

ወንጌል ያበለጽጋልን?

ዶክተር ቶላሣ ጉዲና

ETHIOPIAN EVANGELICAL BAPTIST CHURCH
9120 FERGUSON ROAD
DALLAS, TEXAS 75228

ETHIOPIAN EVANGELICAL BAPTIST CHURCH
9120 FERGUSON ROAD
DALLAS, TEXAS 75228

ይህን መጽሐፍ ያለ ደራሲው
ፈቃድ ማባዛት ወይም ማሳተም
በሕግ የተከለከለ ነው።

Copyright, Dr. Tolesa Gudina, 1997.
All Rights Reserved.

Printed In The United States

ማውጫ

መቅድም	5
መግቢያ	7
ምዕራፍ አንድ	
የመጽሐፉ ጠቅላላ ይዘት	9
ምዕራፍ ሁለት	
ድህነትን ምን አመጣው?	15
ምዕራፍ ሦስት	
ድህነት ያመጣብን ጉዳት ምንድን ነው?	20
ምዕራፍ አራት	
ድህነትንና ክርስትናን ምን አገናኛቸው?	23
ምዕራፍ አምስት	
ችግራችን ምንድን ነው?	26
ምዕራፍ ስድስት	
ወንጌል ያበለጽጋልን?	30
ምዕራፍ ሰባት	
ሁሉም ሚልዮኖች ይሆናሉን?	35
ምዕራፍ ስምንት	
ወንጌል ለድሆች ወይስ ለድህነት?	39
ምዕራፍ ዘጠኝ	
አማኝ ከብልጽግና ድህነትን የሚመርጠው መቼ ነው?	44
ምዕራፍ አሥር	
ከድህነትን እንዴት እንውጣ?	50
ምዕራፍ አሥራ አንድ	
እንዴት እንኑር?	57
ምዕራፍ አሥራ ሁለት	
ልንጠነቀቅባቸው የሚገቡ ነገሮች ምንድን ናቸው?	65
ምዕራፍ አሥራ ሦስት	
ተስፋችን ምንድን ነው?	70
ምዕራፍ አሥራ አራት	
መደምደሚያ	74

ምስጋና

እግዚአብሔር ሕዝቡ በኑሮው የሚያስፈልገውን ያውቅ ዘንድ ስለሚያስተላልፈው ወቅታዊ መልእክት ለዘላለም ክብር ይግባው።

ይህ መጽሐፍ በአገር ቤትና በውጭ አገር ባሉት በብዙ የእግዚአብሔር አገልጋዮች ተነቦ ጠቃሚ ሐሳብ ተሰጥቶበታል። ስማቸውን ብዘረዝር ሰፊ ቦታ ስለሚያስፈልግ እንዲሁ በደፈናው ሁሉንም አብረን በምናገለግለው በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አመሰግናቸዋለሁ።

ጽሑፉን ከመጀመሪያው ታይፕ ያደረገውን አቶ ደረጃ እንየውንና መጽሐፉ ከተጠናቀቀ በኋላ ረቂቁን አንብቦ ለመጽሐፉ መቅድም የጻፈውን አቶ ሰሎሞን ሉሉን እጅግ አመሰግናቸዋለሁ። እንዲሁም የመጽሐፉን የሸፋን ሥዕል ያቀናበረችልኝን ዶ/ር ምሥራቅ ተሾመን፤ የመጽሐፉን የሸፋን ጽሑፍ (ብለርብ) ያዘጋጀችልኝን ዶ/ር ሚካል ባይዕሳን በጣም አመሰግናለሁ። በጸሎትም ሆነ መጽሐፉ ታትሞ በሕዝባችን እጅ እንዲገባ የረዱኝን ወይዘሮ መምበረንና ባለቤታቸውን አቶ ጁስቲኖ ቪያኔሊን ከልብ እግዚአብሔር ይስጥልኝ እላለሁ።

እርስዎም ጊዜ በመውሰድ የዚህን መጽሐፍ ጠቅላላ መልእክት ለመገንዘብና ጥቅም ለማግኘት መጽሐፉን በጥምና ስለሚያነቡ ጌታ ይባርክዎት።

በረከት

ኢትዮጵያ ከማንኛውም ዓይነት ድህነት እንድትወጣ፤ በእግዚአብሔር እውቀትና ስጦታ እንድትበለጽግ ሌት ተቀን በትጋት ለሚሠሩ ሁሉ ይህን መጽሐፍ ከታላቅ አክብሮት፤ አድናቆትና ምስጋና ጋር አበረክታለሁ።

መቅድም

የድህነትን አስከፊ ገጽታ ተረድቶ ዘላቂ መፍትሔ ለማስቀመጥ መቻል ከሌሎች የተለያዩ ዕውቀቶችና ልምዶች ባሻገር ቅድስናን፤ ፍቅርን፤ ሸክምን፤ መስጠትንና ከእግዚአብሔር የሆነ ራእይን ይጠይቃል።

መጋቢ ዶር. ቶሎሣ ለብዙ ዓመታት ሕይወቱን ለእግዚአብሔር አገልግሎት ሰጥቶ ሰዎችን ከፈጣሪያቸው እንዲታረቁ በማድረግ ሲያስተምርና ሲመክር ቆይቷል። በተለይ ከአራት ዓመታት ወዲህ የበረከት ሕይወት ለሰው ልጅ ያለውን ጠቃሚነት እንዲሁም የዕርግማን ሕይወት ከሰዎች ላይ እንዲነሣ የእግዚአብሔርን ቃል መሠረት በማድረግ እያስተማረ ነው።

ደራሲው የእግዚአብሔርን ቃል በአገራችንና ከአገራችን ውጭ ለሰዎች በማስተማር በረከትን ለሰዎች ያተረፈ የዘመኑ ውድ የጌታ ባርያ ስለሆነ፤ ብዙዎች የወንጌል መልእክቶቹን በቴፕ እየቀረጹ ይገለገሉባቸዋል፤ ሌሎችንም ያገለግሉባቸዋል።

ወንጌል ለድህነት የሚዳርግ ሳይሆን የሁለንተና ብልጽግና መሠረት መሆኑን የሚያበሥረውን መልእክት ከትውልድ ትውልድ በሚተላለፍበት ሁኔታ በጽሑፍ አዘጋጅቶ ማቅረቡ ደግሞ የአገልግሎቱን አድማስ አስፍቶ ብዙዎች እንዲባረኩበት ያደርጋል።

ሰውን መንፈሳዊ፤ ሥጋዊ፤ እንዲሁም በአእምሮው ሙሉ ሰው ከማድረግ አኳያ ሕዝባችንን ለድህነት ከአበቁት ምክንያቶች መሃል ትኩረት ያልተሰጠባቸውን በዚህ ጽሑፍ ወደ ብርሃን አውጥቶአቸዋል። ጽድቅና ቅድስና የሚገኘው በመደሀየት፤ በመራብና መጠማት፤ በመጉሳቆል፤ ወዘተ. ሳይሆን በጌታ በኢየሱስ በኩል የሚገኝ የጸጋ ስጦታ መሆኑን ጽሑፍ ያስረዳል። ወንጌል በአገራችን የደረሰው ከብዙ ዘመናት በፊት ቢሆንም፤ በትክክል የወንጌልን መልእክት ባለመረዳት ለመታሠሪያና ለድህነት የተጠቀሙበት መሆኑን በመግለጽ የታሠሩት የሚፈቱበትን መልእክት አስተላልፏል።

የሰውን ልጅ ከድህነት ለማላቀቅ በሚደረግ ሂደት የተለያዩ ኃጢአቶችን በመሣሪያነት መጠቀም በችግር ላይ ችግር መጨመር እንጅ ዘላቂ መፍትሔ እንደማያስገኝ ጽሑፉ ይጠቁማል። ይልቁንም ወንጌል የብልጽግና በር ከፋች ስለሆነ በማቴ.6፥33 ላይ፤ «...ነገር ግን አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ፤ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል» እንደሚለው፤ በቅድስና የምናደርገውን ሁሉ ብናደርግ፤ እንዲሁም

በዘፍ.3፥19 «...በፊትህ ወዝ እንጀራን ትበላለህ...» ተብሎ እንደ ተጻፈው ተግተን ከሠራን፤ ሥራችንን ጌታ ስለሚባርከው ኑሮን አሸንፎ ለመኖር እንደሚቻል ያስገነዝባል። መጽሐፉም የብልጽግና ወንጌል ትምህርት (Prosperity Gospel) የሚሉት ያለመሆኑንና ክርስትና ለብልጽግና ብቻ ወይም ክርስቲያን የሆነ በሥጋው ድሃ አይሆንም ብሎ የማያመለክት መሆኑንም ያስረዳል።

መጽሐፉ በእግዚአብሔር ቃል ላይ በመመርኮዝ፤ ያለና የነበረውን የወንጌል እውነት ወደ ብርሃን በማውጣት ማንኛውም አንባቢ ሊረዳ በሚችልበት አቀራረብና ደራሲው ሙሉ ሰውን ከማገልገል ከአለው መስጠትና ራዕይ አኳያ የተጻፈ ስለሆነ የሕዝቡን ሕይወትና ኑሮ ለማሻሻል የተሰማሩ ዲያቆናት፤ ወንጌላውያን፤ ጳጳሳት፤ መምህራን፤ በራሳቸው ላይ ድህነትን አውጀው በየገዳማቱ የሚገኙ መነኮሳት፤ የመንግሥትና የሌሎች ድርጅት ሠራተኞች እንዲሁም ግለሰቦች ለመጽሐፉ ትኩረት ቢሰጡት ሊጠቅማቸው ይችላል ብዬ አምናለሁ።

ሠርተና ነግዶ መበልጸግ የእግዚአብሔር ፈቃድና ስጦታ መሆኑንና ብልጽግናም ለወንጌሉ ስርጭትና የራስንም ሆነ የሌሎችን ሕይወትና ኑሮ ለማሻሻል የሚበጅ መሆኑን ጽሑፉ ስለሚገልጽ አበረታች እንጅ ኮኖኝ ያለመሆኑንም ያሳያል።

ጌታ ረድቶኝ የተማርኩትን የልማት ትምህርት፤ ሌሎችንም ዕውቀቶችና ልምዶች ለሰዎች ለማካፈል በማደርገው ጥረት የደራሲው ጽሑፍ ተጨማሪ የዕውቀትና የጥበብ ምንጭ እንደሆነልኝ በግሌ ሳመለክት፤ ለግል ዕድገታቸውም ሆነ ሌሎችን ከመንፈሳዊ፤ ሥጋዊ፤ አእምሮአዊ ድህነትና ጉስቁልና ነፃ ለማውጣት የሚደክሙ ሁሉ የጽሑፉን መልእክት ተግባራዊ ቢያደርጉ ብዙ ፍሬዎችን ለማፍራት እንደሚችሉ አልጠራጠርም።

ለዶር. ቶሎሣ የበለጠ መገለጦችን ጌታ እየሰጠው ሕዝባችንን ብቻ ሳይሆን ሌሎችንም ለማገልገል እንዲችል ጸሎቴና ምኞቴ ሲሆን፤ ለሕዝባችን ትልቅ በረከት ሊያስገኝ በሚችል ጽሑፍ ላይ አስተያየቴን እንድሰጥ የጋበዘኝን በጌታ ወንድሜን መጋቢ ዶር. ቶሎሣን፤ ከሁሉም በላይ ለዚህ ያበቃኝን ታላቁን ፈጣሪዬን ከልብ አመሰግናለሁ።

ሰሎሞን ሉሉ
(B.B.A - M.Sc. - R.D)

መግቢያ

በዚህ ዓለም ላይ የሕይወትና የኑሮ መመሪያ ይሆን ዘንድ ወንጌል ለሰዎች ልጆች ተሰጠ፤ ወንጌል ለፍጥረት የምሥራች ቃል ነው። እግዚአብሔር በምድር ላይ በሰዎች ልጆች መሃከል ለመፈጸም ላቀደው ሁሉ መለኮታዊ አጀንዳ ወንጌል ነው። ጠቅላላ መልእክቱም በሰማይ ላይ ስላለው ሳይሆን በምድር ላይ ስላለው ሁኔታ የሚመለከት ነው። የአገልግሎታችንም መስክ በሰማይ ሳይሆን በምድር ላይ ስለሆነ፤ ለእግዚአብሔር ክብርና ለሰው ጥቅም ፍሬያማ ኑሮ እንዴት መኖር እንደምንችል ወንጌል እውነተኛውን ትምህርት ይሰጣል።

ጌታ ኢየሱስ ለቤተ ክርስቲያን ወሰን የሌለውን የአገልግሎት መስክ ሰጥቶአታል። እስከ ዓለም ዳርቻ ወንጌልን እንድታደርስ አዞታል፤ ለዚህም ኃላፊነት ሰማያዊ ኃይልዋ መንፈስ ቅዱስ ሲሆን፤ ምድራዊ ኃይልዋ ኢኮኖሚያዊ ነው። ቤተ ክርስቲያን አሁንም በምድር ላይ ስላለች ያለ ገንዘብ ማገልገል የምትችልበት ዘመን ገና አልመጣም። ለወደፊትም አይመጣም አገልጋዮችም ያለ ምንም ዕርዳታ የሚሰማሩበት ዘመን ገና አይኖርም። ስለሆነም ኢኮኖሚ ለቤተ ክርስቲያን በተሰጣት ኃላፊነት ላይ ምን ዓይነት ሚና እንደሚጫወት ማወቅ ግዴታዋ ነው።

በብሉይ ኪዳን ዘመን የሰው ጽድቅ የሚመዘነው በሀብቱና በጤናው ነበር። ይህ አመለካከት ድሃውን ይኮንናል፤ ሀብታሙን ያጸድቃል። በዘመናችን ደግሞ በክርስቲያኖች መሃከል ሁለት ተቃራኒ ሐሳቦች አሉ። አንዱ «ክርስቲያን ስለ ሀብት ማሰብ የለበትም፤ ጌታን ካገኘና ነፍሱ ከዳነ በቃው» የሚል ሲሆን፤ ሁለተኛው «አንድ ሰው ክርስቲያን ከሆነ ሀብታም መሆን አለበት» የሚል ነው። በእነዚህ ሐሳቦች ምክንያት በአማኞች መሃከል ትልቅ ቅራኔ እየተከሰተ ነው። እነዚህን ነገሮች ጠለቅ ብለን ስናጠና በብሉይ ኪዳን ዘመን በነበረው አመለካከትም ሆነ አዲስ ኪዳንን መሠረት በማድረግ የሚሰጠው ትችት መሠረት የለቀቀና ከባህል አስተሳሰብ የመነጨ እንጂ የእግዚአብሔርን ቃል መነሻው እንዳላደረገ እንገነዘባለን።

የዚህ መጽሐፍ ዓላማ ሚዛን ባለው ሁኔታ ነገሩን መስመር ማስያዝ ነው። ድህነት ምንድን ነው? ብልጽግናስ? ስለ እነዚህ ጥያቄዎች የእግዚአብሔር ቃል ምን መልስ ይሰጣል? እኛስ መማር ያለብን ምንድን ነው? መጽሐፍ ቅዱስን በመመርኮዝ ለእነዚህ ጥያቄዎች መልስ ለማግኘትና ለምድራችን የኢኮኖሚ ሁኔታ በእግዚአብሔር ቃል ላይ የተመሠረተው መፍትሔ ምን እንደሆነ በአጭሩ ለመመልከት ነው።

ጌታ ኢየሱስ «...እውነትንም ታውቃላችሁ እውነትም አርነት ያወጣችኋል» ባለው መሠረት፤ የፍጥረትን አእምሮ ማስተካከል የሚችል የእግዚአብሔር እውነት ብቻ ነው። ይህ መጽሐፍ እውነትን ለማወቅ በማስተዋል ለሚያነቡት በረከት እንደሚሆን አምናለሁ። ለራሳችን በተባረከንበት ሌሎችን ደግሞ እንድንባርክ ጌታ ይርዳን።

ዶክተር ቶለሣ ጉዲና

ምዕራፍ አንድ

የመጽሐፉ ጠቅላላ ይዘት

መጽሐፍ ቅዱስ ከዘፍጥረት ጀምሮ የዓለም አፈጣጠርና አመጣጥ ከመሠረቱ እንዴት እንደነበረ ይናገራል። በተጨማሪም ሰው የፍጥረት ቁንጮ ሆኖ እንደ ተፈጠረና በተፈጠረውም ሁሉ ላይ ሥልጣን እንዳገኘ፤ በትዳር በኑሮ እንደተባረከ እንመለከታለን። ሆኖም ሰው የፈጣሪውን ቃል ስላልታዘዘ በገዛ ምርጫው ከእግዚአብሔር ሕይወትና በረከት ተለየ። ድህነት በተለያዩ መልኩ መንፈሱን፤ አእምሮውን፤ አመለካከቱን፤ ራእዩን ውሳኔውን ሁሉ ወረረው። ዛሬ የድህነት በኅብረተሰብ ሁሉ ዘንድ መገኘት አንድ ልክ ያልሆነ፤ መስመር የለቀቀ ከእግዚአብሔር ዘላለማዊ ፍቃድና በረከት ውጪ የሆነ ኑሮ ሰዎች እየኖሩ እንዳሉ ያመለክታል። ድህነት በመንፈስም በነፍስም በሥጋም እግዚአብሔር ለፍጥረታቱ ካዘጋጀው በረከትና ሙላት ውጪ መኖር ነው።

በሉቃስ ወንጌል ምዕራፍ 15 ላይ ሁሉ ነገር ከተረፈው አባቱ ቤት ኮብልሎ በችግርና በመከራ ላይ ስለወደቀው ወጣት ሰው እንመለከታለን፤ በራብው ጊዜ የእሪያን ምግብ እንኳ ተመኝቶ ማግኘት እንዳልቻለና በመጨረሻ በኑዛዜ ወደ አባቱ ቤት እንደ ተመለሰ እናነባለን። የዛሬ ሰው ከፈጣሪው ተለይቶ በረሃብና በችግር እየተቀጣ ያለና መመለስ ግን ያቃተው ፍጥረት ነው።

እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥር ራሱን ችሎ ትዳሩን አሸንፎ በደስታና በክብር ይኖር ዘንድ እንጅ በድህነት እየማቀቀ በምድር ላይ ዘመኑን በክንቱ እንዲያሳልፍ አይደለም። ለእያንዳንዱ ሰው የግሉ የሆነ መማር የሚችል አእምሮ፤ መሥራት የሚችል ጉልበት፤ ማሰብ የሚችል ልብ፤ ማድረግ የሚችል ራእይ፤ ማምለክ የሚችል መንፈስ ሰጥቶታል። ፈጣሪው በዘላለማዊ ኪነጥበቡ ሰው በመንፈሱም በሥጋውም ሚዛናዊ ኑሮ መኖር እንዲችል በተፈጥሮ ፀጋ ባርኮታል። ዛሬም ከሰብአዊ ችግሮች በላይ የሆኑ ነገሮች ካልሆኑ በስተቀር ይህ ስጦታ የተነፈገው ሰው በምድር ላይ የለም።

ሆኖም ሰው መንፈሳዊም ሆነ ምድራዊ ኑሮውን መስመር ለማስያዝ ከድህነትም ለመውጣት የመጀመሪያው እርምጃ ከፈጣሪው ጋር መታረቅ ሲሆን፤ ሁለተኛው በውስጡ ያለውን የተፈጥሮ ጥሬ ሀብት የሚከተኩትበትና የሚያሳድግበት ተስማሚ የሆነ አካባቢና ሁኔታ ማግኘት ይኖርበታል። መንፈሳዊ ሕይወቱን በሚመለከት በእምነት ወደ እግዚአብሔር መመለስ ብቻ ነው። ለምድራዊው ኑሮው ግን ብዙ የተወሳሰቡ ነገሮች አሉ። እነርሱም ባህሉ፣ ሃይማኖቱ፣ ኅብረተሰቡ፣ አመለካከቱ፣ ኤኮኖሚው፣ ፍልስፍናው፣ ፖለቲካው የሚጫወቱት ወላጅ ሚና አለ። ለሕዝባችን ድህነትና ዋይታ ታላቅ መስተዋጽዖ ያደረጉት እነዚህና እነዚህን የመሳሰሉት ነገሮች ናቸው።

ድህነት ዕድላችን አይደለም፤ በምድራችን ያለው የማቴሪያል ድህነት የሙጥኝ ብሎ የያዘን ከሌሎች የዓለም ሕዝቦች ኃጢአተኞች ስለሆንን አይደለም። ችግራችን ሌሎች በትምህርት፣ በአስተዳደር፣ በኤኮኖሚ፣ በዲሞክራሲ በአስተሳሰብ የደረሱበትን አለመድረሳችን ነው። ሰው ከምድራዊ ድህነት ለመውጣት የሚያስፈልገው ጉልበት፣ ጊዜ፣ ችሎታ፣ ካፒታል፣ የሥራ ነፃነትና እውነተኛ የሥራ ፍላጎት ነው። ዛሬ በለጸጉ የምንላቸው አገሮች በጣም የመጠቁት እነዚህ መሠረታዊ ነገሮች ስለተሳኩላቸው ነው።

እግዚአብሔር ምሥራቃውያንና ምዕራባውያን ብሎ በመልክ፣ በዘር፣ በችሎታ፣ አበላልጦ አልፈጠረንም። የእርሱ ስጦታ ለፍጥረታቱ ሁሉ እኩል ነው። «እርሱ በክፉዎችና በበጎዎች ላይ ፀሐይን ያወጣልና፤ በጻድቃንና በኃጢአተኞችም ላይ ዝናቡን ያዘንባልና» (ማቴ.5፥45)። ከእግዚአብሔር ቸር ስጦታ አንፃር ሰው ሁሉ ለሰማያዊና ለምድራዊ በረከት በእኩልነት ተፈጥሮአል። ሆኖም ምድራዊና ማኅበራዊ የሆኑ ጠንቆችን ለማስወገድና መፍትሔ ለማግኘት ለመንፈሳዊው የእግዚአብሔርን ቃል፣ ለምድራዊው የሥነ ፍጥረትን ጥናት ማካሄድና በሥራ መተርጎም ግዴታው ነው። ምድራዊ ብልጽግና የትጉ ሕዝብ ሥራና ጥረት ውጤት እንጅ ከወላጅ የሚወረስ ጸጋ አይደለም። እጆቻችንን አጣጥፈን በመቀመጥ ከሰማይ የምንጠብቀውም መና አይደለም። ሁሉም ሥርዓት አለው፤ ዋጋም ያስከፍላል። ከፋዮቹም እኛው ነገሩ የሚመለከተን ሰዎች ነን።

መርሳት የሌለብን ዋናው ጉዳይ፣ ዓይናችን በምድራዊና በጊዜያዊ ሁኔታ ላይ አተኩሮ ስለ ኤኮኖሚ፣ ስለ ፖለቲካ፣ ስለ ኢንዱስትሪ፣ ስለ ትምህርትና ስለ መሳሰሉት ነገሮች እያወራን፣ የኢትዮጵያውያንን ነፍስ ያሠረውንና ያቆረቆዘውን የጥላቻ፣ የመናናቅ፣ የመቀናናት መንፈስ

ሳናጋልጥ ካለፍን፤ በእውነት ላይ መዋሸት ከመሆኑም ሌላ የምድራችንን ችግር ማራዘማችን ይሆናል። ችግራችን ለዘመናት ሥር ሲሰድ የቆየ ከዘር ማንዘር የመጣ ውስጣዊ መርገምና መንፈሳዊ በሽታ ስለሆነ በወርቅና በብር ብቻ መፍትሔ የሚገኝለት አይደለም።

የራሱን ውስጣዊ አቋም ማየት የማይችል ሕዝብ በእውነት ዕውር ነው። እግዚአብሔርን ባለማወቅ የደኸየ ሕዝብ እውነትም ድሀ ነው። በመንፈሱ የደነቆረውን ሕዝብ ለመለወጥ መምከር ለሙታን ሕይወትን መዝራት እንደ መምከር ነው። ወደድንም ጠላን ዘላቂ ፈውስና መፍትሔ ለግለሰብ ሆነ ለአገር፣ ለመንፈሳዊ ሆነ ለሥጋዊ በእግዚአብሔር ዘንድ ነው። አሁንም በመጀመሪያ የሚያስፈልገን አገሪቷ የሰው ኃጢአት ሆነ ሥርዓት ካመጣው ድካም እንድትፈወስ የመሪዎች፣ የተማሪዎች፣ የነጋዴዎች፣ የገበሬዎች ጠቅላላው የምድሪቷ ነዋሪዎች ልብ ወደ እግዚአብሔር መመለስ አለበት። ይህም ወደ እውነተኛ ብልጽግና ይመራናል።

ለመሆኑ እውነተኛ ብልጽግና ምንድር ነው?

እውነተኛ ብልጽግና በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ከእግዚአብሔር ጋር ታርቆ የዘላለምን ሕይወት መውረስ ነው። እውነተኛ ብልጽግና የመንፈስ ከሞት መነሣት፣ የነፍስ ከጨለማ መውጣት፣ የልብ በእግዚአብሔር ማረፍ ነው። እውነተኛ ብልጽግና በእግዚአብሔር መንፈስ ተሞልቶና ተመርቶ በዚህ በማያምን ትውልድ መሀከል በብርሃንነትና በጨውነት መኖር ነው። የእኛ አስከፊ ድህነት ብዙ ሀብት አለመስበሰባችን ሳይሆን እግዚአብሔር ወደ አዘጋጀልን የአእምሮ፣ የልብ፣ የመንፈስ፣ የፍቅር ብልጽግና ውስጥ መግባት አለመቻላችን ነው።

እውነተኛ ብልጽግና የሰፋ ልብና ራዕይ ነው። ጠቃሚ ያልሆነውን የባህልን፣ የብሔርን፣ የእኔነትን ውሱንነት ግድግዳ አፍርሶ መለያየትን አስወግዶ ሌሎችን ማቀፍና አብሮ መኖርና ማደግ መቻል ነው። እውነተኛ ብልጽግና በዚህ ዓለም ላይ እንድንጠቀምበት የተሰጠንን የተፈጥሮና የጸጋ ስጦታ በማዳበርና በማሳደግ ለእግዚአብሔር ክብርና ለሰው ሁሉ ጥቅም በፍቅርና በመሥዋዕትነት በሥራ ላይ ማዋል መቻል ነው።

እግዚአብሔር የአንድን ሕዝብ ሥጋዊም ሆነ መንፈሳዊ ድህነት የሚገፈው ማስተዋልና ችሎታ ያላቸውን መሪዎች ለአገርና ለቤተክርስቲያን በመስጠት ነው። እውነተኛ ብልጽግና እግዚአብሔር በእነዚህ መሪዎች ውስጥ ያስቀመጠውን የአገልግሎት ጸጋ መስመር ማስያዝና ማሳደግ በጎናቸውም ተሰልፈው የግልን አስተዋጽዖ ማድረግ ነው። ሁሉም ድርሻና

መድረክ አለውና። እውነተኛ ብልጽግና እግዚአብሔር ለየዘመናቱ የሚያስነሣቸውን ሴቶችና ወንዶች አገልጋዮችን በፍቅርና በትዕግሥት መያዝ መቻልና እግዚአብሔር በውስጣቸው ለሚያስተላልፈው መልእክት ጀሮና ቦታ መስጠት ነው። የእግዚአብሔር የሥራ መሣሪያ ሰው ነውና።

ዛሬ ለሰው ሁሉ ጥያቄ መሆን ያለበት፤ «ወንጌል ያበለጽጋል ወይ?» ማለት ሳይሆን፤ «የብልጽግና ዓላማ ምንድን ነው?» ማለቱ ከማስተዋል የመነጨ ጥያቄ ይሆናል። እግዚአብሔር ለሰው ሁለመና፤ ለመንፈሱ፤ ለነፍሱ፤ ለሥጋው ከዘፍጥረት ጀምሮ እስከ ራእይ የሰጣቸውን የተስፋ ቃላት ከመቶ ዘጠና ዘጠኝ በዚህ ዓለም ላይ በሥጋ እያለን የሚሆኑ ነገሮች ናቸው። መጽሐፍ ቅዱስ በዚህ ዓለም ላይ እንዴት አድርገን በጥበብ በማስተዋል፤ ለእግዚአብሔር ክብር ዛሬ መኖር እንደምንችል የሚያስተምር መጽሐፍ ነው። ዛሬ በሥራ ዓለም፤ በትዳር ዓለም፤ በአገልግሎት ዓለም የሚታሰቡ ፈተናዎችና ችግሮች ባሉበት ቦታ እንዴት አድርገን በክርስቶስ ኢየሱስ ሁሉን አሸንፈን መኖር እንደሚገባን ያስተምረናል።

ወንጌል የመልካም ዜና መልእክት ነው። መልካም ያሰኘውም ለሰው ሁለመና፤ ለመንፈሱ፤ ለነፍሱ፤ ለሥጋው፤ ችግር መለኮታዊ መፍትሔ ስለሆነ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ መንፈስ ተናግሮ ስለ ሥጋ ዝም አይልም፤ ስለ ነገ ተናግሮ ስለ ዛሬ ዝም አይልም፤ ስለ ሰማይ ተናግሮ ስለ ምድር ዝም አይልም። ሁሉን በሚዛን ያቀርባል። ጌታ ኢየሱስ፤ «በዓለም ሳላችሁ መከራ አለባችሁ...» ያለው ለአገልጋዮቹ፤ «የሚበላ፤ የሚጠጣ፤ የሚለበስ፤ በማጣት መከራ ይመጣባችኋል፤ ወይም የዓለም ኢኮኖሚ ወድቆ ቅምሻ እስከሚታጣበት ትደርሳላችሁ» ማለቱ አይደለም። ይህን ማለቱ እንዳልሆነ (ማቴ.6፥25-33) ያለው የጌታ ቃል ራሱ ያረጋግጣል።

እንዲሁም፤ «ነገር ግን አይዘክቅሁ እኔ ዓለምን አሸንፌአለሁ» ሲል፤ «ያለ ምግብ ያለ ልብስ፤ ያለ ውኃ እንድትኖሩ አደርጋችኋለሁ» ማለቱ አይደለም። የተፈጥሮን ሕግ የሚቃወም ስለሆነ ጌታ ማንንም ሰው ለጊዜው ካልሆነ በስተቀር ያለ ውኃ ያለ ልብስ፤ ያለ ምግብ፤ አያኖረውም። እርሱ ልጆቹን ይመግባል፤ ያጠጣል፤ ያለብሳል፤ የሚያስፈልጋቸውን ሁሉ ይሰጣቸዋል እንጂ እነርሱን ለማኖር ሌላ መንገድ አልመረጠም።

እንዲያውም ከእምነታቸው የተነሣ ቅዱሳን ተሰድደው፤ ተዘርፈው ያላቸውን ሁሉ ሲያጡ እንኳ ጌታ ያው ምድራዊ ንብረታቸውን መልሶ፤ እጥፍ ድርብ አድርጎ ይሰጣቸዋል እንጂ ሌላ አዲስ ነገር አያመጣላቸውም። «...ስለ እኔና ስለ ወንጌል ቤትን ወይም ወንድሞችን ወይም አካቶችን ወይም

አባትን ወይም እናትን ወይም ሚስትን ወይም ልጆችን ወይም እርሻን የተወ አሁን በዚህ ዘመን ከስደት ጋር ቤቶችን ወንድሞችንም እካቶችንም፤ እናቶችንም ልጆችንም እርሻንም መቶ እጥፍ፤ በሚመጣውም ዓለም የዘላለም ሕይወት የማይቀበል ማንም የለም» (ማር.10፥29-30)

በሁለተኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ ስምንት ላይ የመቀደኒያ ክርስቲያኖች ድሆች እንደ ነበሩና ሆኖም ካላቸው ከትንሹ ንብረታቸው ለጌታ ሥራ በልግስና እንደ ሰጡ እናነባለን። እነዚህ ሰዎች ጌታን ወይም ክርስትናን ከመቀበላቸው በፊት ሀብት ያልነበራቸው ድሆች ነበሩ። አሁን ጌታን ሲያገኙ ካላቸው ከጥቂቱ ለጌታ ሥራ አሳልፈው ሲሰጡ ጳውሎስ ጌታን ያመሰግናል። እንዲሁም የእግዚአብሔር ዘላለማዊ ዓላማ ለእነርሱና ለፍጥረታቱ በክርስቶስ ኢየሱስ ምን እንደሆነ ያስረዳቸዋል። «የጌታችንን የኢየሱስን ችር ስጦታ አውቃችኋልና፤ ሀብታም ሲሆን እናንተ በእርሱ ድህነት ባለ ጠጉች ትሆኑ ዘንድ ስለ እናንተ ድህ ሆን» ይላል (ቁ.9)።

እግዚአብሔር የማያበለጽግ ከሆነ ማን ያበለጽጋል? ብልጽግናና በረከት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የማይገኝ ከሆነ ሌላ የት ቦታ ይገኛል? ብልጽግናና በረከትን ከእግዚአብሔር የማንማርና የማንቀበል ከሆነ ከማን እንማራለን? ከማን እንቀበላለን? ለአንድ አማኝ ይህ ጥያቄ መሆን የለበትም። መሆን ያለበት ግን የብልጽግናና የበረከት ግብ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ምንድን ነው የሚል ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ሰዎች እንዴት መሥራትና መትጋት እንዳለባቸው መምሪያ ይሰጣል። ከሰባት ቀናት ውስጥ ስድስቱ ቀናት ለሥራ የተመደበው ለዚህ ነው። እግዚአብሔር የሠራተኛን እጅ እንደሚባርክ የትጉን ሰው ቤት በንብረት እንደሚሞላ ይናገራል (ዘጸግ.28፥1-14)። በዓለም ላይ ያለው ንብረት እግዚአብሔርን ሊያስከብር የሚችለው በቅዱሳን እጅ ሲገባ ነው። ሌሎች ጌታን የማያውቁ የእግዚአብሔርን ንብረት ወስደው በስካር፤ በቁማር ላይ እያጠፉ ሰይጣንን ሲያገለግሉበት በኑርአቸው የእግዚአብሔርን መኖር ሲክዱ የክርስቲያኖች ዝምታ ኃጢአት ነው። ብሩም ወርቁም የእግዚአብሔር የአምላካችን ነውና ወደ ጉተራው መምጣት አለበት። ከእግዚአብሔር ሀብትና ንብረት ሰይጣን ድርሻ የለውም።

እግዚአብሔር የፈጠራቸውን ሁሉ በክርስቶስ ኢየሱስ ለክብሩ ለማዋል የዘላለም ፍቃዱ ነው። ስለሆነም ሰው ለራሱ ከሚያገኘው ገቢ ከሁሉ አስቀድሞ የገዛ ልጁ ሳይቀር በኩራትን ለእግዚአብሔር እንዲቀድስ የአሥራት ሥርዓት ተሰጠ። ሁሉም የተፈጠረውና የተሰጠን ለእግዚአብሔር

ክብር ብቻ ነው። ብልጽግና የሚያስፈልገን ከእግዚአብሔር ተለይተን ለራሳችን ትንሽ መንግሥት ለማቋቋም ሳይሆን ታላቁን የአምላካችንን መንግሥት ያለ ድህነት ተጽእኖ ለማገልገል ነው።

የጌታ ኢየሱስ መምጣት የወንጌል መሰበክ ቅዱሳንን ለማደኸየት አይደለም። በማቴዎስ ምዕራፍ 19 ላይ ስለ አንድ ሀብታም ጉብዝ እናነባለን። ይህ ጉብዝ የዘላለምን ሕይወት ለመውረስ ፈለገ። ሆኖም ሀብቱ ጣዖቱ እንደነበረ ጌታ ያውቅ ነበርና፤ «...ፍጹም ልትሆን ብትወድ ሂድና ያለህን ሽጠህ ለድሆች ስጥ፤ መዝገብንም በሰማይ ታገኛለህ፤ መጥተህም ተከተለኝ» አለው (ቁጥር 21)። ለመሆኑ ጌታ ለጉብዙ ሰውዬ ያለው ምንድር ነው? «ያለህን ሽጠህ ለድሆች ከሰጠህ በኋላ ደህ በመሆን ትጸድቃለህ አለው?» አይደለም። «በገንዘብህ የእግዚአብሔር ሥራ ይሠራበት፤ የእርሱም ዓላማ ይፈጸምበት፤ አንተ ግን ፍሬውን በዘላለም መዝገብ ታገኛለህ» ነው ያለው። ጌታ ሰውዬውንና ሰሚዎችን ብልጽግና ለምን እንደሆነ ሊያስተምር ፈልጎ ይህን አለ። ሀብት እንዲያገለግለን እንጅ እንድናገለግለው አልተሰጠንም። ገንዘብ ሠራተኞችን እንጅ አሠሪዎችን መሆን የለበትም። ሀብት በኃጥአን እጅ የጥፋት መሣሪያ ነው፤ በቅዱሳን እጅ ግን የሥራ መሣሪያ ነው፤ ስለዚህም ይህ መሣሪያ አስፈላጊያችን ነው።

እንግዲህ ምድራዊን ሀብት ለእግዚአብሔር ክብር ለማዋል ማወቅና ማስተዋል የሚገቡን ነገሮች አሉ።

- አንደኛ፤ የእግዚአብሔር መንግሥት ከሁሉ እንደሚቀድም ማወቅ፤
- ሁለተኛ፤ እግዚአብሔር እንድንሠራበት የሰጠንን ሀብት ቋጥረን በማስቀመጥ «ለችግር ጊዜ» «ለበሽታ ጊዜ» «ለመከራ ጊዜ» እያልን ዓይናችንን ከእግዚአብሔር ላይ አንሥተን በገንዘባችን ላይ እንዳናደርገው፤
- ሦስተኛ፤ የተቀበልነውን ሁሉ ለሚያስፈልገው ማስተላለፍ እንጅ በኪሳችን ውስጥ እንዳናስቀርና የበረከትን ምንጭ በመዝጋት የኤኮኖሚን መርገም እንዳናመጣ መጠንቀቅ ነው።

እንግዲህ እያንዳንዳችን ለተሰጠን ሀብትና ኃላፊነት ታማኞች በመሆን የእግዚአብሔርን በጉ ስጦታ ለክብሩ እናውለው። ያገሪቷ የሃይማኖትና የኤኮኖሚ ዋልታ ያረፈበት መሠረት ጤናማ ሆኖ የወንጌል በረከት የምድሪቷን መርገም እንዲተካው ጸሎታችንና ትጋታችን ይሁን።

ምዕራፍ ሁለት

ድህነትን ምን አመጣው?

እግዚአብሔር ለሰው ሕይወትና ኑሮ ዓላማ ስላለው በራሱ መልክና ምሳሌ ፈጠረው። የሕይወትን እስትንፋስ እፍ ካለበት በኋላ ሕያው ነፍስ እንደሆነ እንመለከታለን (ዘፍ.2+7)። ከዚያም ትዳርን ሰጥተን በፍጥረት ሁሉ ላይ ገዢ እንዳደረገውና ገነትን እንደ ሰጠው እናነባለን (ዘፍ.2+8-25)። እግዚአብሔር ሰውን የፈጠረውና በመልኩና በምሳሌው የቀረፀው ወዳጁ እንጂ ጠላቱ እንዲሆን አይደለም።

ሰው ግን ባለመታዘዙና የራሱን ምርጫ በማድረግ የሕይወትና የበረከት ምንጭ ከሆነው ከእግዚአብሔር ተለየ፤ ቅዱሱን የእግዚአብሔርን መመሪያ በመተላለፉ የተሰጠውንና የወረሰውን ክብር በሙሉ አጣ። ሁሉን እንዲገዛ የተሾመው ሰው በኃጢአት ምክንያት ራሱን መግዛት እንኳ አልቻለም። ቅዱስ ድፍረት ስለ ተለየው እግዚአብሔርን ከመፈለግ ይልቅ የራሱን መፍትሔ ፈለገ፤ ከፊቱም እንደ ሸሸ ሲያስረዳ መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፤

«እባብም እግዚአብሔር አምላክ ከፈጠረው ከምድር አውሬ ሁሉ ይልቅ ተንኮለኛ ነበረ። ሴቲቱንም፡- በውኑ እግዚአብሔር ከገነት ዛፍ ሁሉ እንዳትበሉ አገዝቶአል? አላት። ሴቲቱም ለእባቡ አለችው፡- በገነት ካለው ከዛፍ ፍሬ እንበላለን፤ ነገር ግን በገነት መካከል ካለው ከዛፍ ፍሬ፤ እግዚአብሔር አለ፡- እንዳትሞቱ ከእርሱ አትብሉ አትንኩትም። እባብም ለሴቲቱ አላት፡- ሞትን አትሞቱም፤ ከእርሱም በበላችሁ ቀን ዓይኖቻችሁ እንዲከፈቱ እንደ እግዚአብሔርም መልካሙንና ክፉን የምታውቁ እንድትሆኑ እግዚአብሔር ስለሚያውቅ ነው እንጂ። ሴቲቱም ዛፍ ለመብላት ያማረ እንደ ሆነ፤ ለዓይንም እንደሚያስጎመጅ፤ ለጥበብም መልካም እንደ ሆነ አየች፤ ከፍሬውም ወሰደችና በላች፤ ለባልዋም ደግሞ ሰጠችው፤ እርሱም ከእርሱም

ጋር በላ። የሁለቱም ዓይኖች ተከፈቱ፤ እነርሱም ዕራቁታቸውን እንደ ሆኑ አወቁ፤ የበለሰንም ቅጠሎች ሰፍተው ለእነርሱ ለራሳቸው ግልድም አደረጉ። እነርሱም ቀኑ በመሸ ጊዜ የእግዚአብሔርን የአምላክን ድምፅ ከገነት ውስጥ ሲመላለስ ሰሙ፤ አዳምና ሚስቱም ከእግዚአብሔር ከአምላክ ፊት በገነት ዛፎች መካከል ተሸሽጉ» (ዘፍ.3+1-8)።

እግዚአብሔርም መጥቶ በጠራው ጊዜ አዳም ሚስቱን ለውድቀት ምክንያት ሲያደርጋት፤ ሔዋን ደግሞ በእባብ አሳበበች። ለተፈጸመው በደል ማንም ኃላፊነትን ለመቀበል ስላልተዘጋጀ ይቅርታን ለማግኘት አልተናዘዙም፤ ስለሆነም በእነርሱም በዘር ዘራቸውም ላይ ፍርድ ተላለፈ፤ ግንኙነታቸውም መልኩን ለወጠ፤ ምድርም እሾህና አሜከላን እንድታበቅል ሆነ፤ ከሰው ጀምሮ ምድር ራሷ ሳትቀር በእግዚአብሔር ፍርድ ሥር እንደ ወደቁ መጽሐፍ ቅዱስ ሲያመለክት እንዲህ ይላል፤

«እግዚአብሔር አምላክም አዳምን ጠርቶ፡- ወዴት ነህ? አለው። እርሱም አለ፡- በገነት ድምፅህን ሰማሁ፤ ዕራቁቴንም ስለ ሆኑ ፈራሁ፤ ተሸሽግሁም። እግዚአብሔርም አለው፡- ዕራቁትህን እንደሆንህ ማን ነገረህ? ከእርሱ እንዳትበላ ካዘዝሁህ ዛፍ በውኑ በላህን? አዳምም አለ፡- ከእኔ ጋር እንድትሆን የሰጠኸኝ ሴት እርስዋ ከዛፋ ሰጠችኝና በላሁ። እግዚአብሔር አምላክም ሴቲቱን፡- ይህ ያደረግሽው ምንድር ነው? አላት። ሴቲቱም አለች፡- እባብ አሳተኝና በላሁ። እግዚአብሔር አምላክም እባቡን አለው፡- ይህን ስላደረግህ ከእንስሳት ከምድር አራዊትም ሁሉ ተለይተህ አንተ የተረገምህ ትሆናለህ፤ በሆድህም ትሄዳለህ፤ አፈርንም በሕይወትህ ዘመን ሁሉ ትበላለህ። በአንተና በሴቲቱ መካከል፤ በዘርህና በዘርዋም መካከል ጠላትነትን አደርጋለሁ፤ እርሱ ራሱን ይቀጠቅጣል፤ አንትም ሰኩናውን ትቀጠቅጣለህ። ለሴቲቱም አለ፡- በፀነስሽ ጊዜ ጭንቅሽን እጅግ አበዛለሁ፤ በጭንቅ ትወልጃለሽ፤ ፈቃድሽም ወደ ባልሽ ይሆናል፤ እርሱም ገዥሽ ይሆናል። አዳምንም አለው፡- የሚስትህን ቃል ሰምተሃልና፤ ከእርሱ እንዳትበላ ካዘዝሁህ ዛፍም በልተሃልና፤ ምድር ከአንተ የተነሣ የተረገመች ትሁን፤ በሕይወት ዘመንህም ሁሉ በድካም ከእርስዋ ትበላለህ፤ እሾህንና አሜከላን ታበቅልብሃለች፤ የምድርንም ቡቃያ ትበላለህ። ወደ ወጣህበት መሬት እስከትመለስ ድረስ በፊትህ ወዝ እንጀራን ትበላለህ፤ አፈር ነህና፤ ወደ አፈርም ትመለሳለህና። አዳምም ለሚስቱ ሔዋን ብሎ ስም አወጣ፤ የሕያዋን ሁሉ እናት ናትና። እግዚአብሔር አምላክም ለአዳምና ለሚስቱ የቁርበትን ልብስ አደረገላቸው፤ አለበላቸውም።

«እግዚአብሔር አምላክም አለ፡- እነሆ አዳም መልካምንና ከፋን ለማወቅ ከእኛ እንደ አንዱ ሆነ፤ አሁንም እጁን እንዳይዘረጋ፤ ደግሞም ከሕይወት ዛፍ ወስዶ እንዳይበላ፤ ለዘላለም ሕያው ሆኖ እንዳይኖር፤ ስለዚህ እግዚአብሔር አምላክ ከዲደን ገነት አስወጣው፤ የተገኘባትን መሬት ያርስ ዘንድ። አዳምንም አስወጣው፤ ወደ ሕይወት ዛፍ የሚወስደውንም መንገድ ለመጠበቅ ኪሩቤልንና የምትገለባበጥ የነበላባል ሰይፍን በዲደን ገነት ምሥራቅ አስቀመጡ።» (ዘፍ.3+10-24)።

ሰው እግዚአብሔር ከፈጠረለት ሰማያዊም ሆነ ምድራዊ በረከት ተለይቶ በመንፈስ፤ በነፍስ፤ በሥጋ ወደ ድህነት ዓለም የገባው በዚህ ወቅት ነው።

እዚህ ላይ መንገዘብ ያለብን የሰዎች ትልቁ ውድቀትና ድህነት የበረከት ሁሉ ምንጭ ከሆነው ከፈጣሪያቸው መለየታቸው እንደሆነ ነው። ከፈጣሪ መለየት ለኑሮ አስፈላጊ ከሆኑት ከዕለት ሲሳይና ከሕይወት ትርጉም መታገድ ነው። ድህነት፤ እጦት፤ ጉስቁልና፤ ድንቁርና፤ በሽታ፤ ሥቃይና ሞት ሰውን ወረረው። እግዚአብሔር የማይገዛውን ሕዝብ እነዚህ መርገሞች ይገዙታል። ድህነትና የተለያዩ ችግሮች ሰውን የማረኩት የሰው ልጅ ከፈጣሪው ጥበቃ ውጪ ስለሆነ ነው።

በዘመናችን ለአንድ ግለሰብ ወይም ሕብረተሰብ ድህነት ብዙ ምክንያቶች ቢሰጡም፤ አጀማመሩ ኃጢአት የጽድቅን፤ አመፅ የመታዘዝን ቦታ በመውሰዳቸው ነው። ሰይጣን የሰውን ዘር እያወከና በድህነት አለንጋ እየገረፈ ያለው በኃጢአት ቅምሻ ሰውን ወደ ራሱ በማባበሉና ለራሱ ለማግኘት ፈልጎ ያጣውን እንደ እግዚአብሔር የመሆንን ፍላጎት በሰው ልብ ውስጥ ስለ ተከለው ነው። ሰይጣን እንደ ተመኘው እንደ እግዚአብሔር ቢሆን ኖሮ ሰውም እንደ እግዚአብሔር ይሆን ዘንድ አይፈቅድም ነበር። ይህ ውሸታምና የውሸት ሁሉ አባት የሆነው ሰይጣን እንደ እግዚአብሔር ለመሆን ስላልሆነለት በአመፁ ሰውን አሳመፀ፤ የአመፀኞችም ንጉሥ ሆነ፤ እንደ እግዚአብሔር ለመሆን ለሚታበዩት ትዕቢተኞችም መሪ ሆነ፤ ድህነት የሚባል መራራ ኪኒንም ከእርሱ የተገኘ ፍሬ ነው። ለተከታዮቹ የሚሰጠው ምንም የለውምና ሥራውም ሌት ተቀን ገለባ እየመገበ ሰው ራሱን ወደሚያጠፋበት አቅጣጫ መንዳት ነው።

መጽሐፍ ቅዱስን ስናነብ እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን ሁሉ እንደ ፈጠረና የፈጠራቸውን ሁሉ ለጥቅማችን እንደ ሰጠን እንገነዘባለን። ዓላማውም እያንዳንዱ ሰው በተሰጠው ዘመን ሁሉ ያለ ድህነትና ጉስቁልና

መኖር እንዲችል ነው። እግዚአብሔር በመልኩና በምሳሌው የፈጠረውን ሰው ቀርቶ የሰማይ ወፎችን ይመግባል፤ የምድረ በዳ አበቦችን ያለብሳል።

«ስለዚህ እላችኋለሁ፤ ስለ ነፍሳችሁ በምትበሉትና በምትጠጡት፤ ወይም ስለ ሰውነታችሁ በምትለብሱት አትጨነቁ፤ ነፍስ ከመብል ሰውነትም ከልብስ አይበልጥምን? ወደ ሰማይ ወፎች ተመልከቱ፤ አይዘሩም አያጭዱምም በነተራም አይከቱም፤ የሰማዩ አባታችሁም ይመግባቸዋል፤ እናንተ ከእነርሱ እጅግ አትበልጡምን? ከእናንተ ተጨንቆ በቁመቱ ላይ አንድ ክንድ መጨመር የሚችል ማን ነው? ስለ ልብስስ ስለ ምን ትጨነቃላችሁ? የሚዳ አበቦች እንዴት እንዲያድጉ ልብ አድርጋችሁ ተመልከቱ፤ አይደክሙም አይፈትሉምም፤ ነገር ግን እላችኋለሁ፤ ሰሎሞንስ እንኳ በክብሩ ሁሉ ከነዚህ እንደ አንዱ አልለበሰም። እግዚአብሔር ግን ዛሬ ያለውን ነገም ወደ እቶን የሚጣለውን የሚዳን ሣር እንዲህ የሚያለብሰው ከሆነ፤ እናንተ እምነት የጉደላችሁ፤ እናንተንም ይልቁን እንዴት? እንግዲህ፡- ምን እንበላለን? ምንስ እንጠጣለን? ምን እንለብሳለን? ብላችሁ አትጨነቁ» (ማቴ.6፥25-31)።

«የተራበችን ነፍስ አጥግቦአልና፤ የተራቂተችንም ነፍስ በበረከት ሞልቶአልና» መዝ.107፥9።

የሰዎች ልጆችን ከመንከባከብ አልፎ እንስሳን እንኳ ይመግባል፤ «እንጀራን ከምድር ያወጣ ዘንድ ለምለሙን ለሰው ልጆች ጥቅም ሣርንም ለእንስሳ ያበቅላል» (መዝ.104፥14)። እግዚአብሔር ርኅሩኅና ቸር ነው፤ ሰውን የፈጠረው በሽተኛ፤ ረሃብተኛ፤ ድሃ እና ጉስቋላ እንዲሆን አይደለም። ሰው የእግዚአብሔርን ክብርና ታላቅነት እንዲያንጸባርቅ ተፈጠረ።

ዛሬ እግዚአብሔርን ጨካኝ፤ የማይራራ፤ የማንም ድህነትና ችግር የማይገደው፤ ሥራው ማስጨነቅና መቅጣት ብቻ የሆነ የሚያስመስል የአጋንንት ትምህርት በዓለም ላይ ተሰራጭቶአል። እውነቱ ግን የሰው ጉዳይ እግዚአብሔርን ይገደዋል፤ እግዚአብሔር የማይራራለት በጭካኔ አፍኖ የሚያሠቃየው ፍጥረት የለም። በሰው ዕጦትና ድህነት አይደሰትም፤ ድህነት ከእርሱ አይደለምና። ሰማይና ምድር የእርሱ የሆነ አምላክ ሰውን

በማጉሳቅልና በማደህየት የሚያገኘው ክብር የለም። እንደዚህ ያለ አመለካከትና አስተሳሰብ ከእግዚአብሔር ባሕርይ ጋር የማይሄድ ነው።

ሰው የተፈጠረውና በፍጥረት ሁሉ ላይ የተሾመው እንዲደሽይ አይደለም፤ ምንም ነገር ሳይጉድልበት በደስታ እንዲኖር ነው፤ ሰውን ያደሽየው ከፈጣሪው መለየቱ ነው። እግዚአብሔር በሌለበት ሕይወት ውስጥ ውስጣዊና ውጫዊ ድህነት ይነግሣል፤ የሰው አፈጣጠር ራሱ ለድህነት የሚያመች አይደለም። ጤናማ ይሆን ዘንድ የተመጣጠነ ምግብ ያስፈልገዋል፤ ያለ በለዚያ በሽተኛ ይሆናል፤ ያለ ዕድሜውም ይሞታል። ብዙዎች የዓለም ሕዝቦች ያለ ጊዜአቸው የሚያልቁበት አንዱ ትልቁ ምክንያት ድህነት ነው። በትምህርት ዓለም እየተሰማሩ ነገ ታላላቅ መሪዎች መሆን የሚችሉ ወጣቶች በባላገርና በከተማ የሚንከራተቱት በድህነት ምክንያት ነው።

ድህነት የአእምሮ፤ የጤና፤ የዕድሜ፤ የሰው ልጅ ሁሉ ጠላት ነው። ሰውን ከሰው በታች የሚያደርግና በቁመና የሚገል እርሱ ነው። የምድራችንና የሕዝባችን ውካታ ምንጩ ድህነት ነው። ሰዎች ፍላጎትና ችሎታ እያላቸው ወደ ፈለጉት የማይደርሱት እርምጃቸው በድህነት ስለሚቀጭ ነው። የድሃ አድማስ እጅግ የተወሰነ ነው። በዚህ ዓለም ላይ ድህነት በሰዎች ሕይወት ላይ የሚያመጣው ችግር እጅግ አሠቃቂ ነው። ቀጥሉን በኑሮአችንና በአገልግሎታችን የሚጫወተውን ሚና እንመለከታለን።

ድህነት ያመጣብን ጉዳት ምንድን ነው?

የድህነት ዋይታ ግልጽ ከሆኑባቸው አገሮች አንዷ ኢትዮጵያ ናት። ድህነት ለሕዝባችን ኑሮና ዕድገት በቀላሉ የማይፈወስ ነቀርሳ ሆኖ ለዘመናት ኖሮአል። አሁንም ከድህነት መንጋጋ ለመውጣት ሰብዓዊና መለኮታዊ እርምጃዎች ያስፈልጋሉ። ድህነት ለፍጥረታት ሁሉ ጠንቅ ነው። ለማንም የማይራራ ትልቁ የሰይጣን መሣሪያ ነው። ድህነት በሰው ዘር ላይ ያደረሰውንና የሚያደርሰውን ጠንቅ ለመተንተን ጊዜና ቦታ ባይበቃንም፤ የእግዚአብሔርን ሕዝብና ራእያቸውን እንዴት እየጉዳ እንዳለ በመጠኑ እንመለከታለን።

በሕዝባችን መሃከል ለአገራችንና ለወንጌል አገልግሎት ታላቅ ራእይ ያላቸው ክርስቲያኖች ብዙ ናቸው። ሆኖም በገንዘብ እጦት ምክንያት ያላቸውን ራእይ በሥራ መተርጉም የተቻላቸው ወገኖቻችን ጥቂቶች ናቸው። ራእያቸው በሥራ ሳይተረጉም፤ መልእክታቸው ሳይሰበክ፤ መዝሙራቸው ሳይዘመርና ጸጋቸው ሳያብብ በመንገድ የቀሩና የሚቀሩ ጥቂቶች አይደሉም። በአገር ውስጥም ሆነ በውጪ አገር አመቺ የአምልኮ ቦታ ያላቸው ኢትዮጵያውያን በጣት የሚቈጠሩ ናቸው።

ድህነት ለእግዚአብሔር ሥራ እጅግ ጠንቅ ነው። ቤተ ክርስቲያን በዓለም ላይ ያላትን ኃላፊነት የማትወጣው፤ የተራቡትን የማታበላው፤ የተጠሙትን የማታጠጣውና የታረዙትን የማታለብሰው ራእይ ከማጣት ሳይሆን ከድህነት የተነሣ ነው። በዓለም ላይ የጌታ ሥራ ያለ ገንዘብ አይሠራም። እስከ ዛሬ ፍጥረታት ወንጌልን ያልሰሙበት አንዱ ምክንያት፤ ዓለምን በወንጌል ለመድረስ ጥሪ ያላቸው ሰዎች ስለሌሉ ሳይሆን፤ በድህነት ምክንያት ነው። ድህነት ሥጋን ብቻ የሚጉዳ አይደለም። ድህነት ለሰዎች ወንጌል እንዳይደርሳቸው ምክንያት ይሆናል። ሰዎች ካልተላኩ፤ እንዲላኩ

የሚያስችል ገንዘብ ከሌለ እንዴት ይሄዳሉ? ዛሬ ወንጌል በሞላው ዓለም ያልተዳረሰበት ትልቁ ምክንያት የመንቀሳቀሻ ገንዘብ ባለመኖሩ ነው። ብዙ የእግዚአብሔር አገልጋዮች እያሉ በአገልግሎት ላይ ለማሰማራት ግን አቅም የለም። ብዙ መሥዋዕትነት ተከፍሎ እንኳን— መሥዋዕትነትም ገደብ ስላለው—ከአቅም በላይ ሆኖ ራእይን ሲያከሸፍ ማየት በጣም አሠቃቂ ነው።

ድህነት የኑሮ፤ የዕድገት፤ የትዳር፤ የአገልግሎትና የአምልኮ ጠንቅ ነው። ድሃ ሕዝብ በመንገድ ላይ ተገትሮ በመዋል ዕድሜውን በዋሃ ፈዛዛና በከንቱ ይጨርሳል። ፈጣሪ በውስጡ ያስቀመጠውን ችሎታ በዘመናዊ ዕውቀት አዳብሮ በሥራ ላይ የማያውለው፤ ፍላጎት ስለሌለው ሳይሆን፤ እጁና እግሩ በድህነት ስለ ታሠረ ነው።

የኢትዮጵያ ገበሬዎች እጅግ ትጉዎች ናቸው። ብዙዎቻቸው ዘመናዊ የእርሻ ትምህርት ባይኖራቸውም ትዳራቸውን ለማሸነፍ በጣም ይጥራሉ። ሆኖም የልፋታቸውን መጠን ፍሬ አያገኙም። በበሬና በፈረስ እየታረሰ ከቤተሰብ ቀለብ የማያልፈው፤ እርሻው ዘመናዊውን ዘዴ ስለማይከተል ነው። ሕዝባችን ይለፋል፤ ግን ገቢው የልፋቱን ያህል አይደለም። የበለጸጉ አገሮች ገበሬዎች በአንድ ቀን የሚሠሩትን የእጃቸው በዓመት እንኳ መሥራት አይችሉም። ለዚህም መንስኤው የአእምሮና የንብረት ድህነት ነው።

ድህነት በሥራ፤ በገቢ፤ በትዳር፤ በኑሮ፤ በጤናና በራእይ ይጨቁናል፤ ድህነት ባሪያ ያደርጋል። አንዱ ከሌላው የሚበልጠው በጡንቻ ብቻ ሳይሆን በገቢው ጭምር ነው። ታላላቅ መንግሥታት የተባሉት ታላቅ የሆኑት በጀግንነታቸው አይደለም፤ በሀብታቸው ነው። አንዱ አገር ሌላውን የሚገዛው በኢኮኖሚ ኃይል ነው። ሰው መንፈሳዊም ሆነ ሥጋዊ ነፃነት መቀዳጀት የሚችለው በጠቅላላው ከሰማያዊውም ሆነ ከምድራዊው ድህነት ተጽዕኖ ነፃ ሲወጣ ነው። ይህ አባባል ለሕዝባችን ላይመስል ይችላል። ግን ሰው ከራሱው፤ ከጠማውና ከታረዘ እግዚአብሔርን እንደሚገባ ማመስገን፤ ማምለክና መከተል አይችልም። ድህነት ሰዎች በእግዚአብሔር ላይ እንዲያገኙረመርሙ፤ ራሳቸውን እንዲጠሉና ኑሮአቸውን መራራ ያደርጋል። ድህነት ራሱን የቻለ እሥር ቤት አለው፤ በድህነት የሚደሰትና ድሃን አይቶ ሃሌቱ ያላቸው ጤናማ ሰው የለም።

በምድራችን ያሉ አገልጋዮች በታላቅ መስዋዕትነት የጌታን ሥራ እየሠሩ ነው። ብዙዎቻቸው የግል ትራንስፖርት ስለ ሌላቸው ከአንዱ ስፍራ ወደ ሌላ ለመሄድ ትልቅ መጉላላት ይደርስባቸዋል። በመንገድ ላይ ቆመው አውቶቡስና ታክሲ ሲጠብቁ ውድ የአገልግሎት ጊዜአቸው በከንቱ ይባክናል። ለመተዳደሪያቸውና ለልጆቻቸው ትምህርት በቂ ገቢ ያላቸው አገልጋዮች በምድራችን ያሉ አይመስለኝም። ሁሉም ከእጅ ወደ አፍ ይኖራሉ፤ ከጊዜ በኋላ ያሁኑ ሁኔታ በጤናና በዕድሜ ላይ ይንጸባረቃል። ድህነት ለአገልግሎት ትልቁ መሰናከያ ነው፤ ቀንደኛም ጠላት ነው። ይህም የሆነበት ምክንያት የምእመናን የኤኮኖሚ ሁኔታ እንጂ ቤተክርስቲያን አገልጋዮቿን ለመያዝ ስለማትፈልግ አይደለም። እግዚአብሔር አገልጋዮቹንም ሆነ ሕዝቦቹን ከድህነት ነቀርሳ እንዲያላቅቅ በርትተን በመሥራት መጸለይ አለብን።

ምዕራፍ አራት

ድህነትንና ክርስትናን ምን አገናኛቸው?

በምድራችን በተሳሳተ አመለካከትና ትምህርት ምክንያት ድህነትና ክርስትና እጅና ጓንት ሆነው ለዘመናት ኖረዋል። በኢኮኖሚም ሆነ በፖለቲካ ድሃ አቅም ስለ ሌለው በእግዚአብሔር ፊት ቅዱስ ሆኖ እንደሚታይ በብዙዎች ዘንድ ይታመናል። «ድሃና ምስኪን ሆነህ ራስህን አድን» የሚል ትምህርት ከጊዜ ወደ ጊዜ ከክርስቲያኖች መድረክ ስለሚደመጥ ሰው ሳይፈልግ በግድ ኩምሽሽ ብሎ መሄድን ይመርጣል። ድህነት ከጽድቅ ጋር ስለ ተያያዘ፤ ሀብት የነፍስ ጠላት እንደሆነ ከልጅነታችን የቀሰምነውና በኅሊናችን ውስጥ የተተከለ አመለካከት አለ። ከዚህም የተነሣ ድህነት ከእግዚአብሔር አይደለም ብለን መናገር እጅግ ይከብደናል። በቅርቡ በአንድ ቤተ ክርስቲያን ስብሰባ ላይ ሳገለግል «ድህነትን እጠላለሁ» ብዬ ተናገርኩ፤ ስብከቱ አልቆ ለዕረፍት ስንወጣ «እኔ ድህነትን እወዳለሁ» የሚል ደብዳቤ ከአንድ ወንድም ደረሰኝ። አብረን የነበርነው ሰዎች የዚህን ሰው ሐሳብ ለማወቅ ፈልገን ነበር፤ ግን ምን ማለቱ እንደሆነ አልገባንም።

ገና በልጅነቴ ስለ ክርስትና ምንም ሳላውቅ በቅዳሜ ገበያ ውስጥ «አንድ ባሕታዊ ስለ ዓለም መጨረሻ ሊሰብኩ መጥተዋልና ነገ ተሰብስባችሁ ስሙአቸው» የሚል ጥሪ ሰማሁ። ነገሩ በጣም አስደንቆኝ በነጋታው ባሕታዊውን ለመስማት በጉጉት ሄድኩ። ባሕታዊው ያን ቀን የሰበኩት እስከ ዛሬ ትዝ ይለኛል። ስብከቱም ስለ ዓለም መጨረሻ ሳይሆን ስለ ሀብታሞች መጨረሻ ነበር። በሉቃስ 16፥19-31 ያለውን ቃል መሠረት በማድረግ ስለ አንድ ባለጠጋና አልዓዛር ስለሚባል ድሃ በማነጻጸር አስተማሩ።

እንደ ባሕታዊው አቀራረብ ከሆነ፤ ባለጠጋው ሲኖል የገባው ከሀብቱ ብዛት፤ አልዓዛርም ከአብርሃም እቅፍ የደረሰው ከድህነቱ ጥልቀትና ከቁስሉ ብዛት ነበር። ነገሩ እኔ ሀብታም ስላልነበርኩ አላሳሰበኝም፤ በውስጤ ግን ከእኔ ሻል ያለ ልብስና ክብር የነበራቸውን ሁሉ በአካባቢዬ እየተመለከትኩ

«ለእናንተ ወዮላችሁ፤ እኔስ ከዚህ ፍርድና ሥቃይ ነፃ ነኝ» ብዬ ወደ ቤቴ ተመለስኩ። በባሕታዊው እምነት ሰው የሚድነው በድህነት እንደሆነ በቀላሉ መረዳት ይቻላል። ባሕታዊው ያልተረዱት፤ አልዓዛርን በጎኑ ያስቀመጠው የእምነት ሰዎች ሁሉ አባት የሆነው አብርሃም ራሱ ሀብታም ሰው እንደ ነበረ ነው። አልዓዛር ድሃ ስለሆነ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት አልገባም። በድህነት ምክንያት ሰው ይጸድቃል ብሎ ማመንና ማስተማር ከእውነት የራቀ ፍጹም ስሕተት ነው። እንዲሁም፤ ሰው ሀብት ስላፈራ አይጸድቅም ብሎ ማመን ትልቅ ድንቁርና ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የደኅንነት መንገድ አንድ ነው። ያም በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን ነው። ደኅንነት የሚገኘው በሀብት ወይም በድህነት ሳይሆን በእምነት ነው። ድሃ ምንም ሳይሠራ የሕይወቱን ዘመን አሳልፎ የሚጸድቅ ከሆነ በትጋት ሌት ተቀን ሠርቶ ሀብት ያገኘ ሰው ለምን ይኮነናል? «አንተ ታካች፤ እስከ መቼ ትተኛለህ? ከእንቅልፍህ መቼ ትነሣለህ? ጥቂት ትተኛለህ፤ ጥቂት ታንቀላፋለህ፤ ትተኛም ዘንድ ጥቂት እጅህን ታጥፋለህ፤ እንግዲህ ድህነትህ እንደ ወንበዴ ችጋርህም ሰይፍ እንደ ታጠቀ ሰው ይመጣብሃል» (ምሳሌ 6፥9-16)።

በዚህ ክፍል ውስጥ የምንመለከተው አንዱ የድህነት ምንጭ እግዚአብሔር ሳይሆን ስንፍና መሆኑን ነው። ድሃ የሆኑ ሰዎች በሙሉ ከስንፍናቸው የተነሣ ደኸዩ ለማለት ባይቻልም፤ ስንፍና ድህነትን እንደሚያመጣ ግልጽ ነው። በዚህ ዓለም ላይ እንደ ድህነት የተጠላ ነገር የለም። ድህነት ምኑ ነው የሚያጸድቀው? መቼስ የሰዎች ችግር መጽሐፍ ቅዱስን ያለ አግባብ መጥቀስና መሠረታዊ ትርጉሙ ሳይገባቸው የመሰላቸውን ትርጉም በመስጠት ለራሳቸው ተሰናክለው ሌሎችን ማሰናከል ነው። ለዚህ መልካም ምሳሌ የሚሆነን ማቴዎስ 6፥24 ነው። «ለሁለት ጌቶች መገዛት የሚቻለው ማንም የለም፤ ወይም አንዱን ይጠላል ሁለተኛውንም ይንቃል፤ ለእግዚአብሔርና ለገንዘብ መገዛት አትችሉም» ይላል። ይህ ባጭሩ «ገንዘብ አያስፈልጋችሁም» ማለት ሳይሆን ገንዘብ ጣዖት ሆኖ ከእግዚአብሔር እንዳይቀድም ተጠንቀቁ ማለቱ ነው። ገንዘብ ሥራ ማከናወኛ መሣሪያ ነው። ያለ መሣሪያ ሥራ እንደማይሠራ ያለ ገንዘብም ኑሮ አይገፋም። በ1ኛ ጢሞቴዎስ 6፥10 ላይም ስለ ገንዘብ ሳይሆን ስለ ገንዘብ ፍቅር ያስጠነቅቃል፤ «ገንዘብን መውደድ የክፋት ሁሉ ሥር ነው» ይላልና። ሰው ገንዘብን ከወደደ ገንዘብን ለማግኘት የማያደርገው

ነገር የለም፤ ይሰርቃል፤ ያታልላል፤ ይገድላል። ገንዘብ የክፋት ሁሉ ሥር የሚሆነው በዚያን ጊዜ ነው። እንደ ገና በማቴዎስ 19፥23-24 ላይ «...እውነት እላችኋለሁ፤ ለባለጠጋ ወደ መንግሥተ ሰማያት መግባት ጭንቅ ነው። ዳግመኛም እላችኋለሁ፤ ባለጠጋ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ከሚገባ ግመል በመርፌ ቀዳዳ ቢገባ ይቀላል» ይላል።

እዚህ ላይ እንደገና የምንመለከተው ስለ ሰው ሀብት ሳይሆን ስለ አቋሙ ነው። ጌታ ያለው «ገንዘብ የተሰጠህ ለሥራ ነውና ሥራበት» ነው። ሰውየው ግን ሀብቱን ለሥራ ሳይሆን ለአምልኮ አደረገው። ስሕተቱ እዚህ ላይ ነው እንጂ ሀብታም በመሆኑ ላይ አይደለም። ማንኛውም ነገር በቀላሉ ጣዖት መሆን እንደሚችል ሀብትም ጣዖት ሊሆን ይችላል፤ ስለሆነም ሀብት ከሚባለው ነገር ነፃ ከሆንን ካስወገድን እንጸድቃለን ብሎ ማሰብ ራስን ማታለል ነው። አሁንም ሰው በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነትን የሚያገኘው በድህነቱ ወይም በሀብቱ ሳይሆን በእምነቱ ብቻ ነው።

«ብሩ የእኔ ነው፤ ወርቁም የእኔ ነው፤ ይላል የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር» (ሐጌ.2፥8)። እግዚአብሔር የእኔ ነው ያለውንና ለሰዎች ልጆች የሰጠውን በምስጋና ተቀብለን በሥራ ላይ ማዋል እንጂ ስጦታውን ባንቀበል እንጸድቃለን ብለን ማሰብ ትልቅ ስሕተት ነው። በልብህም፡- ጉልበቴ የእጄም ብርታት ይህን ሀብት አመጣልኝ እንዳትል። ነገር ግን ዛሬ እንደ ሆነ ለአባቶችህ የማለውን ቃል ኪዳን ያጸና ዘንድ፤ ሀብት ለማከማቸት እርሱ ጉልበት ሰጥቶሃልና አምላክህን እግዚአብሔርን አስብ» (ዘጸ.8፥17-18)። ሀብትን ለማግኘት ጉልበት የሚሰጠን እግዚአብሔር ነው። የሥራን ራእይና ችሎታ የሚሰጥ እግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር የእኛን ድህነት አይፈልግም። ሀብትን አፍርተን ለክብሩና ለመንግሥቱ ሥራ እንድናውለው ይፈልጋል። ጉልበት የተሰጠን ለሥራ ነውና ተግተን እንሥራ። «ስድስት ቀን ሥራ ተግባርህንም ሁሉ አድርግ» (ዘጸ.20፥9) ማለቱ በሳምንት ስድስት ቀን እንድንሠራ የታዘዝነው ራሳችንን ችለን ከድህነት እንድንወጣና ለሌሎችም እንድንተርፍ ነው። እንዲሁም «ሊሠራ የማይወድ አይብላ» (2ተሰ.3፥10) ይላል። ሀብት ከሥራና ከትጋት ጋር የተያያዘ ነው።

ምዕራፍ አምስት

ችግራችን ምንድን ነው?

በመሠረቱ በምድራችን ለዘመናት የሰፈነው የሃይማኖት ባህል ሥራን፣ ዕድገትንና መልካም ኑሮን የሚደግፍ አይደለም። የበዓላት አብዛኝና አካባቢ ገበሬዎች በወቅቱ እንዳያርሱና እንዳይሰበሰቡ እጃቸውን አሥርዛል። ማንም ሰው አንድን የተለየ በዓል ከሥራ ታቅቦ ቤት በመዋል ካላከበረው ከሕብረተሰቡ ተጽዕኖ ይደረግበታል። የተበላሸው ይበላሻል እንጂ በበዓል ቀን መንቀሳቀስ የለም። ማንም ሰው የሚያስከፍለውን ዋጋ ከፍሎ፣ ቢያስፈልግም ከዓለም ተገልሎ ገዳም ገብቶ ነፍሱን እንዲያድን እንጂ፣ በዚህ ዓለም ላይ ዘመናዊ ትምህርት ተምሮ፣ ሥራ ሠርቶ፣ ሀብት አፍርቶና ከብሮ እንዲኖር መመሪያ አይሰጠውም።

ስለ ብልጽግና ያለን አመለካከት ከእግዚአብሔር ቃል ጋር አይጣጣምም። ድህነት፣ ጉስቁልና፣ መከራ፣ የጽድቅ መሣሪያ እንጂ ከውድቀት የመጣ መርገም መሆኑ ገና አልገባንም። ድህነትን እንደ ቀሚስ አጥልቆ ቅጠል እያኘኩ መኖር ለሕዝባችን ትልቅ መንፈሳዊነት ይመስለዋል። አብዛኛው የሕዝባችን ጨዋታ ከልብ ወለድ ታሪክ ጋር የተያያዘ ነው። መደምደሚያውም አማላጅ በመሃከል ገብቶ ነገርን መሥመር ሲያስዝ፣ ሰው ከዘለዓለም ሞት ሲያመልጥ፣ መላእክትና ሰማዕታት ለነፍሳት እንደሚሟገቱ ይተረካል። ስለሆነም መላእክትና ሰማዕታት ከእግዚአብሔር ይልቅ የነፍሳት ባለውለታዎች ሆነው ይቀርባሉ።

በአብዛኛው ሕዝባችን መሃከል ሰፍኖ የቆየው የክርስትና አመለካከት ከአዲስ ኪዳን ትምህርት ጋር በብዙ መንገድ የማይገናኝ ነው። አዲስ ኪዳን አዲስ የተባለበት ምክንያት ሰው በሕይወቱ በምድር ላይ እያለ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል የዘለዓለም ሕይወት መውረስ እንደሚችል ስለሚያስተምር ነው። በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚያምን ሰው ዛሬ መዳኑን ማወቅ ይችላል። በእግዚአብሔር ልጅ የሚያምን በነፍሱ ምስክር አለው፤

«የዘለዓለም ሕይወት እንዳላችሁ ታውቁ ዘንድ በእግዚአብሔር ልጅ ስም ለምታምኑ ይህን ጽፈላችኋለሁ» (1ዮሐ.5:13)። ዛሬ መዳኑን በነፍሱ ውስጥ የማያውቅ ሰው ዕረፍት የለውም። ለመዳን ራሱን ማጉሳቂል፣ ምጽዋት መስጠት፣ ለመላእክትና ለሰማዕታት መገበር ያለበት ይመስለዋል።

ስዎች ከሕብረተሰብ ተለይተው ገዳም የሚገቡት ራሳቸውን ለማዳን ነው። እንደ እግዚአብሔር ቃል ሰው የሚድነው በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን እንጂ ገዳም በመግባት አይደለም። በእምነት የዳነ ሰው ከፍርሃት ነፃ ነው፤ ለመዳን ማድረግ ያለበት ተጨማሪ ነገር የለም። መንፈስ ቅዱስም በውስጡ የሚመሰክርለት ይኸንኑ ነው። በውስጡ ምስክርነት የሌለው ሰው ግን በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት ለማግኘት ብዙ ይለፋል፤ ራሱን ያጉሳቂላል፤ በመሰለውም መንገድ ሁሉ ለመጽደቅ ይፍጨረጨራል። መዳን የሚገኘው ግን በሰው መከራና ሥርዓት ሳይሆን እግዚአብሔር ለስዎች ባዘጋጀው በጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው።

እንግዲህ መጉሳቆልና ራስን መጣል እንደ መንፈሳዊነትና ጽድቅ በሕዝባችን ዘንድ ስለሚገመት ራስን ማስጌጥና ቀና ቀና ብሎ መሄድ ከሕብረተሰቡ አመለካከት ውጪ ስለሚያደርግ፣ ከዚያም አልፎ መንፈሳዊ ነገር ያልገባው ዓለማዊ ስለሚያሰኝ፣ እያንዳንዱ ሰው በውስጡ ባይቀበለውም፣ ለሰው ብሎ ከዚያች ክልል ውስጥ አይወጣም። በሕዝባችን አእምሮ ያለው እውነተኛ የመንፈሳዊ ሰው መልክ እጅግ ጉስቋላ ነው። ጾም ያደቀው፣ ከጸሎት ሌላ እንቅልፍ እንኳ የሌለው፣ የኑሮ ስሜትና ፍላጎት ያለቀበት፣ በቆሎና በውኃ የሚኖር፣ ደበሎ ደራርቦ የሚለብስ፣ በሕዝባችን ልብ ውስጥ ከፍተኛ ስፍራ አለው። ከሚሰበከው ስብከት፣ ከሚወሳው የሰማዕታት ታሪክ፣ በየተዝካፋና በየሰንበቴው የሚቀርበው ጨዋታ ከዚህ ለየት ያለ ስላይደለ፣ እውነተኛ ክርስትና በተቻለ መጠን ድሃ ሆኖ በልመና መኖር ነው ብዬ እኔ ራሴ የወሰንኩበት ጊዜ ነበር። እግዚአብሔር በጸጋው አድኖኝ የመዳን ምስጢር ከገባኝ በኋላ ግን ይህ አመለካከትና እምነት እውነት እንዳልሆነ ተረዳሁ።

ዛሬም ሌላ ቀርቶ በአንዳንድ የወንጌላውያን አብያተ ክርስቲያናት ምእመናን አካባቢ ይህ ከባህል የመጣ አመለካከት ገና አልተለወጠም። ምእመናን በመጉሳቆልና ራስን በመጣል፣ ኩምሸሽ ብሎ በመሄድ፣ መንፈሳውያን ለመምሰል ይጥራሉ፤ ከሌላ ሰው ትንሽ ሻል ያለ ነገር ካዩ ያሸማቅቃቸዋል። «እንደዚህ አጊጦ ከመሄድ ለነፍሱ ማደር አይቻለውም»

እስከ ማለት ይደርሳሉ። ችግሩ ያለው በተራ ምእመኑ ዘንድ ብቻ አይደለም። ከመድረክም የሚሰማው ከምእመኑ አስተሳሰብ የተለየ አይደለም።

አልፎ አልፎ ከመድረክ የምንሰማቸው ስብከቶች መሠረታቸው ከእግዚአብሔር ቃል ሳይሆን ከባህል የተላለፈ ውርስ ነው። «አባቶቻችን እንዲህ ይኖሩ ነበር፤ እናቶቻችን እንዲህ ይለብሱ ነበር» ማለት ለጀሮ በጣም ደስ ያሰኛል፤ ሆኖም ለዚህ ትውልድ «እንደ አባቶቻችን እንኑር፤ እንደ እናቶቻችን እንልበስ» ማለት በወንጌልና በባህል መሃከል ያለው ልዩነት እንዳልገባን ያመለክታል። እንዳለፈው ትውልድ መኖር ከክርስቲና እምነት ጋር ግንኙነት የለውም። ምክንያቱም ያለፈው ትውልድ በጊዜው የሚረበትን ለብሶ፤ የጣፈጠውን በልቶ፤ በተረዳው መንገድ ኖሮ አለፈ። የአባቶቻችን አኗኗር በመገለጥ የተሰጣቸው ሳይሆን ከቀደማቸው ትውልድ የወረሱት ነው። የእያንዳንዱ ጎሳና አገር አለባበስ ከባህል የመጣ ነው። «የክርስቲያን አለባበስ» የሚባል ነገር የለም። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ «ሁሉን በልክ አድርጉ» የሚሉ መካሪዎች እንጂ ልብስ ሰፊዎች አልነበሩም። የሚያጻድቅ ፋሽን የሚሸጡ አልነበሩም፤ ለወደፊትም አይኖሩም። እንደ አባቶቻችንና እናቶቻችን እንኑር እንኳ ብንል ለእነርሱ ልብስ የሰፋ፤ የእነርሱን ጸጉር የቆረጡ ዛሬ የሉም፤ ሞተዋል። ስለሆነም የሙታንን አለባበስና አኗኗር ከምንመኝ የሕያዋንን ፈለግ ብንከተል አይሻልም? ወንጌል በእርግጥ ነፃ አውጥቶን እንደሆነ በውጫዊ ነገር ለምን መንፈሳዊያን ለመምሰል እንጥራለን? በሌሎች ወቀሳና ፍርድ ለምንስ እንታሠራለን?

ባህል በብዙ መልኩ ጥሩ ሆኖ እያለ በአንዳንድ ቦታ ላይ እንደ አምላክ መመለክ የለበትም። ጌታ ኢየሱስ ነፃ ያወጣን ከኃጢአትና ከሰይጣን ብቻ ሳይሆን ፍሬ ቢስ ከሆነው ባህላችንም ጭምር ነው። ዛሬ ችሎታና ሀብት እያላቸው ጸጉራቸውን የማያበጥሩ፤ ኩምሽሽ ብለው ተጉሳቁለው ራሳቸውን በግድየለሽነት የያዙ ክርስቲያኖች ወንዶችና ሴቶች ብዙ ናቸው። ጥረታቸው መንፈሳዊ ለመምሰል ነው። ነገር ግን ይህ መንፈሳዊነት ሳይሆን ፈሪሳዊነት ነው። በውጫዊና በሚታይ ነገር ላይ ያተኮረ ሃይማኖት ሁሉ ጥልቀትና ማስተዋል የጉደለው ነው። የክርስትና ምስጢር መምሰል ሳይሆን መሆን ነው፤ በልብስ ሳይሆን በልብ መለወጥ ነው።

ለመሆኑ ክርስቲያኖች ንጹሕ ልብስ ለብሰው፤ አምሮባቸው፤ አጊጠው፤ ለእግዚአብሔር ክብር እንዳይኖሩ የከለከላቸው ማን ነው? የእግዚአብሔርን ማዳን፤ ምሕረቱንና ቸርነቱን የምናንጸባርቀው በተጉሳቆለ

ኑሮ ነው? በብሉይ ኪዳን ውስጥ እግዚአብሔር የሚመለከበት ቤተ መቅደስ ፍጹም ንጹሕ እንዲሆን አዘዘ። በቤተ መቅደስ ውስጥ ያለው ዕቃ በሙሉ በጥንቃቄ በዘይት የተወለወለ መሆን ነበረበት። እግዚአብሔር በቆሻሻ ነገር አይከብርም፤ ዛሬ ምእመናን የመንፈስ ቅዱስ መኖሪያ ስለሆኑ ውስጣቸውንና ውጫቸውን ለእግዚአብሔር ክብር እንደሚገባ መያዝ አለባቸው። የምድረ በዳን አበባ የሚያለብስ እግዚአብሔር በቡቱቶ እንድንማቅቅ ሐሳቡ አይደለም። ከሌላችሁ እግዚአብሔር ከቸርነቱ እንዲያለብሳችሁ ጠይቁ፤ ካላችሁ ግን ለእግዚአብሔር ክብር ልበሱ። «በነፃነት ልንኖር ክርስቶስ ነፃነት አወጣን፤ እንግዲህ ጸንታችሁ ቁሙ፤ እንደ ገናም በባርነት ቀንበር አትያዙ» (ገላ.5፥1)። ሰውን ለመምሰል ወይም ለማስደሰት አንታሠር። ትልቁ ባርነት በእውነት ያልሆኑትን ለመሆን መሞከር ነውና።

እግዚአብሔር ለአዳምና ለሔዋን ነፃነት በሰጣቸው ጊዜ ኃላፊነትም ጭምር ነው የሰጣቸው። በገነት ውስጥ ከነበረው ዛፍ ሁሉ መብላት ይችሉ ነበር። ለሞት ማጋለጥ የሚችል መንካት ያልተፈቀደላቸው ሌላ ዛፍ ደግሞ ነበር። ነፃነት መብትና ግዴታን አጣምሮ ይይዛል። እግዚአብሔር በሰጠን ነፃነት ስንኖር ኅሊናችንን የሚያዋሽክ፤ ከእርሱ ጋር ያለንን ግንኙነት የሚያበላሽ ነገር አናደርግም። እግዚአብሔር የሰጠን ነፃነት ለሥጋና ለዓለም አመቺ እንዳይሆን በጣም መጠንቀቅ አለብን። ሁሉን በመጠን እናድርግ፤ የምንለብሰውን ለእግዚአብሔር ክብር እንልበስ።

ጉስቆልና ካልተገደድን በስተቀር የመንፈሳዊነት ወይም የጽድቅ ምልክት አይደለም። ድህነት ሊያጸድቅ ሳይሆን ሊያጠፋ የመጣ መልእክተኛ ነው። እግዚአብሔር ለድሆች እጅግ የሚራራላቸው ድህነት ጉጂ መሆኑን ስለሚያውቅ ነው። ድህነት ታላቁ ጠላታችን ነው። ሆኖም ከምድራችን ከመውጣቱ በፊት ከውስጣችን መውጣት አለበት። ከውጫዊው ውስጣዊው ድህነት እጅግ የከፋ ነውና።

ወንጌል ያበለጽጋልን?

ከቅርብ ጊዜ ወዲህ በምእመናን መሃከል ትልቅ ክርክርና መለያየት እየፈጠረ ያለው «የብልጽግና ወንጌል» የሚባለው ትምህርት ነው። የዚህ ክርክር መሠረታዊ ጥያቄ «ወንጌል ያበለጽጋል ወይስ ከብልጽግና ጋር ግንኙነት የለውም?» የሚል ነው። በሌላ አነጋገር «ብልጽግና የክርስትና ምልክት ነው? ወይስ የትጉህ ሰው የሥራ ውጤት ነው?» የሚል ነው።

ከሁሉ አስቀድመን መገንዘብ የሚገባን የድህነትና የብልጽግና ጉዳይ አሁን የተከሰተ አለመሆኑን ነው። ከሙሴ ጀምሮ፣ የመጽሐፍ ቅዱስ ጸሐፊዎች በየዘመናቸው የነበረውን የኤኮኖሚ ሁኔታ በሰፊው ጽፈውታል። መጽሐፍ ቅዱስ ሰው እንዴት መበልጸግ እንደሚችል ሲያስተምር ሰው ለምን ድሃ እንደሚሆንም በሚገባ ያስተምራል (ዘዳ.28፥1-68)። የኤኮኖሚ ጉዳይ ከሰው ዕለታዊ ኑሮ ጋር የተያያዘ ስለሆነ ግንም መንፈሳዊ ነኝ የሚል ሰው በዘፈቀደ ሊያስወግደው የሚችለው ጉዳይ አይደለም።

በአንድ ሕብረተሰብ ውስጥ ብልጽግናና ድህነት ጉን ለጉን የሚሄዱ ናቸው። ብልጽግና አያስከንንም! ድህነትም አያጸድቅም። ሁለቱ የአንድን ሕብረተሰብ ድካምና ብርታት የሚያንጸባርቁ የኑሮ ደረጃ መለኪያዎች ናቸው። ወንጌልም የሰውን መንፈሳዊና ሥጋዊ ኑሮ ስለሚያጠቃልል በሁለቱም ላይ የሚጫወተው ወሳኝ ሚና አለው።

ጌታን በማያውቁ ሰዎች አመለካከት፣ ብልጽግና በምድራዊ ሀብት ላይ ያተኮረ ነው። ሰው ምን ያህል ሀብት እንዳከማቸ፣ ምን ያህል ገቢ እንዳለው፣ በሚነዳው መኪና፣ በሚኖርበት ቤትና በመሳሰሉት ይተመናል። ለዚህ ዓይነት ብልጽግና ከሥራ ሌላ እምነት አያስፈልገውም። በአገራችንም ሆነ በዓለም አካባቢ ያሉ ባንኮች አይጸልዩም። ግን የዓለም ሀብት በሙሉ ወደ እነርሱ ይጉርፋል። ስለሆነም ምድራዊ ቁሳቁስ መሰብሰብ የክርስትና ወይም

የእምነት ምልክት አይደለም። ይልቁንስ የትጉህ ሠራተኛ የልፋት ውጤት ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስና በምእመናን አመለካከት፣ ብልጽግና የሰውን ሁለመና፣ መንፈሱን፣ ነፍሱንና ሥጋውን የሚያጠቃልል ነው። የአማኝ ብልጽግና በመንፈሱ ወይም በልቡ ውስጥ የሚተከል የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ በእምነት መንገድ ነው። ለአማኝ ብልጽግና የሚጀመረው ጌታ ኢየሱስን በሕይወቱ ሲገናኝ ነው። እውነተኛ ብልጽግና የሰው ጥረት ሳይሆን መለኮታዊ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው። ከቅድስናና ከሕይወት ለውጥ ጋር የሚሄድ ዘላለማዊነት ያለው የጌታ ጸጋ ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብዙ ሀብት ያላቸው የመጨረሻ «ድሆች፣ ምስኪኖች» ተብለው ተጠርተዋል። «ሀብታም ነኝና ባለጠጋ ሆኜአለሁ፣ አንድም ስንኳ አያስፈልገኝም የምትል ስለሆንህ፣ ጉስቋላና ምስኪንም ድሀም ዕውርም የተራቆትህም መሆንህን ስለማታውቅ፣ ባለጠጋ እንድትሆን በእሳት የተነጠረውን ወርቅ፣ ተጉናጽፈህም የራቁትንትህ ኃፍረት እንዳይገለጥ ነጭ ልብስን፣ እንድታይም ዓይኖችህን የምትኳለውን ኩል ከእኔ ትገዛ ዘንድ እመክርሃለሁ» (ራእይ 3፥17-18) ይላል። በሰው ፊት ሀብታም ተብሎ የሚደነቅ ሰው በእግዚአብሔር ዓይን ምስኪንና አሳዛኝ ድሃ ሊሆን ይችላል። እንዲሁም ድሆች ምስኪኖች የተባሉ «ሀብታሞች»፣ ባለጠጎች» ተብለው ተጠርተዋል። «መከራህንና ድህነትህን አውቃለሁ፣ ነገር ግን ባለጠጋ ነህ!...» (ራእይ 2፥9)። «...ድሆች ስንሆን ብዙዎችን ባለጠጎች እናደርጋለን፤ አንዳች የሌለን ስንሆን ሁሉ የእኛ ነው» (2ቆሮ.6፥10) ይላል። እዚህ ላይ እንደምንገነዘበው መጽሐፍ ቅዱስ ብልጽግናን በምድራዊ ሀብት ብቻ አይወስንም። የሰው ብልጽግና ከፈጣሪው ጋር ያለው ልባዊ ግንኙነት ነው። ስለሆነም በመጽሐፍ ቅዱስ አመለካከት ስለ ብልጽግና ስንናገር መንፈሳዊውንና ሥጋዊውን፣ ሰማያዊውንና ምድራዊውን፣ ዘላለማዊውንና ጊዜያዊውን አጣምረን መናገራችን ነው። «ይህ መንፈሳዊ ነውና ምድራዊን ነገር አይጨምርም! ይህ ምድራዊ ነገር ነውና መንፈሳዊን ጉዳይ አይመለከትም» ማለት የእግዚአብሔርን ሥራ መወሰን ነው። ለመሆኑ እግዚአብሔርን የማያገባው ነገር በዚህ ዓለም ላይ አለን? የትኛው ነው እርሱን የማይመለከት? ድህነት ወይስ ብልጽግና ወይስ ፖለቲካ ወይስ ትዳር ወዘተ.? ሰው ከእግዚአብሔር ውጪ ሊኖረውና ሊወሰነው የሚችለው፣ የእግዚአብሔርን ዕርዳታ የማይጠይቅበት ምን አለ?

ታዲያ ወንጌል ያበለጽጋልን?

በዚህ ዓለም ላይ ተወዳጅነትን አትርፈው ታላላቅ ሽልማቶችን ያገኙ የኢኮኖሚ ምሁራን አሉ። እነዚህ ምሁራን ሰዎች እንዴት አድርገው ከኢኮኖሚ ችግር ወጥተው ራሳቸውን ማሻሻል እንደሚችሉ የተለያዩ መጻሕፍትን ጽፈዋል። ሆኖም እስከ ዛሬም ሆነ ወደፊት እንደ ወንጌል ሰውን የሚያበለጽግ መጽሐፍ አልተጻፈም፤ አይጻፍምም። ወንጌል በእውነተኛ መንገድ ፍጥረታትን ያበለጽጋል፤ እግዚአብሔር ለዓለም ድህነት መፍትሔ ብሎ የሰጠው ወንጌልን ነው። የወንጌልን መምሪያ ተቀብለን በሥራ ላይ ካዋልን ለሰማያዊውም ለምድራዊውም ፈውስ ነው።

ወንጌል ከሁሉ አስቀድሞ በእምነት፣ በሰላም፣ በጸጥታ፣ በትዕግሥት ያበለጽጋል። እነዚህ በወርቅና በብር የማይገኙ መለኮታዊ ስጦታዎች ብልጽግና ካልሆኑ የብልጽግና ትርጉም አልገባንም ማለት ነው። ወንጌል በራእይ፣ በኃይል፣ በማስተዋል፣ በደስታና በእርካታ ያበለጽጋል። ብልጽግና የወንጌል ቋንቋ ነው። ወንጌል ሰውን በመንፈሱ፣ በነፍሱና በሥጋው ያበለጽገዋል። የወንጌል ብልጽግና ጊዜያዊውን፣ ዘላለማዊውን፣ መንፈሳዊውን፣ ሥጋዊውን፣ አላፈውንና የማያልፈውን ያጠቃልላል። በእምነትና በእውነት የሚጀምር ብልጽግና በወንጌል ብቻ ነው። ለምድራዊ ኑሮ መመሪያን የሚሰጥ፣ ለዘላለማዊ ኑሮ የሚያዘጋጅ ከማንኛውም ምድራዊ ብልጽግና በላይ ለሕይወት ትርጉም ያለው ከወንጌል ሌላ የት አለ? ክርስቲያኖች «ወንጌል አያበለጽግም» እያሉ ሲከራከሩ መስማት እጅግ የሚያሳፍና ነው። ወንጌል የነገሠባት ሕይወት እጅግ የበለጸገች ናትና።

በዓለም ውስጥ ብልጽግና እየተባለ የሚወላው ፍጹም ባዶነት ነው። ነገሩ ቢገባን ብልጽግና በገንዘብ የሚተመን አይደለም። እውነተኛ ብልጽግና በድካም ጊዜ ጉልበት፣ በጨለማ ጊዜ ብርሃን፣ በጎዘን ጊዜ መጽናናት እንዲሆን እግዚአብሔር ለሰዎች ልጆች የሰጠው ኢየሱስ ክርስቶስን ነው። እውነተኛ ብልጽግና በዚህ ዓለምም ሆነ በሚመጣው ዓለም የማይለየን ውርስ ነው። ወንጌል ሰይጣን በኃጢአት ምክንያት የወሰደበንን ክብር፣ ጸጋ፣ የዘላለም ሀብት፣ መታዘዝ፣ ጤናና ሰላምን መልሶልናል። በወንጌል ሁሉ የኛ ሆኖአል። በወንጌል ሕሊናችን ከሞተ ሥራ ነጽቶአል። «ነውር የሌለው ሆኖ በዘላለም መንፈስ ራሱን ለእግዚአብሔር ያቀረበ የክርስቶስ ደም እንዴት ይልቅ ሕያውን እግዚአብሔርን ልታመልኩ ከሞተ ሥራ ገሊናችሁን ያነጻ ይሆን?» (ዕብ.9፥14)። በወንጌል ልባችን የእግዚአብሔር

መኖሪያ ሆኖአል። በወንጌል ተራ ባለጠጎች ሳንሆን አእምሮ ከሚያስበው በላይ ሆነናል።

በምድራዊ ሥርዓት ወይም አሠራር ባለጠጋ ይደኽያል፤ ዛሬ ከብሮ የሚታየው ነገር ሁሉን አጥቶ ሊደኽይና ለማኝ ሊሆን ይችላል። ምድራዊ ብልጽግና ብቻውን እንደ ነፋስ ነው። የሚጨበጥና አስተማማኝ አይደለም። ምክንያቱም የአንድ ሰው ብልጽግና በጤናው፣ በአካባቢው የሥራ ሁኔታ፣ በአገሪቷ ኢኮኖሚና በመሳሰሉት ሁኔታዎች ላይ የተመሠረተ ነው እንጂ ራሱን ችሎ የሚቆምበት ጽኑ መሠረት የለውም። ብልጽግናው እንዲጠበቅ ብዙ ነገሮች እንደ ታሰበው መሠራት አለባቸው። ከእነዚህም ውስጥ አንዱ ሳይሠራ ሲቀር ሰውየው ያከማቸው ሀብት በአሸዋ ላይ እንደ ተሠራ ቤት ይሆናል። የወንጌል ብልጽግና በአካባቢና በሁኔታ ላይ የተመሠረተ አይደለም። በአገር ኢኮኖሚና ፖለቲካ ላይ የተመሠረተም አይደለም። ሁሉን በሚያውቅና በሚችል በእግዚአብሔር ጽኑ ቃልና መንፈስ ላይ የተመሠረተ ነው። አዎ፣ ወንጌል ያበለጽጋል፤ የወንጌልን ብልጽግና የማያውቅ ሰው በጣም የሚታዘንለት ምስኪን ድሃ ነው።

«አንተ የምትለው በመንፈሳዊ ሕይወት መበልጸግን እንደሆነ ይገባናል። እኛ ግን ለማወቅ የምንፈልገው በገቢና በምድራዊ ኑሮ ስለሚተመን ብልጽግና ነው።» የሚል ሐሳብ ሊሰነዘር ይችላል። እግዚአብሔር ሰውን ለድህነትና ለጉስቁልና አልፈጠረውም። የሰውነታችን አፈጣጠር ራሱ ለድህነት እንዳልተፈጠርን በየደቂቃው ይመሰክርልናል። እኛ በድህነት ለዘመናት ስለ ኖርን እምብዛም የቀረብን ያለ አይመስለንም። ሰው በየቀኑ በንጽሕና ካልተያዘ፣ ንጹሕ ምግብ ካልተመገበ፣ ንጹሕ ልብስ ካልለበሰ፣ ሥራው ውጤት የሌለውና ዕድሜው እጅግ የተወሰነ ይሆናል። በሌላ አነጋገር የምንኖረው ኑሮ፣ የምንለብሰው ልብስ፣ የምንበላው ምግብ፣ በምድር ላይ ያለንን ዕድሜና የጥረታችንን ፍሬያማነት ይወስናል። ወደ ንጹሕ ቤት የማይገባ፣ በንጹሕ አልጋ ላይ የማይተኛ፣ በቂ ዕረፍት የማያገኝ ሰው ዕድሜውን ሳይጠግብ ይሞታል። ዛሬ በሃያኛው ክፍለ ዘመን አብዛኛው የዓለም ሕዝብ ዕድሜ እጅግ እየጨመረ ሲሄድ፣ በአገራችን የዕድሜ አማካይ (አቭሬጅ) መጠን 48 ዓመት ነው። ለዚህ ትልቁ ምክንያት የኑሮ ሁኔታ ነው። ሲደክመው ካላረፈ፣ ሲታመም ካልታከመ፣ ሲርበው ካልበላ፣ ቀስ እያለ እየተጉዳ ይሄድና ሳይታሰብ ይቀጫል። ማንኛውም ሞት የተለየ ምክንያት አለው። አብዛኛው ከድህነት የመነጨ ነው።

ሁሉም ሚሊዮኖች ይሆናሉን?

ባለፈው ምዕራፍ ውስጥ በመጠኑ እንዳየነው እውነተኛ ብልጽግና የሚጀምረው በኪሳቸን ሳይሆን በልባችን ውስጥ ነው። እግዚአብሔርን ማወቅ ትልቅ ብልጽግና ነው። እኛ ከሁሉም በላይ ቦታ የምንሰጠው ለማያልፍና ለማይጠፋ ዘላለማዊ ብልጽግና ነው። ሆኖም እግዚአብሔር በምድር ላይ ስላስቀመጠን ምድራዊ ኑሮአችንን ልንንቅ አንችልም። የእግዚአብሔር ቃል «እኚ ብትሉ የምድርን በረከት ትበላላችሁ» ይላል (ኢሳ.1፥19) እግዚአብሔር ለሰው ልጆች በምድር ላይ በረከትን አስቀምጦአል ማለት ነው። እግዚአብሔር በምድር ላይ ያስቀመጠውን በረከት ግን እንዴት እንደምንወርስ ማወቅ ያስፈልጋል። «እኚ ብትሉ» ካለ፣ ሰዎች ላለመባረክ እምቢ ሊሉ ይችላሉ ማለት ነው። ለእግዚአብሔር እኚ ማለት በረከትን የሚያወርስ ከሆነ፣ ያለ በረከት መኖር አመፀኛነትና እምቢተኛነት መሆኑ ነው። እያንዳንዱ ሰው በምን እኚ ማለት እንዳለበት በሌላ ምዕራፍ ስለምንመለከት አሁን ወደ ጀመርነው ሐሳብ እንመለስ።

ሰው በማንነቱ፣ በኃጢአተኛነቱና አዳኝ የሚያስፈልገው በመሆኑ ሰው ሲባል ሁሉም እኩል ነው። ነጭ፣ ጥቁር፣ ባሪያ፣ ጌታ፣ ሴትና ወንድ ሁሉም በእግዚአብሔር ፊት እኩል ናቸው። በሥራ ችሎታና በኃላፊነት ግን ሁሉ ሰው አይመሳሰልም። ለእያንዳንዱ ሰው የተለያየ ስጦታ፣ ችሎታ፣ ጾታ፣ ኃላፊነትና አገልግሎት እንደ ተሰጠው ምንም ጥያቄ የለውም። «ነገር ግን አሕዛብ በመንፈስ ቅዱስ ተቀድሰው የተወደደ መሥዋዕት ሊሆኑ፣ ለእግዚአብሔር ወንጌል እንደ ካህን እያገለገሉ፣ ለአሕዛብ የክርስቶስ ኢየሱስ አገልጋይ እሆን ዘንድ ከእግዚአብሔር በተሰጠኝ ጾታ ምክንያት ተመልሼ ላሳስባችሁ ብዬ በአንዳንድ ቦታ በድፍረት ጻፍሁላችሁ» (ሮሜ.15፥15-16)። «እንደ ኃይሉ ሥራ እንደ ተሰጠኝም እንደ እግዚአብሔር ጾታ ስጦታ መጠን የወንጌል አገልጋይ ሆንሁለት» (ኤፌ.3፥7)።

«እንደ ተሰጠንም ጸጋ ልዩ ልዩ ስጦታ አለን፤ ትንቢት ቢሆን እንደ እምነታችን መጠን ትንቢት እንናገር፤ አገልግሎት ቢሆን በአገልግሎታችን እንትጋ፤ የሚያስተምርም ቢሆን በማስተማሩ ይትጋ፤ የሚመክርም ቢሆን በመምከሩ ይትጋ፤ የሚሰጥ በልግስና ይስጥ፤ የሚገዛ በትጋት ይግዛ፤ የሚምር በደስታ ይማር» (ሮሜ. 12፥6-8)።

በአገልግሎትም ሆነ በሥራ ዓለም የእያንዳንዱ ሰው ኃላፊነት ከሌላው ለየት ያለ ነው። አንዱ ጉልበታም ነው፤ ሌላው ደካማ ይሆናል፤ አንዱ ሩጫ ይወዳል፤ ሌላው ዝግብሎ ይሄዳል፤ አንዱ መሐንዲስ ሲሆን፤ ሌላው አስተማሪ፤ አንዱ ገበሬ ሲሆን ሌላው ሐኪም ይሆናል፤ የሰው ተሰጥኦ እጅግ የተለያየ ነው። የአንዱ የሌላውን ሊመስል ይችላል፤ ግን ልዩነቱ በጣም ጉልህ ነው። እግዚአብሔር የተለያዩትን ስጦታዎች ለሰዎች የሰጣቸው አውቆ ነው። የአንዱ ስጦታ ከሌላው ቢለይም ስጦታው ይበላለጣል ማለት አይደለም። እግዚአብሔር ለማንም ጥቅም የሌለውን ስጦታ አይሰጥም። ስጦታ ሁሉ በታና ዋጋ አለው። ተቀባዩ የተሰጠውን በሥርዓትና በደንብ መያዝ ይኖርበታል። ትልቁ ነገር በተቀበልነው ስጦታ ታማኞች መሆን እንጂ ስጦታን ማወዳደር አይደለም።

አንዳንድ ሰዎች በወንድሞቻቸውና በእናቶቻቸው ስጦታ ይቀናሉ። ይህ ካለማወቅ እንጂ ባለ ስጦታው ያደረገው ምንም ነገር የለም። ሰው ስለ ተሰጠው ነገር ምን ሊያደርግ ይችላል? ሌሎችን ለማስደሰት እግዚአብሔር የሰጠውን ምንም ሊያደርግ አይችልም። ስለሆነም ከከንቱ ፋከራና ቅናት መጠንቀቅ አስፈላጊ ጥበብ ነው። እንግዲህ እላይ እንደ ተመለከተው ሰው በስጦታ የተለያየ ከሆነ፤ በሥራው፤ በጥሪው፤ በአገልግሎቱ፤ በገቢው፤ በችሎታው፤ በኃላፊነቱና በራእዩ የተለያየ ነው ማለት ነው። ሁሉም ጌታ በፈቀደለት ጉልበት፤ ማስተዋል፤ ኃይል፤ ስጦታ፤ ዘመን፤ የተሰጠውን ወይም የተመደበለትን ሠርቶ ያልፋል። ሁሉም እንደ ትጋቱና እንደ ታማኝነቱ ከጌታ ዘንድ ሽልማቱን ይቀበላል። «እርሱ ለእያንዳንዱ እንደ ሥራው ያስረክበዋል» (ሮሜ. 2፥6)። «አብርሃምም እግዚአብሔርን አመነ ጽድቅም ሆኖ ተቆጠረለት» (ያዕ. 2፥23)። በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 25፥14-30 ጌታ ኢየሱስ ለሰዎች እንደ አቅማቸው ስጦታን እንደ ሰጣቸውና በዚያውም መጠን በኃላፊነት እንደ ጠየቃቸው እናነባለን። አምስት የተቀበለው አምስት አተረፈ፤ ሁለት የተቀበለ ሁለት አተረፈ፤ አንድ የተቀበለው ሄዶ ቀበረ። እነዚህ ላይ ልብ ማድረግ ያለብን ለሰዎች

የተሰጣቸው ገንዘብ እንደ ዓቅማቸው እንደሆነ ነው። በአምስት ብር መነገድ የሚችል አለ፤ በሁለት ብር መነገድ የሚችል አለ፤ በአንድ ብር ብቻ መነገድ የሚችል ደግሞ አለ። በአንድ ብር መነገድ የማይችል ቢሆን ኖሮ ጌታው አንድ ብር ብቻ አይሰጠውም ነበርና። ይህ ለእያንዳንዱ ሰው የተሰጠ የሥራ ራእይና ችሎታ ነው። ችሎታቸው እንደ ተለያየ ራእያቸውም፤ ገቢያቸውም የተለያየ ይሆናል። አንዱ የሚሊዮን ብር ሥራ ራእይ አለው፤ ሌላው የአንድ ሺህ ብር ሥራና ገቢ ራእይ አለው፤ ሌላው የአምስት መቶ ብር ሥራና ገቢ ራእይ አለው፤ ሌላው የመቶ ብር ሥራና ራእይ እንኳ የለውም።

ትልቅ ራእይ ያለው በዚያው መጠን ያቅዳል፤ ይሠራል፤ ያተርፋል። ትንሽ ራእይ ያለውም እንደዚያው። ከነጭራሹም ራእይ እንደሌላቸው የሚኖሩም ሞልተዋል። እነዚህን ሰዎች ወስደን በአንድ ክፍል ውስጥ ማጉር አይቻልም። ሁሉም እንደ ስጦታው ይሠራል፤ ያተርፋል። ይህ በእግዚአብሔር ዘንድ የተፈቀደ ነው። ያልተፈቀደ ነገር ቢኖር የተቀበሉትን ስጦታ መቅበር ነው። ዛሬ ከአትራፊዎች ቀባሪዎች ይበዛሉና።

ሰው ራእይና የውስጥ ግፊት ከሌለው በምንም ዓይነት ፍሬያማ መሆን አይችልም። ሰው በራእይ የማያየውን ሊሠራ ወይም ሊቀበል ወይም ሊሆን አይችልም። ሰው ከሚያየው ራእይ አይበልጥም። የሚሊዮን ብር ንግድ በልቡ የሌለው ነጋዴ በሚሊዮን ብር መነገድ በፍጹም አይችልም። ራእይ ከችሎታ ጋር ይሄዳልና በሚችለው መጠን ያልማል፤ ይሠራል፤ ያልደረሰበት ችሎታ በውስጡ ካለ ቀስ ብሎ ያድግበታል። ሰው እንደ ራእዩ ያቅዳል፤ ይሠራል፤ ወደ ፈለገውም በእግዚአብሔር ኃይል ይደርሳል። እግዚአብሔር የሚሠራውን እጅ ይባርካል፤ ሰው ክርስቲያን ስለሆነ ብቻ ሳይሠራ፤ ሳይለፉ ይበለጽጋል ብሎ ማመን ስሕተት ነው። በመንፈሳዊ ሕይወቱ ለማደግ የሚፈልግ ሰው መጽሐፍ ቅዱስን ማጥናት እንዳለበት፤ በምድራዊ ሀብት ለመበልጸግ የሚፈልግ ሰው ተግቶ መሥራት አለበት። እምነት መንፈሳዊን ሕይወት ሲያበለጽግ በትጋት መሥራት ደግሞ የሰውን ምድራዊ ኑሮ ያበለጽጋል።

ምድራዊ በረከት የሚመጣው በጸሎትና በሥራ ነው። በጸሎት ላይ ሥራ ካልተጨመረበት ፍሬ የለውም። የሁሉም ራእይ እኩል ስላልሆነ የሁሉም ገቢ እኩል አይደለም። ሁሉም እንደ ራእዩ፤ እንደ ሥራው፤ እንደ ትጋቱ ይለያያል። ክርስቲያን ስለሆነ ብቻ ሀብታም እሆናለሁ ብሎ የሚያስብ ሰው ራሱን ያታልላል። እግዚአብሔር አንድን ሰው ለማበልጸግ በሚፈልግበት

ጊዜ ብልጽግና የሚመጣበትን መንገድ ያሳየዋል። ሰውየውም እግዚአብሔር በመራው መንገድ ላይ ቢሄድ፤ ቢሠራ፤ ቢተጋ እንደ ጌታ ቃል ይበልጽጋል። ያለ ሥራ፤ ያለ ራእይ መበልጸግ የለም።

እግዚአብሔር እያንዳንዱ ሰው ሠርቶ የሚተዳደርበትን ጉልበትና ችሎታ ሰጥቶታል። በሕብረተሰብ ውስጥ ከጤናና ከመሳሰሉት ነገሮች የተነሣ መሥራት የማይችሉ አሉ። ለመሥራት ችሎታና ጤና ለሌላቸው ሰዎች ሕብረተሰቡ እንዲጠነቅቅላቸው ያስፈልጋል። ነገር ግን ጉልበትና ጤና እያላቸው የማይሠሩ ሰዎች ለአንድ ሕብረተሰብ ኢኮኖሚና ዕድገት ጠንቅ ናቸው። ክርስቲያኖችም ማወቅ ያለብን ይህንን ነው። ለሥራ ጊዜ አለው፤ ለጸሎትም ጊዜ አለው። ስንፍናን ለመሸፈን በጸሎት ማሳበብ ኃጢአት ነው። ሁላችን እግዚአብሔር ለጠራንና ለሰጠን ኃላፊነት መትጋት አለብን። ልጆችን የሚያሳድጉ እናቶች ልጆቻቸውን በሚገባ መያዝ ትልቅ ክብር ነው። በቢሮ ወይም በተለያዩ የሥራ ቦታ የሚውሉ ሰዎች ሥራቸውን በሚገባ እንዲያጠናቅቁ ይጠበቅባቸዋል። የሚያስተዳድሩ፤ ዳር ድንበር የሚጠብቁ፤ የሚነግዱ፤ የሚያርሱ፤ የሚያስተምሩ፤ የሚመሩ፤ የሚያክሙ፤ ወዘተ. ለራሳቸው ጥቅምና ለእግዚአብሔር ክብር ተግተው መሥራት አለባቸው። ነገሩ ብዙ ገንዘብ የማግኘት ጉዳይ ሳይሆን ጠቃሚ ነገሮችን ሠርቶ የማለፍ ጉዳይ ነው። ስለሆነም ሰዎች ስጦታቸውን በትምህርትና በልምድ በማዳበርና በማሳደግ የሚችሉትን ያህል ቢያድጉ በሥራ ዓለም ጥሩ ውጤት ያሳያሉ። ሥራውን የማይወድ ሰው መልካም ውጤት አይኖረውም። የሚወደውን ሥራ በመንግሥት ሆነ በግል ድርጅቶች ዘንድ ማግኘት ካልተቻለ የግል ኩባንያ መክፈት ነው። ትጉህ ሰው መንገድ አያጣም፤ እግዚአብሔርም የልቡን መሻት ይሰጠዋል። ሰው ልቡ ያረፈበትን ሥራ ካልሠራ በሥራው እርካታ አይኖረውም። እንዲሁም የወር ደመወዝ እየጠበቁ ባለ ሚሊዮን ብር እሆናለሁ ብሎ ማሰብ ከንቱ ነው። ለሁሉም መልካም ገቢ ለማግኘት የሚያስብ ሰው የግል ሥራ መጀመር አለበት። የግል ሥራ ብዙ ውጣውረድ እንዳለበት መርሳት አያሻም። ሁሉም ትጋትን፤ መሥዋዕትነትን ይጠይቃል። የመንግሥት ሥራ ለሁሉ ሰው እንደማይሆን የግል ሥራም ለሁሉ ሰው አይሆንም። ሁሉም እንደ ጥሪው ይሰማራ። የተሰጠንን ጉልበት፤ ዘመን፤ ሀብት፤ ሥራ፤ ለእግዚአብሔር ክብር እናውለው። ለእኛ ላልሆነ ነገር አንጓጓ። ሁሉም የደረሰበት ደረጃ ላይ ይመላለስ። ሁሉም ባለሚሊዮን ብር አይሆንምና።

ምዕራፍ ስምንት

ወንጌል ለድሆች ወይስ ለድህነት?

መጽሐፍ ቅዱስ በአመለካከቱም ሆነ በአቀራረቡ ለድሆች ከፍተኛ ስፍራ አለው። ድሆች የማንኛውም ሕብረተሰብ አካል ስለሆኑ ሥልጣንና ሀብት ያላቸው ሰዎች እንዳይበድሉአቸው፤ እንዳይንቁአቸውና እንዳይደርሱባቸው ያስጠነቅቃል። መጽሐፍ ቅዱስ፤ በምሳሌ 19፥17 ላይ «ለድህ ችርነትን የሚያደርግ ለእግዚአብሔር ያበድራል፤ በጎነቱንም መልሶ ይከፍለዋል» ይላል። እንዲሁም በሌላ ቦታ «በድህ የሚያላግጥ ፈጣሪውን ይሰድባል» ይላል፤ ምሳሌ (17፥5)።

ድሆች እንዲታቀፉ፤ በሥርዓት እንዲያዙ ሰብዓዊ ርኅራኄ እንዳይነፈጋቸው ከኦሪት እስከ ወንጌል ተገቢ መመሪያ ተሰጥቶአል። ድሆች ከሌሎች ለየት ያሉ ፍጡሮች አይደሉም። እንደ ሌሎች በእግዚአብሔር ፊት ዋጋና ክብር ያላቸው ናቸው። ሰው የዚህ ዓለም ኑሮ ባይላካለትና የተለያዩ ደረጃና ስም ቢሰጠውም የእግዚአብሔርን መልክ የሚያንጸባርቅ ፍጥረት በመሆኑ ብቻ መከበር አለበት። ገቢና የኑሮ ደረጃ ወላጅ መሆን የለበትም። መጥላትና ማስወገድ ያለብን ድህነትን ነው እንጂ ድሆችን አይደለም። ድሆች ከማንኛውም ሕብረተሰብ አይጠፉምና።

መጽሐፍ ቅዱስ ሁለት ዓይነት ድህነት እንዳለ ይጠቁማል። የመጀመሪያው እላይ የጠቀስናቸው ለኑሮ አስፈላጊ የሆኑትን ምግብ፤ ልብስ፤ ቤት፤ ንብረት የሌላቸው ሰዎች ናቸው። ለኑሮ መሠረታዊ የሆኑ ነገሮች የሌላቸው ሰዎች ድሆች ይባላሉ። እነዚህ ሰዎች በሕብረተሰቡ ዘንድ ባላቸው ዝቅተኛ ስፍራ የተነሣ ብዙ የሚያደንቃቸው ሰው የለም። «ድህ በባልንጀራው ዘንድ የተጠላ ነው...» (ምሳሌ.14፥20)። «ድህን ሰው ወንድሞቼ ሁሉ ይጠሉታል፤ ይልቁንም ወዳጆቼ ከእርሱ ይርቃሉ» (ምሳሌ.19፥7)።

ድሆች የኢኮኖሚ አቅም ስለሌላቸው በብዙ መንገድ ተሰሚነት አያገኙም። ድምፃቸውን የሚያሰሙበት፣ ሐሳባቸውን የሚገልጡበት መድረክ የላቸውም። ድህነት እግራቸውንና እጃቸውን አሥሮ፣ አፋቸውን ዘግቶ ያስቀምጣቸዋል። ድህነት መርዙን፣ ጎዘትን፣ መራራነትን፣ ማደንዘዙን፣ ጭካኔውን፣ ጨለማውን ይጭንባቸዋል። እግዚአብሔር እንድንንከባከባቸው ያዘዘን ለዚህ ነው።

ሁለተኛው፣ ጌታ ኢየሱስ በተራራ ስብከቱ የጠቀሳቸው በሥጋ ወይም በዓለማዊ ነገር የደኸዩ ሳይሆኑ በመንፈስ ከእግዚአብሔር መለየታቸውን አውቀው የጌታን ምሕረትና ጽድቅ የሚጠሙ ናቸው። «በመንፈስ ድሆች የሆኑ ብፁዓን ናቸው፣ መንግሥተ ሰማያት የእነርሱ ናትና» (ማቴ.5፥3)። ትልቁና የመጨረሻው የሰው ልጅ ድህነት ከፈጣሪው መለየቱ ነው። የሰው ዘር የሆነ ሁሉ በኃጢአት ድህነት ተመርዞአል። ጌታ ኢየሱስ በኢሳያስ 61፥1-3 ላይ ስለ አገልግሎቱ የተተነበየውን በሉቃስ 4፥18-19 ላይ እርሱ ራሱ ሲያነብ «የጌታ መንፈስ በእኔ ላይ ነው፣ ለድሆች ወንጌልን እሰብክ ዘንድ ቀብቶኛልና፤ ለታሰሩትም መፈታትን ለዕውሮችም ማየትን እሰብክ ዘንድ፣ የተጠቁትንም ነፃ አወጣ ዘንድ የተወደደችውንም የጌታን ዓመት እሰብክ ዘንድ ልኮኛል» ብሏል። እነዚህ ጌታ ነፃ ሊያደርጋቸው የተቀባው፣ የደኸዩት፣ የታሰሩት፣ የታወሩት፣ የተጠቁት፣ በኃጢአትና በሰይጣን የተማረኩት ናቸው። ኃጢአት ያሥራል፣ ያሳውራል፣ ያጠቃል፣ ያደኽያልም።

መጽሐፍ ቅዱስ «ሁሉ ኃጢአትን ሠርቶአልና፥ የእግዚአብሔርም ክብር ጐድሎአቸዋል» (ሮሜ.3፥23) በሚልበት ጊዜ ሁሉም በመንፈስ ድሃ ሆኖአል ማለቱ ነው። እንዲሁም በኢሳያስ 53፥6 ላይ «እኛ ሁላችን እንደ በጎች ተቅበዝብዘን ጠፋን፣ ከእኛ እያንዳንዱ ወደ ገዛ መንገዱ አዘነበለ፤ እግዚአብሔርም የሁላችንን በደል በእርሱ ላይ አኖረ» ሲል፣ ሰው በኃጢአትና በመንፈስ ድህነት እኩል መሆኑን ያመለክታል። ጌታም ራሱ «በመንፈስ ድሆች የሆኑ ብፁዓን ናቸው...» (ማቴ.5፥3) በሚልበት ጊዜ፣ ድሃ መሆናቸውን አውቀው ድሃ ያልሆነ የለምና ወደ እግዚአብሔር ለዕርዳታ የሚመጡ የተባረኩ ናቸው ማለቱ ነው።

ሰው በሕይወቱ ውስጥ የእግዚአብሔር ነገር እንደ ጐደለው ተረድቶ በመንፈስ ድሃ መሆኑ ገብቶት ወደ እግዚአብሔር ለምሕረትና ለይቅርታ ቢመለከት የሕይወትን መንገድ ይይዛል። ድህነቱን አውቆ መጠማት ሲጀምር ከፈጣሪው ዕርዳታን ፈልጎ ራሱን በለማኝ ቦታ አስቀምጦ ለዕርዳታ መጮህ ሲጀምር የእግዚአብሔርን ዘለዓለማዊ ምሕረት ያገኛል። ለድሃ ሰው እውነተኛ ብልጽግና የሚጀምረው በመንፈስ ድሃ መሆኑን ተረድቶ በፈጣሪው እጅ ውስጥ ራሱን ሲጥል ነው።

ስለሆነም ጌታ ኢየሱስ «ለድሆች ወንጌልን እሰብክ ዘንድ ቀብቶኛል» ሲል፣ ኑሮ ያልተሳካላቸውን የዕለት ማረፊያ የሌላቸውን ብቻ ሰብስቦ ለመስበክ ወይም ለማስተማር አይደለም። የተራበውን፣ የተጠማውን፣ የታረዘውን፣ ሆዱን የሚያክከውን ሰብስቦ ለማስተማር መሞከር ምን ያህል አስቸጋሪ እንደሆነ አስቡ፤ የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ አገልግሎት ለፍጥረታት ሁሉ ነው። የወንጌል ሀብት፣ ክብር፣ ላላቸውና ለሌላቸው ሁሉ ነው። የጌታ አገልግሎት ፍጥረታትን በሙሉ የሚያጠቃልል ነው።

ጌታ ኢየሱስ በምድር ላይ ያገለግልበት በነበረበት ዘመን ብዙ ሀብት የሰበሰቡና የበለጸጉ ቀራጮች ነበሩ። ኃጢአታቸውም ግልጽ ስለነበር ከሃይማኖት መደቡ ጋር አይግባቡም ነበር። ጌታ ግን ቀረጥን በማጭበርበር የበለጸጉትን ሰዎች ድህነት አየ። ወደ ራሱም ጠራቸው። ከእነርሱ ውስጥ አንዱ የማቴዎስ ወንጌል ጸሐፊ ነው። ሕይወቱንና ታሪኩን ለውጦ ለክብሩ ተጠቀመበት። በጌታ በኢየሱስ ስም ያልተንበረከከ፣ በደሙም ያልታጠበ ሕይወት እጅግ ድሃ ነው። ብዙ ሀብት ያለው፣ ጌታ ግን የሌለው፣ የሚታዘንለት ጐስቋላ ድሃ ነው።

እንግዲህ በእርግጥ ወንጌል ለድሆች ነው፤ ሆኖም ለድህነት አይደለም፤ ለደካማ እንጂ ለድካም፤ ለኃጥአን እንጂ ለኃጢአት፤ ለሙታን እንጂ ለሞት አይደለም። ወንጌል ለድሆች የሚሰበከው እንዲበለጽጉ እንጂ በይበልጥ እንዲደከዩ አይደለም። በወንጌል የተፈታ ሰው፣ የተጠገነ ሰው፣ ከጎዘን የወጣ ሰው ነው፤ የጽድቅን አክሊል የጫነ ሰው፣ አዲስ ሕይወት ያገኘ ሰው፣ እንዴት ይደኽያል? «የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ችር ስጦታ አውቃችኋልና፤ ሀብታም ሲሆን፣ እናንተ በእርሱ ድህነት ባለ ጠጎች ትሆኑ ዘንድ ስለ እናንተ ድሀ ሆነ» (2ቆሮ.8፥9)። የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ

ቸር ስጦታ ያሳበለጸገው ፍጥረት ለዘለዓለም ተስፋ የለውም። ወንጌል ድሆችን በድህነት ውስጥ አይተውም፤ ሙታንን ለሞት አይተውም፤ ታሪክንና ሕይወትን በፍጹም ይለውጣል። ወንጌል የድህነት ጠላት ሲሆን የድሃ ወዳጅ ነው።

በዓለም አካባቢ የተደረገ ጥናት እንደሚያመለክተው ወንጌል የገባበት ሕብረተሰብ በአመለካከቱ፣ በኑሮው፣ በኢኮኖሚው፣ ትልቅ ለውጥ እንደሚያሳይ ተመዝግቦአል። ድሮ ይሰክሩ፣ ይጣሉ፣ ይሰርቁ፣ የነበሩ ተለውጠው በግል ኑሮአቸውም ሆነ በማኅበራዊ ኑሮአቸው ጤናማዎች ሆነው ለሕብረተሰባቸው ትልቅ አስተዋጽኦ እንደሚያደርጉ ታይቷል። ወንጌል ሰዎች ከድህነት እንዲወጡ ይለውጣቸዋል፤ ያስተምራቸዋልም። የወንጌል ኃይልና ሥራ በገንዘብ የሚቸረቸር አይደለም፤ ዋጋው፣ ክብሩ፣ በምድራዊ ነገር የሚተመን አይደለም። ወንጌል ያበለጽጋል፣ ያሳድጋል፣ ይለውጣል፣ ይባርካል፣ በተስፋ፣ በራእይ፣ በሰላም፣ በፍቅርና በእምነት ይሞላል። ወንጌል ትልቅ ሀብት ነው። ወንጌል ከሁሉ አስቀድሞ ከአእምሮ ድህነት፣ ከአመለካከት ድህነት ይዋጀናል። ንጽሕናን፣ ቅድስናን፣ ጸጥታን፣ እርካታን በውስጣችን ይፈጥራል። ውስጣዊ ድህነት ከውጫዊ ድህነት የከፋ ነውና ወንጌል የብልጽግና ኃይል ነው።

የሰው ውስጣዊ ሁኔታ በውጫዊ ኑሮው ላይ ይንጸባረቃል፤ በውስጥ ሰላምና እርካታ የሌለው ሰው አጥጋቢ የሥራ ውጤት ሊኖረው አይችልም። በዓለም ላይ የሚደረጉ ጥናቶች እንደሚያሳዩት በሥራቸው እርካታ ያላቸው ሰዎች በሃይማኖታቸው ወይም በእምነታቸው የጸኑና ለሕይወት ጥያቄአቸው አርኪ መልስ ያገኙ እንደሆኑ ይናገራል። በጥናቶቹም መሠረት ለሥራቸው ፍቅር ያላቸው፣ ለኑሮአቸው አመስጋኞች የሆኑ፣ ከሠራተኛው የዓለም ሕዝብ እጅግ ጥቂቶች ሲሆኑ፣ አብዛኛው የሚሠራውን የማይወድ፣ ለዕለታዊው ኑሮው ብቻ ተገዶ ወደ ሥራ የሚሄድ መሆኑ ተደርሶበታል።

ወንጌል ለሰው ጥያቄ የእግዚአብሔር መልስ ነው፤ ለሰው ችግር የእግዚአብሔር መፍትሔ ነው፤ ለሰው ድህነት የእግዚአብሔር ብልጽግና ነው። ለዕውር ዓይን፣ ለደካማ ጉልበት፣ ለሙታን ሕይወት፣ ለጠፋት መገኛ፣ ላዘኑት መጽናኛ ሆኖ ለሁሉም የተስፋን መልእክት የሚያስተላልፍ እንደ ወንጌል ያለ ኃይል የትም የለም።

በምድራችን ያለው አሠቃቂ ድህነትን ክርስቲያኖች የበጎ አድራጊ ድርጅቶች (የዓለም ሉተራን ፌደሬሽን፣ ወርልድ ቪዥን፣ ኖርዌጂያን ቸርች ኤይድ እና የካቶሊክ ሪሊፍ...) የመሳሰሉት ታዋቂ ድርጅቶች እየተዋጉ ያሉት ድህነት ከእግዚአብሔር እንዳልሆነ ስለ ታመነበት ነው። ድህነት ከእግዚአብሔር ቢሆን ኖሮ የክርስቲያን ድርጅቶች ሕዝባችንን ከሞትና ከድህነት መንጋጋ ለመንጠቅ በምድራችን ላይ አይሰማሩም ነበር። ይህም ቢሆን ኖሮ የእግዚአብሔርን ሥራ ተቃዋሚዎች ሆኑ ማለት ነበር። አሁን ግን የሰይጣንን ሥራ እየተዋጉ ስለሆነ (ድህነት ከሰይጣን ነውና) ስለ እነዚህ ድርጅቶች ጌታን ከልብ እናመሰግናለን። እነርሱንም ለዚህ ታላቅ ቁም ነገር ያበቃቸው የእግዚአብሔር ወንጌል ነው።

መጽሐፍ ቅዱስን ስናነብ እግዚአብሔር ድህነትን ለበረከት ሲጠቀምበት አናይም። ሁል ጊዜ ድህነት ከጣዖት፣ ከቅጣት፣ ከእርግማን፣ ከአመፀኝነት፣ ከስንፍና፣ ከፍትሕ መጓደል፣ ከጭቆና፣ ከሞራል ውድቀት ጋር የተያያዘ ነው። ድህነት ከእግዚአብሔር የተትረፈረፈ ስጦታ ውጪ መኖር ነው። ወንጌል የድህነትን ቀንበር ይሰብራል። ስለሆነም ወንጌል ለድሆች የሚሰበክ የምሥራች ቃል እንጂ የድህነት አዋጅ አይደለም።

አማኝ ከብልጽግና ድህነትን የሚመርጠው መቼ ነው?

በዚህ ዓለም ላይ ድህነትን በግልጽ በራሳቸው ላይ የሚያውጁ፣ በድህነት ለመኖርና ለመሞት ቃል ኪዳን የሚገቡ መነኩሳት አሉ። ይህን የሚያደርጉት ከሚሰጣቸው ትምህርት አንጻር ለመጽደቅ ነው። ሁኔታው «ሰው ከገንዘብና ከዓለም ከራቀ ራሱን እንደሚገባ ለእግዚአብሔር ሊያስገዛ ይችላል» ከሚል አመለካከት የመጣ ነው። እንደዚህ ዓይነት እምነት በእግዚአብሔር ነፃ ስጦታ፣ በጸጋ የመዳንን የነፃነት ወንጌል ከሰው ነጥቆ ወደ ኦሪት ዘመን ባርነት ስለሚመልስ፣ በወንጌል አማኞች ዘንድ ተቀባይነት የለውም። ወንጌል ሰው ድሃ ስለሆነና ገዳም ስለገባ ይድናል የሚል ትምህርት የለውም። ራስን በገዛ ጉልበት መቆጣጠር መሞከር ዋጋ ያለው ቢመስልም፣ ለጽድቅ የማያደርስ የሰው ከንቱ መከራ በመሆኑ፣ አስፈላጊው ነገር የክርስቶስ ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ ብቻ መሆኑን መሳት የለብንም። ሆኖም የወንጌል አማኞችም ከብልጽግና ድህነትን፣ ከክብር ውርደትን፣ ከሹመት ሽረትን፣ ከሕይወት ሞትን የሚመርጡበት ጊዜና ወቅት አለ። ይህም የሚሆነው በእነርሱና በእግዚአብሔር መሃከል የሚገባ፣ እምነታቸውን የሚነካ፣ ገሊናቸውን የሚያቆሽሽ ሁኔታ ሲነሣ ነው።

ነቢዩ ዳንኤል በንጉሡ በናቡከደነፆር ምግብና መጠጥ እንዳይረከስ፣ ለምግቡ ጥራጥሬ፣ ለመጠጡ ውኃ እንደ መረጠ እናነባለን።

«ዳንኤልም በንጉሡ መብልና በሚጠጣው ጠጅ እንዳይረከስ በልቡ አሰበ፤ እንዳይረከስም የጃንደረቦቹን አለቃ ለመነ። እግዚአብሔርም በጃንደረቦቹ አለቃ ፊት ለዳንኤል ሞገስናን ምሕረትን ሰጠው። የጃንደረቦችም አለቃ ዳንኤልን፡- መብሉንና መጠጡን ያዘዘላችሁን ጌታዬን ንጉሡን እፈራለሁ፤ በዕድሜ እንደ እናንተ ካሉ ብላቴኖች ይልቅ ፊታችሁ ከሰቶ ያየ እንደ ሆነ፣ ከንጉሡ ዘንድ በራሴ ታስፈርዱብኛላችሁ አለው። ዳንኤልም የጃንደረቦቹን አለቃ በዳንኤልና በአናንያ በሚሳኤልና በአዛርያ

ላይ የሾመውን ሚልዳርን፡- እኛን ባሪያዎችህን አሥር ቀን ያህል ትፈትነን ዘንድ እለምንሃለሁ፤ የምንበላውንም ጥራጥሬ የምንጠጣውንም ውኃ ይስጡን» (ዳንኤል 1፥8-13)።

የዳንኤልም ጓደኞች ሲድራቅ፣ ሚሳቅ፣ አብደናጎም እግዚአብሔርን ትተው ለጣዖት በመስገድ ሕይወታቸውን ከእሳት ወላፊን ከሚያድኑ በእግዚአብሔር በመተማመን በእሳት መቃጠልን መረጡ። «የምናመልከው አምላካችን ከሚነደው ከእሳቱ አቶን ያድነን ዘንድ ይችላል፤ ከእጅህም ያድነናል፤ ንጉሥ ሆይ! ነገር ግን፣ እርሱ ባያድነን፣ አማልክትህን እንዳናመልክ ላቆምከው ለወርቁ ምስል እንደማንሰግድለት እወቅ አሉት» (ዳንኤል 3፥17-18)። እጅግ የሚያስፈራ እሳት ዓይናቸው እያየ ቢነድም ለአሕዛብ ጣዖት አልተንበረከኩም። ሌሎችም መዘበቻ በመሆንና በመገረፍ ከዚህም በላይ በእስራትና በወላኒ ተፈተኑ፤ በድንጋይ ተወግረው ሞቱ፣ ተፈተኑ፣ በመጋዝ ተሰነጠቁ፣ በሰይፍ ተገድለው ሞቱ፣ ሁሉን እያጡ መከራን እየተቀበሉ እየተጨነቁ የበግና የፍየል ሌጦ ለብሰው ዞሩ፤ ዓለም አልተገባቸውምና በምድረ በዳና በተራራ፣ በዋሻና በምድር ጉድጓድ ተቅበዘበዙ (ዕብ. 11፥35-38)» ይላል።

ጌታ ኢየሱስ ራሱ «እኔን መከተል የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ መስቀሉንም ተሸክሞ ይከተለኝ» (ማቴዎስ 16፥24) ብሏል። ጌታ ኢየሱስ በዚህ መልእክቱ «አማኞች ስለሆናችሁ ከሰደት፣ ከመከራ፣ ከችግርና ከፈተና ታመልጣላችሁ አላለም። «በዓለም ሳላችሁ መከራ አለባችሁ፤ ነገር ግን አይዘክችሁ፤ እኔ ዓለምን አሸንፈዋለሁ» (ዮሐንስ 16፥33)። ጌታ ለተከታዮቹ ቃል የገባው «በመከራና በችግር ውስጥ ከእናንተ አልለያችሁም»፣ «እኔ እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ሁል ጊዜ ከእናንተ ጋር ነኝ» (ማቴዎስ 28፥20) አለ እንጂ ያለ ምንም መስቀል ትዘልቃላችሁ አላለም።

ሐዋርያው ጳውሎስ ወንጌልን እንዴት ባለ የሚዘገንን ሁኔታ እንደ ሰበከ፣ ጌታን በታማኝነት እንዳገለገለ ከምስክርነቱ እንረዳለን፡- «ነገር ግን በሁሉ እንደ እግዚአብሔር አገልጋዮች ራሳችንን እናማጥናለን፤ በብዙ መጽናት፣ በመከራ፣ በችግር፣ በጭንቀት፣ በመገረፍ፣ በወላኒ፣ በሁከት፣ በድካም፣ እንቅልፍ በማጣት፣ በመጦም፣ በንጽሕና፣ በእውቀት፣

በትዕግሥት፤ በቸርነት፤ በመንፈስ ቅዱስ፤ ግብዝነት በሌለው ፍቅር፤ በእውነት ቃል፤ በእግዚአብሔር ኃይል፤ ለቀኝና ለግራ በሚሆን በጽድቅ የጦር ዕቃ፤ በክብርና በውርደት፤ በክፉ ወራና በመልካም ወራ ራሳችንን እናማጥናለን፤ አሳቾች ስንባል እውነተኞች ነን፤ ያልታወቁ ስንባል የታወቁን ነን፤ የምንሞት ስንመስል እነሆ ሕያዋን ነን፤ የተቀጣን ስንሆን አንገደልም፤ ገዘንተኞች ስንሆን ዘወትር ደስ ይለናል፤ ድሆች ስንሆን ብዙዎችን ባለጠጎች እናደርጋለን፤ አንዳች የሌለን ስንሆን ሁሉ የእኛ ነው» (2ቆሮ.6፥4-10)። እንዲሁም «እስከዚህ ሰዓት ድረስ እንራባለን፤ እንጠማለን፤ እንራቆታለን፤ እንገሰማለን፤ እንንከራተታለን፤ በገዛ እጆችን እየሠራን እንደክማለን፤ ሲሰድቡን እንመርቃለን፤ ሲያሳድዱን እንታገማለን፤ ክፉ ሲናገሩን እንማልዳለን፤ እስከ አሁን ድረስ የዓለም ጥራጊ የሁሉም ጉድፍ ሆነናል» ይላል (1ቆሮ.4፥11-13)።

ይህ ሁሉ ችግርና ጉዳት የመጣው ጌታን ከመውደድና ከማገልገል የተነሣ ነው። ጳውሎስ ከመለወጡ በፊት ኃይለኛ ፈሪሳዊ ነበር። በፈሪሳዊነቱ ቢቀጥልና ጌታን ባይከተል ኖሮ ይህ ችግር አይደርስበትም ነበር። የችግሩ ምንጭ ከእምነቱ ነውና።

የእግዚአብሔር ሰዎች ብዙ ችግርና መከራ ሊደርስባቸው ይችላል። ክርስትና ከዓለም ከሚመጣ ስደትና መከራ አይከልለንም። ያለን ዋስትና በሁሉ ነገር ውስጥ ጌታ ከእኛ ጋር መሆኑና የራሳችን ጸጉር ስንኳ ሳይቀር በእግዚአብሔር ፊት መታወቁ ነው።

«ስለዚህ እንዴት እንድትመልሱ አስቀድማችሁ እንዳታስቡ በልባችሁ አኑሩት፤ ወደረኞቻችሁ ሁሉ ሊቃወሙና ሊከራከሩ የማይችሉትን አፍና ጥበብ አሰጣችኋለሁና» ወላጆችም ስንኳ ወንድሞችም ዘመዶችም ወዳጆችም አሳልፈው ይሰጡአችኋል፤ ከእናንተም አንዳንዱን ይገድላሉ፤ በሁሉም ስለ ስሜ የተጠላችሁ ትሆናላችሁ። ከራሳችሁም አንዲት ጠጉር ስንኳ አትጠፋም፤ በመታገሣችሁም ነፍሳችሁን ታገኛላችሁ። ኢየሩሳሌም ግን በጭፍራ ተከባ ስታዩ በዚያን ጊዜ ጥፋትዋ እንደ ቀረበ እወቁ» (ሉቃስ.21፥14-19)።

ዛሬ በዚህ ዓለም ላይ ከእምነታችንና ከአገልግሎታችን የተነሣ ያለንን ሁሉ ልናጣ እንችላለን። ወንጌል ንብረታችንን ቀርቶ ሕይወታችንን እንኳ ይጠይቃል። ለእምነታችን የማንከፍለው ዋጋ የለም። መጠላት፤ መሰደድ ለእኛ ክብራችን ነው። «ስለ ክርስቶስ ስም ብትነቀፉ የክብር መንፈስ የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ላይ ያርፋልና ብፁዓን ናችሁ» (1ጴጥሮስ 4፥14)። በዓለም አካባቢ በአማኞች ላይ የሚደርሰውን ጉዳት የሚከታተሉ ሰዎች ከምን ጊዜውም ይልቅ በአሁን ዘመን አማኞች በብዙ መንገድ እየተሰደዱና እየተጉሳቀሉ እንዳሉ ይመስክራሉ። ከእምነታቸውም የተነሣ ከሹመት ይልቅ ሽረትን፤ ከክብር ይልቅ ሞትን ይመርጣሉ። «ይህ ስለ ክርስቶስ ተሰጥቶአችኋልና፤ ስለ እርሱ መከራ ደግሞ ልትቀበሉ እንጂ በእርሱ ልታምኑ ብቻ አይደለም» (ፊሊጵስዮስ 1፥29)።

እንግዲህ በምእመናን ኑሮ ላይ ሊደርስ ስለሚችል ነገር ወንጌል በጣም ግልጽ ነው። መንገዝብ ያለብን ግን ይህ ሁሉ የሚሆነውና ዋጋ የሚኖረው ከእምነታችን የተነሣ ችግር፤ ድህነትና መከራ ሲደርስብን ብቻ ነው። በእርግጥ ከእምነታቸው የተነሣ የተሰደዱ፤ የታሰሩ፤ የተገረፉና የተሠቃዩ፤ ብዙ መከራ ያዩ፤ የተገደሉም ወገኖቻችን አሉ። የእምነታቸውን ዋጋ የከፈሉ፤ እየከፈሉ ያሉም አሉ። ስለ እነርሱ እግዚአብሔርን እጅግ እናመሰግናለን። በጠቅላላው ግን መጽሐፍ ቅዱስን ስናጠና፤ የሕዝባችንን ታሪክ ስንመለከት፤ ድህነታችን የመነጨው ከነበረውና ካለው የፖለቲካ፤ የአስተዳደር፤ የመከፋፈል፤ የአመለካከት መርገም እንጂ ከክርስትና እምነት ጋር ምንም ግንኙነት የለውም። ድህነትም ከአመለካከታችን ጋር የተጣበቀው «ድህነት ያጸድቃል» የሚል እምነት በአብዛኛው ሕዝባችን ጎሊና ውስጥ ስለ ተቀረፀ ነው። የኢትዮጵያ ድህነት ከእግዚአብሔር አይደለም፤ አንድም ኢትዮጵያዊ በድህነት በመኖሩ የጸደቀ የለም። ሕዝባችን የሚፈታው፤ ምድራችን የምትበለጽገው ከአጉል እምነት በወንጌል ኃይል ነፃ ስንወጣና የቃሉን መርህ በሕይወታችንና በኅብረተሰባችን ስንጠቀምበት ነው።

አዎን፤ ከእምነታችን የተነሣ የመጣ ድህነትና መከራ፤ ሰደትና ችግር ካለ በምስጋና እንቀበለዋለን። የእግዚአብሔርን ፈቃድና ሐሳብ ካለማወቅ ያሰረንን ድህነት ግን ማቀፍ ሳይሆን ማጋለጥ ይገባናል። እግዚአብሔር እኛ እንድንበለጽግ ይፈልጋል፤ «የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ቸር ስጦታ አውቃችኋልና፤ ሀብታም ሲሆን፤ እናንተ በእርሱ ድህነት ባለጠጎች ትሆኑ

ዘንድ ስለ እናንተ ድህ ሆን» (2ቆሮ.8፥9)። ከእምነታችን የተነሣ እንኳ ያለንን ሁሉ ነገር ብናጣ ለጊዜው ነው እንጂ ሁሉ እጥፍ ድርብ ሆኖ ይመለስልናል። «እውነት እላችኋለሁ፤ ስለ እኔና ስለ ወንጌል ቤትን ወይም ወንድሞችን ወይም እኅቶችን ወይም አባትን ወይም እናትን ወይም ሚስትን ወይም ልጆችን ወይም እርሻን የተወ፤ አሁን በዚህ ዘመን ከስደት ጋር ቤቶችን ወንድሞችንም እኅቶችንም እናቶችንም ልጆችንም እርሻንም መቶ እጥፍ፤ በሚመጣውም ዓለም የዘላለም ሕይወት የማይቀበል ማንም የለም» (ማርቆስ 10፥29-30)። ጌታን ከማወቅና ከመከተል ስደት መጥቶብን ድሆች ሆነን እንደሆነ እጅግ ደስ ይበለን። ምክንያቱም የተወሰደብን መቶ እጥፍ ሆኖ በዚህ ሕይወት እያለን ይመለስልናል። ያ ብቻ ሳይሆን ከምት በኋላ እንኳ የዘላለም መዝገብና ሕይወት ሆኖ ይጠብቀናል። በእግዚአብሔር ስም ያጣነው ወይም የምናጣው ነገር የለም።

ስለሆነም እውነትን ከውሸት፤ ስንዴን ከእንክርዳድ እንለየው። እግዚአብሔር ያላሸከመንን ቀንበር አንሸከም። ድህነት የወንጌልና የተከታዮቹ ትልቁ ጠላት ነው። እግዚአብሔር ከድህነት ያውጣን!

ከድህነት እንዴት እንወጣ?

ከሁሉ አስቀድሞ እግዚአብሔር ሰውን ጤናማ፣ ደስተኛና ሁሉ የተሟላለት እንዲሆን አድርጎ ፈጠረው። ሆኖም ሰው የእግዚአብሔርን መመሪያ ባለመቀበሉ ከእርሱ በመለየት በድህነት ማጥ ውስጥ ገባ። እግዚአብሔር በሌለበት ሕይወትና ቦታ ሁሉ ውስጣዊና ውጫዊ ድህነት ይነግሣል። ያለ እግዚአብሔር ከመኖር የበለጠ ድህነት የለም። ዛሬ የዓለም ሕዝብ በሥቃይና በመከራ የሚኖረው በቂ ሀብት በምድር ላይ ስለሌለ ሳይሆን በእግዚአብሔር መንገድ መጓዝና መባረክ ስላቃተው ነው።

ድህነት ለሰው ልጆች የተሰጠ ጸጋ አይደለም። የአመፀኝነትና የፍሬቢስነት ምልክት ነው። ሰውን የፈጠረው እግዚአብሔር ሁሉን ቻይና የንጉሦች ንጉሥ ሆኖ እያለ፣ የሚበሉትና የሚጠጡት የሌላቸውን ምስኪኖች በመፍጠር ምን ይጠቀማል? ድህነት የእግዚአብሔር ፈቃድ አይደለም። ድህነት ትልቁ የሰይጣን መሣሪያ ነው። የብዙዎችን ራእይ፣ ዓላማና ትዳር ሰይጣን የሚያመክነው ድህነትን ተጠቅሞ ነው።

ጌታ ኢየሱስ ከጋጢአት ሊያድነን እንደ መጣ ሁሉ ከድህነትም ያወጣናል። የሰው ልጆች ትልቁ ድህነት የአመለካከትና የአሠራር ስለሆነ ጌታ ኢየሱስ አዲስ ሕይወትንና አዲስ አመለካከትን ሊሰጠን በመስቀል ላይ ሞቶአል። ጌታ ኢየሱስ በሞቱና በትንሣኤው ለሰው ልጆች ያልመለሰው ጥያቄ፣ ያልፈታው እንቅጥልሽ በፍጹም የለም። ሰው እምነቱን በእግዚአብሔር ላይ ካደረገ የእግዚአብሔርን መመሪያ ለሕይወቱና ለኑሮው ከተቀበለና በሥራ ላይ ካዋለ፣ ዘመኑን በሙሉ በድህነት የሚኖርበት ምክንያት የለም። ዛሬ የሚራብ በሚቀጥለው ዓመት መራብ የለበትም፤ በድህነትም መኖር የለበትም። እንዲያውም ሠርቶ ራሱን ችሎ ለሌሎች የሚተርፍ መሆን አለበት።

ጌታ ኢየሱስ «ነገር ግን አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ፤ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል» (ማቴ.6፥33) ብሎ አስተምሮአል። የእግዚአብሔር መንግሥት የስንፍና መንግሥት፣ የረሃብና የድህነት መንግሥት አይደለም። የእግዚአብሔርን መንግሥት የምንፈልገው ለሰማያዊውና ለዘለዓለማዊው ሕይወት ብቻ ሳይሆን፣ በምድር ላይ እስካለን ድረስ ለሕይወታችን መመሪያ ለመቀበል ነው። ጌታ ኢየሱስ «ይጨመርላችኋል» ያለው ሰማያዊ ነገሮችን አይደሉም። ደህንነታችንን በሚመለከት በክርስቶስ ላይ የሚጨመር፣ የዘለዓለም ሕይወትን በሚመለከት ከጌታ ከኢየሱስ ክርስቶስ ውጪ የሚያስፈልገን አንዳች ነገር የለም። ጌታ በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 6 ከቁጥር 25 እስከ 34 ላይ የተናገረው፣ በዚህ ምድር ላይ ለዕለታዊ ኑሮአችን ስለሚያስፈልጉን ነገሮች ነው።

«ስለዚህ እላችኋለሁ፣ ስለ ነፍሳችሁ በምትበሉትና በምትጠጡት፣ ወይም ስለ ሰውነታችሁ በምትለብሱት አትጨነቁ፤ ነፍስ ከመብል ሰውነትም ከልብስ አይበልጥምን? ወደ ሰማይ ወፎች ተመልከቱ፤ አይዞሩም አያጭዱምም በጎተራም አይከቱም፤ የሰማዩ አባታችሁም ይመግባችዋል፤ እናንተ ከእነርሱ እጅግ አትበልጡምን? ከእናንተ ተጨንቆ በቁመቱ ላይ አንድ ከንድ መጨመር የሚችል ማን ነው? ስለ ልብስ ስለ ምን ትጨነቃላችሁ? የሚዳ አበቦች እንዴት እንዲያድጉ ልብ አድርጋችሁ ተመልከቱ፤ አይደክሙም አይፈትሉምም፤ ነገር ግን እላችኋለሁ፣ ሰሎሞንስ እንኳ በክብሩ ሁሉ ከእነዚህ እንደ አንዱ አልለበሰም። እግዚአብሔር ግን ዛሬ ያለውን ነገም ወደ እኩን የሚጣለውን የሜዳን ሣር እንዲህ የሚያለብሰው ከሆነ፣ እናንተ እምነት የጉደላችሁ እናንተም ይልቁን እንዴት? እንግዲህ፡- ምን እንበላለን? ምንስ እንጠጣለን? ምንስ እንለብላለን? ብላችሁ አትጨነቁ፤ ይህን ሁሉ አሕዛብ ይፈልጋሉ፤ ይህ ሁሉ እንዲያስፈልጋችሁ የሰማዩ አባታችሁ ያውቃልና። ነገር ግን አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ፤ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል። ነገ ለራሱ ይጨነቃልና ለነገ አትጨነቁ፤ ለቀኑ ከፋቱ ይበቃዋል» (ማቴዎስ 6፥25-34)።

ጌታ ኢየሱስ ይህንን የተናገረው ከምድራዊ ሁኔታዎች አንጻር ነው።

የጌታ ኢየሱስ አባባል በኑሮአችሁ ሁሉ «እግዚአብሔር ይቅደም» ማለቱ ነው። በእግዚአብሔር የተቀደመ ሕይወትና ሕዝብ በምድራዊ ኑሮው ሆነ በሰማያዊው እርሱን ወደሚያስከብር ኑሮ፣ ትዳር፣ አምልኮ ይገባል እንጂ ወደ እጦትና መከራ አይገባም። እግዚአብሔር ልጆቹ እሺ ብለው

ቢታዘዙለትና ቢከተሉት ወደ ዕረፍትና ብልጽግና ሊያስገባቸው ይፈልጋል። አኛ ከፋዎች ሆነን ለልጆቻችን መልካም ነገርን መስጠት ሁል ጊዜ የምንመኝ ከሆነ፤ እግዚአብሔር ጻድቅ አምላክ ለልጆቹ እንዴት ድህነትን፤ ችግርንና መከራን ይመኛል? የእግዚአብሔር ዘላለማዊ ሐሳብና ፍቃድ እኛን ካሠረን ድህነት እንድንፈታ ነው። የእግዚአብሔር ሰዎች በድህነት፤ በማጉረምረምና በችግር እንዲኖሩ የሚፈልግና የሚጥር ሰይጣን ብቻ ነው።

የሰው ዘር በሙሉ ከድህነት፤ ከጭቆና፤ ከዋይታ ለመውጣት የእግዚአብሔርን መመሪያ መቀበል አለበት።

መጀመሪያ፤ ከሁሉ አስቀድሞ መገንዘብ ያለበት ድህነት ከእግዚአብሔር አለመሆኑ ነው። ድህነት ከእግዚአብሔር ቢሆን ኖሮ ጌታ ኢየሱስ ለድሆች አይራራም ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ድሆችን እንድንገባከብ አያዘንም ነበር። ምክንያቱም እግዚአብሔር አደኸያቸው እያልን እርሱ ያደኸያቸውን ለመርዳት መሞከር ዘላለማዊ ፈቃዱን መቃወም ይሆናልና። ነገር ግን ድህነትን ያመጣው እግዚአብሔር ስላልሆነ ለድሆች ይራራልና፤ ለድሆች እንድንራራም አስተማረን (ማቴዎስ 36፥15-32፤ ማርቆስ 8፥2 ምሳሌ 14፥21፤ 31፤ 17፥5፤ 19፥17፤ 22፥16)። እግዚአብሔር ማንም ሰው በኃጢአት መኖር እንደማይፈልግ እንዲሁ ማንም ሰው በድህነት እንዲኖር አይፈልግም። እግዚአብሔር በድህነት አይከበርም፤ በማስጨነቅ ስሙን አያስጠራም። በመባረክና በማበልጸግ ስሙን ማስጠራት ባሕርይው ነው።

ሁለተኛ፤ ካለንበት ድህነት መውጣት የምንችለው በጽድቅ መንገድ በመጓዝ መሆኑን መገንዘብ አለብን። ሰዎች ሀብት ለማግኘት ይሰርቃሉ፤ ያታልላሉ፤ ያስመስላሉ፤ ይዋሻሉ። በዚህ መንገድ የሚመጣው ንብረት ለመርገም እንጂ ለበረከት አይሆንም። በጽድቅ ላይ ያልተመሠረተ ሀብት በአሸዋ ላይ የቆመ ቤት ይመስላል። ስለዚህ ነው የእግዚአብሔር መንግሥትና ጽድቁን፤ ቅድስናውን መፈለግና ማስቀደም ያለብን። አማኝ ከኃጢአት ጋር ከተያያዘ የሀብት ማግኛ መንገድ ራሱን ማራቅ ይኖርበታል።

ሦስተኛ፤ በእግዚአብሔር ምሪት መተማመን ከኪሣራ እንደሚጠብቅ ማወቅ ይገባል። በሕይወቱ ዘመን በእግዚአብሔር ተመርቶ የተሰናከለ ሰው የለም። የእግዚአብሔር ልጆች ደግሞ በእግዚአብሔር መንፈስ ይመራሉ። መሪ የሚመራው መንገዱን ስለሚያውቅ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ በዚህ ዓለም ላይ ምን ዓይነት ሥራ ለእያንዳንዳችን እንደሚሰማ ስለሚያውቅ በውስጣችን ሆኖ ወደ ስጦታችን ይመራናል። በውስጣችን

ያለውን የእግዚአብሔር መንፈስ እንቢ እንዳንል መጠንቀቅ አለብን። የእግዚአብሔር መንፈስ ተማሪ ምን ዓይነት ትምህርት መማር እንዳለበት፤ ነጋዴ ምን ዓይነት ንግድ መነገድ እንዳለበት፤ ሠራተኛ በምን ዓይነት ሥራ ላይ ማተኮር እንዳለበት ይመራዋል። እያንዳንዱ ሰው በእግዚአብሔር ስጦታና ፈቃድ ውስጥ እንዲኖር ያደርገዋል። መሪን መከተል ከብዙ ስሕተትና ጉዳት ይጠብቃልና። ያለ ምሪት እርምጃ አለ መውሰድ ትልቅ ማስተዋል ነው።

አራተኛ፤ እያንዳንዱ ሰው የሥራን ክቡርነት መረዳት አለበት። እግዚአብሔር የሚባርከው የሰውን የእጅ ሥራ ነው። «እግዚአብሔርም ለምድርህ በወራቱ ዝናብ ይሰጥ ዘንድ፤ የእጅህንም ሥራ ሁሉ ይባርክ ዘንድ መልካሙን መዝገብ ሰማዩን ይከፍትልሃል፤ ለብዙ ሕዝብም ታበድራለህ፤ አንተ ግን ከማንም አትበደርም» (ዘዳግም 28፥12)። የሠራተኛ እጅ የተባረከ ነው። የሰነፍ እጅ የታሠረ ነው። ስለሆነም የእግዚአብሔር ቃል «ለሥራ ከመትጋት አትለግሙ» ይላል (ሮሜ. 12፥11)። በቤታችሁ እጦት እንዳይኖር በእጃችሁ እንድትሠሩ እንለምናችኋለን ብሎ ሐዋርያው ጳውሎስ የተሰሉንቄን ሰዎች ያሳስባል (1ተሰ. 4፥12)። ሥራ የክብርና የዕድገት ምንጭ ነው። «በሥራው የቀለጠፈ ሰውን አይተሃል? በነገሥታት ፊት ይቆማል፤ በተዋረዱም ሰዎች ፊት አይቆምም» (ምሳሌ 22፥29)። የማይተጋ ሰው መበልጸግ ቀርቶ ሆዱን የሚሞላበት ዳቦ እንኳ አይኖረውም። ስንፍና የበረከት ጠላት ነው። ሰነፎች በሕይወታቸው ዘመን የእግዚአብሔርን በረከት አያዩም። ከድህነት ለመውጣት ትጋት ዓይነተኛ መፍትሔ ነው።

አምስተኛ፤ በተከፈተው በር መግባት መቻል። እግዚአብሔር የዝናብን ጊዜ ሲያመጣ ለገበሬው «እረስ» ማለቱ ነው። የዝናብ ወራት ሲያልፍና በጋ ሲመጣ የዘራኸውን ሰብስብ ማለቱ ነው። እግዚአብሔር የሥራን በር፤ የትምህርትን በር፤ የንግድን በር፤ የትዳርን በር፤ የአገልግሎትን በር ሲከፍት እርምጃ ውሰዱ ማለቱ ነው። ያለ እርምጃ ሰው በቆመበት ይቀራል። ስለተከፈተው በር በውስጣችን ሰላምና ምስክርነት ካለ፤ ለእግዚአብሔር ክብርና ለሰው ጥቅም የሚውል ከሆነ፤ በእምነት ዘው ብለን መግባት ይኖርብናል።

በዚህ ዓለም ላይ ብዙ ሰዎች የሕይወታቸው ጥሪ፤ የሥራቸው ዓይነት ምን እንደሆነ ማወቅ ያስቸግራቸዋል። በምድራችንም ቢሆን ብዙ የትምህርት ምርጫ ስለ ሌለ ወጣቶች ለመተዳደሪያ ያህል ብቻ በውስጣቸው የማይሰማቸውንና የማይወዱትን ትምህርት ያጠናሉ። ትምህርታቸውንም ካጠናቀቁ በኋላ ከልባቸው ወደማይወዱት ሥራ ይሰማራሉ። ስለሆነም

በሦስተኛ ዓለም ሥራዬን በጣም እወዳለሁ የሚሉ ሰዎች እጅግ ጥቂቶች ናቸው። ይህም የሆነበት ምክንያት፤ የሚሠሩት ሥራ ምርጫቸው ሳይሆን የገቢ ማግኛ መንገድ ስለሆነ ብቻ ነው። እንዲህ ዓይነቱ ሥራ የጤና መታወክን ይፈጥራል፤ ሥራውም ራሱ ይጉዳል።

ሰው ተግባሩ ይሠራ ዘንድ ሥራውን መውደድ አለበት። የሦስተኛ ዓለም ትልቁ ድህነት የሥራና የሠራተኛ አለመገናኘት ነው። ብዙዎች የማይወዱትን ቢሮ አቅፈው በመቀመጥ ለሥራው መጉዳት ምክንያት ከመሆናቸውም ሌላ፤ ለአገሪቷ ኢኮኖሚ የሚያደርጉት አስተዋጽኦ እምብዛም ነው። ከድህነት ለመውጣት እግዚአብሔር በውስጣችን ባስቀመጠው ጸጋና ስጦታ መስማራት አለብን። የምንሠራውን ሥራ የምንወደው ከሆነ በትጋት ሠርቶ ፍሬ ማፍራት ደስታና ሰላም እንጂ ሽክም አይሆንም። አንዱ የብልጽግና መንገድ ሥራንና ሠራተኛን ማገናኘት ነው።

ስድስተኛ፤ በመስጠት መበልጸግ። የእግዚአብሔር ቃል መስጠት ለድህነት ትልቁ መፍትሔ እንደሆነ ይናገራል። በዓለም አመለካከት ሰው የሚበለጽገው ያለውን አጠራቅም በባንክ በማስቀመጥ ወለድን በማግኘት ነው። የእግዚአብሔር ቃል ግን «ስጡ ይሰጣችኋል» (ሉቃስ 6፥38) ይላል። ሰው በመስጠት ሌላ ቀርቶ ነፍሱን እንኳ ያተርፋል (ማቴ. 10፥39)። መጽሐፍ ቅዱስ ስጡ በሚለን ጊዜ ለራሳችን ጥቅም ነው እንጂ እግዚአብሔር ገንዘባችንን ፈልጎ አይደለም። ስጡ የተባልነው ገንዘባችንን ብቻ ሳይሆን ሕይወታችንን፤ ፈቃዳችንን፤ ሥራችንን፤ ትዳራችንን፤ ዘመናችንን ሁሉ ነው። እስከዛሬ በመስጠት የደሽየ ሰው የለም። ግን በገንዘብ ፍቅር ልባቸው ሞልቶ ጥቂት ገንዘብ ለጌታ ሥራ መስጠት የማይችሉ ሀብታሞች ከሰረዋል። ሌላ ደግሞ እግዚአብሔርን በመስጠት ያሸነፈ የለም። ከሚቀበል ይልቅ የሚሰጥ የተባረከ ነው። በመስጠት መባረክ መንፈሳዊ ሕግ ነው (ሐዋ.20፥35)። መስጠት የእግዚአብሔር ባሕርይ ነው። «አንዲያ ልጁን ለኃጢአተኞች ሰጠ» (ዮሐ.3፥16) ጌታ ኢየሱስ ሕይወቱን ለዓለም ሕዝብ ሁሉ ሰጠ (ማቴ.20፥28)። ሰዎች ለጌታ ወንጌል ሕይወታቸውንና ንብረታቸውን ከሰጡ እጥፍ ድርብ ይቀበላሉ (ማቴ.19፥29)። የብልጽግና ምስጢር በመስጠት ውስጥ ነው። እግዚአብሔር የተከፈተውን እጅ ይሞላዋልና እጆቻችን በእርሱ ፊት የተከፈቱ ይሁኑ። በዚህ ዓለም ላይ ያለንን ሁሉ ለጌታ እንቀድሰው።

ሰባተኛ፤ ከምናገኘው አሥራትን መስጠት። የእግዚአብሔር ቃል «እግዚአብሔርን በሀብትህ አክብር፤ በፍሬህም ሁሉ በኩራት፤ ጉተራህም

እህልን ይሞላል፤ መጥመቂያህም በወይን ጠጅ ሞልታ ትትረፈረፋለች» (ምሳሌ 3፥10) ይላል። አሥራትን «የእኔ ነው» ያለውን መንካት እንደ ስርቆት ይቆጠራል (ሚልኪያስ 3፥7-12)። እግዚአብሔርን መስረቅ በኢኮኖሚ ላይ፤ በጤና ላይ፤ በሰው ሥራና ልፋት ላይ መርገምን ያመጣል። ብዙዎች ሰዎች ይለፋሉ፤ ነገር ግን ገቢአቸው አይበረክትላቸውም። ችግራቸው የእግዚአብሔር ገንዘብ የሆነውን አሥራት በኪሳቸው ስለሚያስቀሩት ነው። በአሥራታቸው ታማኝ ሆነው እግዚአብሔር ያለ ልክ ያበለጸጋቸው ሰዎች ሞልተዋል። አሥራታቸውን የሚሰጡ ሁሉ በሰው ዓይን የሚታይ ብልጽግና ላይኖራቸው ይችላል። ነገር ግን የእግዚአብሔር በረከት ከዘር ዘራቸው አይለይም። እግዚአብሔር ለተስፋ ቃሉ ታማኝ ነውና እርሱ በሰጠን መመሪያ እንኑር (ሚልኪያስ 3፥10-12)። ከድህነት ልንወጣ የምንችለው አሥራትን በመክፈል እንጂ በማስቀረት አይደለም። መቼስ የገንዘብ ጉዳይ ብዙ ፈተና አለበት። በተለይ በመጀመሪያ ላይ መስጠት ስናስብ የወጪ ብዛት ጉልቶ ይታየናል። በልጅነታችን መስጠት ስላልለመድን አሥራትን መስጠት ገንዘብን ማባከን ይመስለናል። ነገር ግን በምድር ላይ የሚያስፈልገን በረከት በመታዘዝና በመስጠት ውስጥ ነው ያለው። ስለሆነም የራሳችንም ሆነ የሕዝባችን የኢኮኖሚ ሁኔታ እንዲለወጥ፤ ከድህነትና ከልመና እንድንወጣ፤ በአሥራታችን ታማኞች እንሁን። ልጆቻችንም በአሥራታቸው፤ በሕይወታቸው ዘመን ሁሉ ታማኞች እንዲሆኑ እናስተምራቸው። እግዚአብሔርን መስማትና መታዘዝ ብልህነት እንጂ ሞኝነት አይደለምና።

ስምንተኛ፤ ሕዝቡን ማስተማር። ዛሬ የእግዚአብሔር ሕዝብ ወደ ጸሎት ቤት ይጉርፋል እንጂ በመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ጥልቅ ዕውቀት የለውም። ቃሉም እንደሚለው የእግዚአብሔር ሕዝብ የቃሉ ዕውቀት ስለሌለው ጠፍቶአል፤ ደህይቶአል፤ ተጉሳቋሏል፤ ታስሮአል፤ ግራ ተጋብቶአል (ሆሴ.4፥6) ከዚህ የበለጠ ያለ ዕውቀት መጥፋት ምንድን ነው? እግዚአብሔር ሕዝቡን የሚባርከውና የሚያበለጽገው እንደ ተስፋ ቃሉ ነው። የተስፋ ቃሉን ደግሞ ካላወቅን እግዚአብሔር ስለ ዕለት ኑሮአችን ግድ የሌለው ይመስለናል። ብዙዎች ሰዎች ቃሉን ስለማያውቁ መዳናቸውን እንኳ ይጠራጠራሉ። ሰው መዳኑን የሚያውቀው የእግዚአብሔር ቃል የሚለውን በመቀበልና በማመን ነው (ሮሜ.10፥9)። ሰው ከኃጢአት በጌታ በመተማመን እንደሚወጣ እንዲሁ ለመበልጸግም ጌታን ማመን አለበት። እግዚአብሔር ስለ እኛ መልካም ያስባል፤ የሚያስፈልገንንም ሁሉ በክርስቶስ ኢየሱስ ይሞላብናል (ፊልጵስዮስ 4፥19)። እያንዳንዱ ሰው

ይድን ዘንድ የእግዚአብሔር ፈቃድ እንደሆነ ሁሉ፤ እንዲሁ እያንዳንዱ ሰው ለኑሮው የሚያስፈልገውን ያገኝ ዘንድ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው።

ብልጽግና ሲባል እያንዳንዱ ሰው በብዙ ሺህ የሚቆጠር ገንዘብ ይኖረዋል ማለት አይደለም። እኔ ብልጽግና የምለው፤ ሰው ለዕለት ኑሮው፤ ለምግብ፤ ለልብስ፤ ለመኖሪያ፤ ለልጆቹ ትምህርት፤ ለትዳሩ፤ ለአገልግሎቱ የሚያስፈልገውን ሲያገኝ ነው። ለዚህ ጌታ ቃል ገብቶልናል (ፊልጵ.4፥19፤ ማቴ.6፥32)። ይህን የጌታን ቃል ማወቅና ማመን ከብዙ ነገር ነፃ ያወጣናል። ስለሆነም የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃል ወንጌሉን በሙላት ማስተማር እጅግ አስፈላጊ ነው።

ብልጽግና ሲባል እያንዳንዱ ሰው በብዙ ሺህ የሚቆጠር ገንዘብ ይኖረዋል ማለት አይደለም። እኔ ብልጽግና የምለው፤ ሰው ለዕለት ኑሮው፤ ለምግብ፤ ለልብስ፤ ለመኖሪያ፤ ለልጆቹ ትምህርት፤ ለትዳሩ፤ ለአገልግሎቱ የሚያስፈልገውን ሲያገኝ ነው። ለዚህ ጌታ ቃል ገብቶልናል (ፊልጵ.4፥19፤ ማቴ.6፥32)። ይህን የጌታን ቃል ማወቅና ማመን ከብዙ ነገር ነፃ ያወጣናል። ስለሆነም የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃል ወንጌሉን በሙላት ማስተማር እጅግ አስፈላጊ ነው።

ዘጠነኛ፤ ለትምህርት፤ ለዕድገት፤ ለኢንቨስትመንት፤ ለንግድ፤ ለእርሻ፤ ለሥራ፤ አመቺ የሆነ መምሪያ፤ ከመንግሥት ያለማቋረጥ ድጋፍና ዋስትና መሰጠት አለበት። አንዱ መንግሥት የሚሠራውን ሌላው መጥቶ የሚያፈርስ ከሆነ የአገር ጉዳይ የልጆች ጨዋታ ይሆናል፤ አሁን ለኢትዮጵያ ሆነ ለታዳጊ አገሮች የሚያስፈልግ ማዕከላዊ የሆነ አዲስ መንግሥት ሲነሣ የሚያፈርሰው ሳይሆን፤ በተጣለው መሠረት ላይ የሚገነባ፤ በሁሉም ዘንድ ተቀባይነት ያለው ሕገ መንግሥት ነው። ለአንድ አገር በአንድ ፓርቲ ተጽንዖ የወጣ ሕገ መንግሥት ለጊዜው እንጂ የሚዘልቅ አይደለም፤ የአገር ጉዳይ የሁሉም ስለሆነ ከውስጥም ከውጪም፤ ተተችቶበት ለአገሪቷ ባህልና አኗኗር የሚስማማ የሁሉም ድጋፍ ያለው የጋርዮሽ መድረክና ሕግ መኖር ይኖርበታል። ለእያንዳንዱ ዜጋ የትምህርት፤ የሥራ፤ የዕድገት በር መክፈት አለበት። ባሁኑ ዘመን ያለው ድህነት እግዚአብሔር የበረከትን በር ስላልከፈተ ሳይሆን ምድራዊ የሆነ የኢኮኖሚ፤ የፖለቲካ፤ የአስተዳደር ሥርዓት የብልጽግናን በር ስለዘጋ ነው። የተዘጋው የብልጽግና በር እንዲከፈት መንግሥት ፍቃደኛ መሆን አለበት። ቤተ ክርስቲያንም ሰማያዊ መልእክቷን ማስተጋባትና ድህነትንና የሕዝብን ችግር በሚመለከት በግል አቋሟን መግለጽ አለባት።

ምዕራፍ አሥራ አንድ

እንዴት እንኑር?

በዚህ ዓለም ላይ ያለ ገንዘብ መኖር እንደማይቻል ቢታወቅም አያያዙን ካላወቁበት የፈጣሪን ቦታ ወስዶ እንደሚመለከ መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ያስተምራል። «ለሁለት ጌቶች መገዛት የሚቻለው ማንም የለም፤ ወይም አንዱን ይጠላል ሁለተኛውንም ይወዳል፤ ወይም ወደ አንዱ ይጠጋል ሁለተኛውንም ይንቃል፤ ለእግዚአብሔርና ለገንዘብ መገዛት አትችሉም» (ማቴ.6፥24)። «ገንዘብን መውደድ የክፋት ሁሉ ሥር ነውና፤ አንዳንዶችም ይህን ሲመኙ፤ ከሃይማኖት ተሳስተው በብዙ ሥቃይ ራሳቸውን ወጉ» (1ጢሞ.6፥10)።

ገንዘብ ሥራ ማከናወኛ መሣሪያ ነው። መሣሪያን እንደሚገባ ካልሠሩ በትና ቤት አስቀምጠው ካመለኩት ጌታውን ይገዛል። ገንዘብ የተሰጠን ለሥራ እንጂ ሕይወታችንን እንዲገዛ፤ ጣዖት እንዲሆንን አይደለም። ገንዘብ ራሱ ሳይሆን የገንዘብ ፍቅር፤ የገንዘብ ምኞት አደገኛ ነው። ገንዘብ በሥርዓት ካልተያዘ ሰውን ወደ ጥፋት ይመራል፤ የታጠቀ ወታደር ጠበንጃውን በደንብ ካልያዘው ራሱ ይጉዳበታል። በራሳቸው መሣሪያ የሚሞቱ ሰዎች ብዙዎች ናቸው።

መጽሐፍ ቅዱስ ብርም ወርቅም የእግዚአብሔር እንደሆነ ይናገራል (ሐጌ.2፥8)። እንዲሁም ዋጋ ሊያወጡ የሚችሉ እንስሳት ሁሉ የእርሱ እንደሆኑ ይመሰክራል። «የምድረ በዳ አራዊት ሁሉ በሺህ ተራራዎች ያሉ እንስሶችም የእኔ ናቸውና» (መዝሙር.50፥10)። እንደገና በራእይ 1፥13 ላይ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ አስገራሚ ልብስ ለብሶ ደረቱን በወርቅ መታጠቂያ እንደ ታጠቀ እንመለከታለን። እንዲሁም ከእግዚአብሔር ብቻ የሚገኝ በእሳት የነጠረ ወርቅ፤ ...ነጭ ልብስ... የዓይን ኩል...» ከእግዚአብሔር ብቻ መግዛት እንደሚቻል ይናገራል (ራእይ 3፥18)። ይህ

ምሳሌያዊ አነጋገር ቢሆንም ወርቅ፣ ነጭ ልብስ፣ የዓይን ኩል የመልካም ነገር ምሳሌ መሆናቸውን ያረጋግጣል። በራእይ ምዕራፍ 4፥4 ላይ በሃያ አራት ዙፋኖች ላይ የተቀመጡ ሽማግሌዎች «...ነጭ ልብስ ለብሰው በራሳቸውም የወርቅ አክሊል ደፍተው...» ነበር ይላል። እንዲሁም ከሰማይ ከእግዚአብሔር ዘንድ የምትወርድ ቅድስቲቱ ኢየሩሳሌም በወርቅና በከበሩ ድንጋዮች እንዳሸበረቀች በጠቅላላ ኑሮዋ የከበረና የተወደደ ነገር እንጂ ርካሽ ነገር እንደማይደርስባት እናነባለን (ራእይ 21፥10-21)።

ሰው በፍጹም ልቡ፣ በፍጹም መንፈሱ፣ በፍጹም አእምሮው፣ በፍጹም ኃይሉ ለእግዚአብሔር ይገዛ እንጂ በውጪ በሚለብሰው ነገር ለምን ይኮነናል? በጣም የሚያሳዝነው አንዳንድ ሰዎች ወደ ቤተ ክርስቲያን የሚሄዱት ለአምልኮ ሳይሆን የሰዎችን ልብስ፣ ጸጉር፣ የከንፈር ቀለም፣ የዓይን ኩል ለማየት ነው። በነጋታውም የሚያወሩት ስለ ተሰበከው የእግዚአብሔር ቃል ሳይሆን ስለ እገሌና ስለ እገሊት ነው። እንደነዚህ ዓይነቶች ሰዎች የሰውን መንፈስ ከመመረዝ የተለየ ወሬ የላቸውም። ስለ አማኞች የሚያውቁት መልካም ነገር ሳይሆን ስለ ጆሮ ጉትቻ፣ ስለሚለብሱት ልብስ ብቻ ነው። እጅግ ደስ የሚለኝ እግዚአብሔር ዓይኑን የከፈተለት ሰው እነዚህን ነገሮች አለማየቱ ነው።

አሁንም በቤተክርስቲያን አካባቢ ላለው ችግር መፍትሔው የዓይን መክፈት ነው። ላለንም ለሌለንም እግዚአብሔር ዓይኖቻችንን ይክፈትልን። ዓይኑ የተከፈተለት ሰው ባለው ነገር ለመታወቅ አይፈልግም። መመኪያው፣ መታወቂያው፣ ደስታው፣ እግዚአብሔር ብቻ ነው። በሁሉም እግዚአብሔርን እያመሰገነ በመንፈሳዊ ዓይኖቹ ስለሚያያቸው ፈጣሪውን እያመለከ፣ ከአንዱ መገለጥ ወደ ሌላው መገለጥ ይገባል እንጂ ሰዎች ጨርቅ በለወጡ ቁጥር አይኖወጥም። ነገሩ በመንፈሳዊ ዓይኖቻችን ላይ ነውና እግዚአብሔር ዓይኖቻችንን ይክፈትልን።

በ1ኛ ጴጥሮስ 3፥1-6 የተጻፈው «እንዲሁም፣ እናንተ ሚስቶች ሆይ፣ ከባሎቻችሁ አንዳንዱ ለትምህርት የማይታዘዙ ቢኖሩ፣ በፍርሃት ያለውን ንጹሐን ኑሮአችሁን እየተመለከቱ ያለ ትምህርት በሚስቶቻቸው ኑሮ እንዲገኙ ተገዙላቸው። ለእናንተም ጠጉርን በመሸረብና ወርቅን በማንጠልጠል ወይም ልብስን በመጉናጸፍ በውጭ የሆነ ሽልማት

አይሁንላችሁ፣ ነገር ግን በእግዚአብሔር ፊት ዋጋው እጅግ የከበረ የዋህና ዝግተኛ መንፈስ ያለውን የማይጠፋውን ልብስ ለብሶ የተሰወረ የልብ ሰው ይሁንላችሁ። እንዲህ በቀድሞ ዘመን በእግዚአብሔር ተስፋ ያደረጉት ቅዱሳት ሴቶች ደግሞ ለባሎቻቸው ሲገዙ ተሸልመው ነበርና፤ እንዲሁም ሣራ ለአብርሃም፡- ጌታ ብላ እየጠራችው ታዘዘችለት፤ እናንተም ከሚያስደነግጥ ነገር አንዳች እንኳ ሳትፈሩ መልካም ብታደርጉ ልጆቻችሁ» ይላል። ይህን ክቡር ቃል በትር አናድርገው። እያንዳንዱ ሰው የጌታ መንፈስ ነፃነት እንደ ሰጠው ይልበስ፤ ያጊጥም፣ የልብስና የጌጥ ጉዳይ በግለሰቡና በፈጣሪው መሃከል ያለ ነገር ነው። እኛ ግን ከልብስና ከጸጉር በበለጠ ነገር ላይ እናተኩር። ሁሉ የእግዚአብሔር ከሆነና እርሱ በገዛ ፍቃዱ ሀብቱን ለልጆቹ ያወረሰ ከሆነ ችግሩ ከብር፣ ከወርቅ፣ ከከበረ ድንጋይ ሳይሆን ከአያያዙ እንደሆነ እንረዳለን። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ገንዘብ በግል ኑሮአችን፣ በአገልግሎት ጥሪያችን፣ በአገርና በመንግሥት ደረጃ ሊኖረን የሚገባ አመለካከትና አቋም ምን መሆን እንዳለበት በግልጽ ያስተምራል።

ሀ. በግል ኑሮአችን

ትልቁ ቁም ነገር የእግዚአብሔር ሰዎች ከእግዚአብሔር በታደሉት ስጦታ መርካት ነው። ሀብት ቢኖረው ባይኖረው በሕየውቁ እውነተኛ እርካታ የሌለው ሰው የደህንነት ምስጢር ያልገባው ሰው ነው። እውነተኛ ሰላምና እርካታ የሚገኘው በሀብት ሳይሆን በእግዚአብሔር ላይ ባለን እምነት ነው። በውጫዊ ነገር ላይ ያተኮረ፣ በጊዜያዊ ሁኔታ የሚመጣ ነገር ሁሉ ጥልቀት የለውም። ጌታ ኢየሱስ «የሰው ሕይወት በገንዘቡ ብዛት አይደለምና ተጠንቀቁ» (ሉቃስ 12፥15) ብሏል። የሰው ሰላምና እርካታ በገንዘብ የሚመጣ ወይም የሚገዛ አይደለም። ፍጹም ሰላምና ጸጥታ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው።

ስለሆነም የእግዚአብሔር ሰዎች እርሱ እንደሚጠነቀቅላቸው በማመን በርጋታ መኖር አለባቸው። «ኑሮዬ ይበቃኛል ለሚለው ግን እግዚአብሔርን መምሰል እጅግ ማትረፈያ ነው፤ ወደ ዓለም ምንም እንኳ አላመጣንምና፣ አንዳችንም ልንወስድ አይቻለንም፤ ምግብና ልብስ ከኖረን ግን፣ እርሱ ይበቃናል» (1ጢሞ.6፥6-8)። «አካሄዳችሁ ገንዘብን ያለ መውደድ ይሁን፣ ያላችሁም ይብቃችሁ፤ እርሱ ራሱ፡- አልለቅህም ከቶም

አልተውህም ብሎአልና» (ዕብ.13÷5)። በዚህ ዓለም ላይ አስፈላጊ በሆኑት ነገሮች ሁሉ እግዚአብሔር ይጠነቀቅልናል (ፊልጵ.4÷19)። የሰማይ ወፎችን የሚመግብ የሚዳ አበቦችን የሚያለብስ እግዚአብሔር በመልኩና በምሳሌው የፈጠራቸውን ሰዎች ይመግባቸዋል፤ ያለብሳቸዋል (ማቴ.6÷25-33)። በእግዚአብሔር የሚተማመኑ ከበጎ ነገር ሁሉ አይጉድሉም። ጌታ ኢየሱስ «የዕለት እንጀራችንን ዛሬ ስጠን» ብላችሁ ጸልዩ አለ (ማቴ.6÷11)። ጥበበኛው ሰሎሞን «...ድህነትንና ባለጠግነትን አትስጠኝ፤ ነገር ግን የሚያስፈልገኝን እንጀራ ስጠኝ፤ እንዳልጠግብ እንዳልክድህም፡- እግዚአብሔርስ ማን ነው? እንዳልል፤ ድህም እንዳልሆን እንዳልሰርቅም፤ በአምላኬም ስም በሐሰት እንዳልምል» (ምሳሌ 30÷8-9) ይላል።

ጠቅላላ መልእክቱ በግልና በዕለት ኑሮአችን ባለን እንድንረካ፤ እግዚአብሔርን እንድናመሰግን ነው። ስለሆነም ያለን መልክ፤ ቁመና፤ ጸጉር፤ ምግብ፤ ልብስ፤ መኖሪያ፤ ትዳር፤ ገቢ ይበቃናል። እግዚአብሔር ከምሕረቱና ከቸርነቱ የተነሣ ስለ ሰጠን ስጦታ ሁሉ በማመስገን በእርካታና በሰላም እንድንኖር ይፈለግብናል። «...የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅና ሰላም በመንፈስ ቅዱስም የሆነ ደስታ ናት እንጂ መብልና መጠጥ አይደለችም» (ሮሜ.14÷17)። በዚህ ሰዓት በውስጣችን የእግዚአብሔር ሰላምና እርካታ ከሌለ ጌታ ኢየሱስ ወደ ሕይወታችን ገብቶ የሕይወትን ትርጉም እንዲሰጠን እንጋብዘው። እርሱ ያላረካውን ሕይወት ሀብት፤ ሹመት፤ እውቀትና ትዳር ሊያረካው በፍጹም አይችልምና።

ለ. በአገልግሎት ጥሪያችን

እውነተኛ ክርስቲያን በዕለት ኑሮው የረካ ነው ስንል ለራሱ ከመርካት አልፎ ለሌላው አያስብ ማለታችን አይደለም። ለራሱ በጌታ የረካ ቢሆንም ሌሎችን ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ለማምጣት ራሱን ሊኖረው ይገባል። የእግዚአብሔር መንፈስ ያለበት ሰው ስለ ወደፊቱ ራሱን አለው። ራሱን የሚያችንን በሥራ ላይ የምናውልበት አንዱ መንገድ በመስጠት ነው። እያንዳንዱ ክርስቲያን ሰጪ እንዲሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። በእጆቻችን ሠርተን የዕለት ምግባችንን እንድናገኝ ለሌሎችም እንድንተርፍ ጌታ ያዛል (1ተሰ.4÷12)። እንዲያውም በኤፌሶን 4÷28 ላይ «የሰረቀ ከእንግዲህ

ወዲህ አይሰረቅ፤ ነገር ግን በዚያ ፈንታ ለጉደለው የሚያካፍለው እንዲኖርለት በገዛ እጆቹ መልካምን እየሠራ ይድከም» ይላል። ሥራ የምንሠራው ለራሳችን ብቻ ሳይሆን ለሌሎች እንድንተርፍና እንድንስጥ ነው።

ክርስትና የመቀበልና የመስጠት ሕይወት ነው። በማቴዎስ 5÷42 ላይ «ለሚለምንህ ሰጥ፤ ከአንተም ይበደር ዘንድ ከሚወደው ፈቀቅ አትበል» ይላል። ይህ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ለተከታዮቹ የሰጠው ትእዛዝ ነው። በሁለተኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ 9 ስለ መስጠት አገልግሎት በሰፊው ከመተንተኑም በላይ አስጣጣችን በገዘን ሳይሆን በደስታ፤ በቁጠባ ሳይሆን በልግስና እንዲሆን ያስተምራል። እንዲሁም «ዝሩ»፤ «በትኑ» እያለ መስጠትን በስፋት ያደፋራል። የሚበትንና የሚዘራ ሰው የሚበትነውንና የሚዘራውን ዘር እየቆጠረ ሳይሆን እያፈሰ ነው። ጌታ «ስጡ»፤ «አገልግሉ»፤ «ዝሩ» ያለን በመጨነቅና በመቁጠር ሳይሆን በማፈስ እንድናከናውንው ነው። አትረፍርፈን በልግስና፤ በደስታ፤ በምስጋናና በእልልታ እንድንስጥ ይጠበቅብናል። መስጠት አምልኮ ነው። የድካማችን ፍሬ አሥራትን፤ መባን በማቅረብ በአፍ ብቻ ሳይሆን በሥራ እናመልከዋለን። ድህነት ለመንፈሳዊ ዕድገት ጠላት ነው። ድህነት ለአምልኮም ሆነ ለአገልግሎት አያመችም። «ከሚቀበል ይልቅ የሚሰጥ ብፁዕ ነው» ተብሎ ተጽፎአልና (ሐዋ.20÷35)። ሰጪ ሁል ጊዜ ይባረካል፤ በመስጠት የሚመጣውን በረከት ይወርሳል። የማይሰጥ በሁሉም ይደኸያል።

ለግል ኑሮአችን የዕለት ምግብ ካገኘን ይበቃናል፤ ለሌሎች ወንጌልን ለማዳረስ ግን ሀብት ያስፈልገናል። ጌታ «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱና ወንጌልን ለፍጥረታት ሁሉ ሰበኩ» (ማርቆስ 16÷15) ብሎ አዘዘናል። ጳውሎስ በሮሜ 10÷15 ላይ «...ካልተላኩ እንዴት ይሰብካሉ?...» ብሎ ይጠይቃል። ለሰባኪ መጓጓዣ፤ ልብስ፤ ምግብ፤ መኖሪያ ያስፈልገዋል። ይህ ሁሉ የሚገኘው በገንዘብ ነው። ገንዘብ ከሌለ ወደ ዓለም ሁሉ መሄድ አይቻልም። ድህነት ለጌታ ሥራ ጠንቅ ነው። ስለሆነም በሀብት፤ በመስጠት፤ በራሱ ያለው የበለጸጉ ገበሬዎች፤ ነጋዴዎች፤ ሠራተኞች፤ ዲታዎች፤ ለወንጌል ሥራ ይፈለጋሉ። እነርሱ ባይሄዱ በገንዘባቸው ሌሎች እንዲሄዱ ሊረዱ ይችላሉ። ቤተክርስቲያን ሕይወታቸው በተለወጠ ሀብታሞች ብትሞት ብዙ የወንጌል ሥራ በዓለም አካባቢ መሥራት ይቻል ነበር። በሌላ አነጋገር የጌታን ትእዛዝ

ለመፈጸም ራዕያችንን በሥራ ላይ ለማዋል ብዙ ገንዘብ ያስፈልገናል ማለት ነው። በእውነቱ ነገሩን በጥምና ብናስብበት እግዚአብሔር ለክብሩ ያበለጸጋቸው ክርስቲያኖች በምድራችን ላይ ይፈለጋሉ። የአገልግሎት ሕይወት የመስጠት እንጂ የመቀበል ብቻ አይደለምና። በሰማያዊውም በምድራዊውም ለመበልጸግ በትጋት በሚሠሩ ክርስቲያኖች ላይ ቅን አመለካከት ይኑረን። ክርስቲያኖች በበለጸጉ ቁጥር የእግዚአብሔር ሥራ እየሰሩ ይሄዳልና። ድህነት ለእግዚአብሔር ሥራ አስተዋጽኦ የለውም።

ጌታን ለማገልገል ጥሪ ያላቸው ክርስቲያኖች በገንዘብ የሚደግፏቸው በማጣት በየቦታው ሲባክኑ ይገኛሉ። «ጥሪ ካለው በእምነት ለምን አይወጣም?» ልንል እንችላለን። እቅጩ ግን ለእምነት ሰው ቢያንስ የዕለት ጉርስ ያስፈልገዋል። እምነት ያለ ልብስ፣ ያለ መጓጓዣ፣ ያለ ማደሪያ፣ ያለ ምግብ አያኖርም። መንፈሳዊ አገልጋይ መሆን ማለት የዚህ ዓለም ኑሮ የማይመለከተው መሆን አይደለም። ፖለቲካውም ኢኮኖሚውም ይመለከተዋል። የአገራችን ድህነትና ጉስቁልና የማይመለከተው ክርስቲያን የለምና እውነትን በማወቅ ከዚህ ቀንበር እንላቀቅ።

ሐ. እንደ አገር ዜጎች

ለአንድ አገር ጸጥታና ሰላም ኢኮኖሚ ወሳኝ ሚና ይጫወታል። ኢኮኖሚ ሲቃወስ ሁከትና ብጥብጥ ይፈጠራል። ሠለጠኑ የምንላቸው አገሮች ለኢኮኖሚ መስፋፋትና መዳበር አመቺ ሁኔታ መፍጠር የቻሉ ናቸው። እነዚህ ዛሬ በጣም የበለጸጉ አገሮች ከጥቂት ዓመታት በፊት ብዙ ዕዳ የነበረባቸው ድሆች ነበሩ። በፍጥነት ያበለጸጋቸውም በቆራጥነት በምውዓለ ንዋይ (Investment) ላይ ስላተኩሩ ነው። ዕዳቸውን ባገኙት ትርፍ ከፈሉ፣ ራሳቸውን ችለው ዕዳ በማያሠጋቸው ሁኔታ ሥራቸውን ስለ ወጡ ዛሬ ኃያላን መንግሥታት ተብለዋል።

አንድን ግለሰብ ወይም ሕብረተሰብ ለሌላው ባሪያ የሚያደርግ ዕዳ ነው። በብድር ገንዘብ የዕለት ምግቡንና ልብሱን የሚገዛ ሕዝብ ለባርነት ተሸጦአል። በብድር የመጣ ገንዘብ በግድ ኢንቨስት መደረግ አለበት። አገር ከድህነት የምትወጣው በብድር የመጣውን ገንዘብ ኢንቨስት አድርጋ በትርፉ ዕዳዋን ከፍላ ለመተዳደሪያም ሲበቃት ነው። በእጁ የሚገባውን ሁሉ የሚበላ

ግለሰብ ወይም መንግሥት የብልጽግና ጸር ነው። ካለን ገቢ በላይ መኖርም ፍጹም ስሕተት ነው።

ክርስቲያኖች እንደ እግዚአብሔር ቃል ከሚያገኙት ገቢ ከመቶ አሥር አሥራታቸውን ይሰጣሉ። ከዚያም አልፎ ለመባና ለልዩ ልዩ አገልግሎቶች ጌታ በልባቸው ላይ ባስቀመጠው መሠረት ይለግሳሉ። ከአገልግሎቱ የተረፈውን ለኑሮ አስፈላጊውን ወጪ ካደረጉ በኋላ ቀሪውን ኢንቨስት ማድረግ አለባቸው። ክርስቲያን የሚያገኘውን ገቢ ያለ ምክንያት መበተን የለበትም። እንዲያውም የክርስቲያን ብስለት የሚመዘንበት አንዱ መንገድ፣ የተሰጠውን ሀብት በትክክል በሥራ ላይ ማዋል መቻሉና አለመቻሉ ላይ ነው። ክርስቲያን የበለጠ ገቢ ሲኖረው በይበልጥ ለመስጠት ይችላል። ለተሻለ ገቢ ደግሞ ኢንቨስትመንት ዓይነተኛ መንገድ ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ትርፍ ለማግኘት መሬት ሆነ ቤት እንዲገዙ ያልተፈቀደላቸው ሌዋውያን ብቻ ነበሩ። «እግዚአብሔርም አሮንን አለው፡- በምድራቸው ርስት በመካከላቸውም ድርሻ አይሆንልህም፤ በእስራኤል ልጆች መካከል ድርሻና ርስትህ እኔ ነኝ» (ዘጉል.18፥20)። ሌዋውያን ለአገልግሎት የተለዩ ካህናት ናቸው። የእነርሱ ጥሪ መግዛትና መሸጥ ሳይሆን ጌታን ማገልገል ነው። ገቢአቸውም የሚገኘው ለእግዚአብሔር ከሚሰጥ አሥራት ነው። ወደ እግዚአብሔር ጉተራ ከሚገባው አሥራትና መባ ለመተዳደሪያቸው ያገኛሉ። በጠቅላላ የሌዋውያን ወገን ያልሆኑት ማለት ለአገልግሎት ያልተለዩ ምእመናን ለጌታ አሥራታቸውን ከሰጡ በኋላ በቀረው ገንዘባቸው መሬት፣ እርሻ፣ ቤት፣ የንግድ ድርጅት ሊገዙ ይችላሉ። መግዛት፣ መሸጥና ማትረፍ ተፈቅዶአል። በትክክለኛ መንገድ ይሁን እንጂ ሀብት አከማችቶ ለራስ ብቻ ሳይሆን ለቤተሰብ፣ ለልጆች መትረፍ በረከት ነው። በምሳሌ 13፥22 ላይ «ጻድቅ ሰው ለልጅ ልጆቹ ያወርሳል» ይላል። ጻድቅ ሰው ከራሱ ተርፎ ለልጅ ልጆቹ እንኳ የሚተላለፍ ሀብትና ንብረት ይኖረዋል ማለት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ራሱ በ1ኛ ጢሞቴዎስ 5፥8 ላይ «ነገር ግን ለእነርሱ ስለ ሆኑት ይልቁንም ስለ ቤተሰቦቹ የማያስብ ማንም ቢሆን፣ ሃይማኖትን የካደ ከማያምንም ሰው ይልቅ የሚከፋ ነው» ይላል። ቤተሰብ ካለን በግድ ለቤተሰባችን የሚያስፈልገውን ሁሉ ማድረግ ይጠበቅብናል። ሰው መንፈሳዊ ስለ ሆነ ልጆቹን ድህነት ማውረስ የለበትም። አንዲት አገር ክርስቲያን ስለ ሆነች

ኢንቨስትመንት አያስፈልጋትም ማለት አይደለም። በግለሰብም ሆነ በአገር ደረጃ ኢንቨስት ማድረግና ለነገ መሥራት የኑሮ ግዴታ ነው። ገበሬ ዛሬ የሚዘራው ነገ ለማምረት ነው።

ስለሆነም አማኞች በአገሪቷ የዕድገት ፕላን ውስጥ በመሳተፍ በኤኮኖሚዋም ኢንቨስት በማድረግ ከፍተኛ ተሳትፎና አስተዋጽኦ ሊኖራቸው ይገባል። ድህነት የሚወገደውና አገር የምትበለጽገው ሁሉም ተግባራት ሲሠራ ነውና።

ምዕራፍ አሥራ ሁለት

ልንጠነቀቅባቸው የሚገቡን ነገሮች ምንድን ናቸው?

በሕዝባችን ላይ ለዘመናት የነገሠውን የድህነት መርገም በኑዛዜ ሆነ በሥራ በማያዳግም ሁኔታ መግፈፍ ያለበት ይህ ትውልድ ነው። ምክንያቱም ወንጌል የተሰበከለት፣ በቀለም ትምህርትም በጣም እየዳበረ ያለና ከዘር ማንዘሩ የወረሰውን የአእምሮና የአመለካከት ድህነት በማውለቅ ላይ ስላለ ነው። መጥፎና አስከፊ ድህነት የአእምሮ ድህነት ነው። የኢትዮጵያ ሕዝብ ልቡን ወደ ፈጣሪው ቢመልስና በሰላምና በመግባባት ቢኖር ድህነቱ ብዙ ዕድሜ አይኖረውም። ብልጽግና ብዙ መሥዋዕትነትና ሥራ ስለሚፈልግ የአገሪቱ ነዋሪዎች ተባብረው በቆራጥነት ቢነሡ፣ መንግሥትም አመቺ የሥራ ሁኔታ ቢፈጥር፣ ሰው ባለው ሁሉ ቢሰለፍ፣ የኢኮኖሚኦችን ሁኔታ ተሉ መፍትሔ እንደሚያገኝ ምንም ጥርጥር የለውም። ሆኖም ለዛሬ ኑሮአችን ምድራዊውን ብልጽግና ስንፈልግ ትልቁና ውስጣዊው ብልጽግና እንዳይቀርብን አንዳንድ ነገሮችን በመጠኑ እንመለከታለን። እነዚህም ጥንቃቄ የሚያስፈልጋቸው ነገሮች ናቸው።

መጽሐፍ ቅዱስ፣ በዚህ ዓለም ላይ ከሁሉ አስቀድመን መፈለግ ያለብን የእግዚአብሔርን መንግሥት እንደሆነ ያስተምራል። «ነገር ግን አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ፣ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል» (ማቴ. 6፥33)። ልባችንን፣ ሐሳባችንን በእግዚአብሔር መንግሥት ላይ ካደረግን በኋላ ሁሉም ነገር እንደሚጨመርን በግልጽ ተነግሮናል። ይህም ማለት እኛ እግዚአብሔርን እንከተላለን፤ እግዚአብሔር ደግሞ በረከቱንና ብልጽግናውን በእኛ ላይ ይልካል ማለት ነው።

«እንዲህም ይሆናል፤ የአምላክህን የእግዚአብሔርን ቃል ብትሰማ፣ ዛሬም ያዘዝሁህን ትእዛዙን ሁሉ ብታደርግ ብትጠብቅም፣ አምላክህ እግዚአብሔር ከምድር አሕዛብ ሁሉ ላይ ከፍ ከፍ ያደርግሃል።

የአምላክህንም የእግዚአብሔርን ቃል ብትሰማ እነዚህ በረከቶች ሁሉ ይመጡልሃል፤ ያገኙህማል። አንተ በከተማ ቡሩክ ትሆናለህ፤ በእርሻም ብሩክ ትሆናለህ። የሆድህ ፍሬ፤ የምድርህም ፍሬ፤ የከብትህም ፍሬ፤ የላምህም ርቢ፤ የበግህም ርቢ ብሩክ ይሆናል። እንቅብህና ቡሃቃህ ብሩክ ይሆናል። አንተም በመግባትህ ብሩክ ትሆናለህ፤ በመውጣትህም ብሩክ ትሆናለህ።

«እግዚአብሔርም በላይህ የሚቆሙትን ጠላቶችህን በፊትህ የተመቱ ያደርጋቸዋል፤ በአንድ መንገድ ይመጡብሃል፤ በሰባትም መንገድ ከፊትህ ይሸሻሉ። እግዚአብሔር በረከቱ በአንተ ላይ በጎተራህ በእጅህም ሥራ ሁሉ እንዲወርድ ያዝዛል፤ አምላክህ እግዚአብሔር በሚሰጥህም ምድር ይባርክሃል። የአምላክን የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ብትጠብቅ፤ በመንገዱም ብትሄድ፤ እግዚአብሔር እንደ ማለልህ ለእርሱ የተቀደሰ ሕዝብ አድርጎ ያቆምሃል። የምድር አሕዛብም ሁሉ የእግዚአብሔር ስም በአንተ ላይ እንደ ተጠራ አይተው ይፈሩሃል። እግዚአብሔርም እርሱዋን ይሰጥህ ዘንድ ለአባቶችህ በማለላቸው በምድርህ ላይ፤ በሆድህ ፍሬ፤ በከብትህ ፍሬ፤ በእርሻህም ፍሬ፤ እግዚአብሔር በጎነቱን በላይህ ያበዛል። እግዚአብሔርም ለምድርህ በወራቱ ዝናብ ይሰጥ ዘንድ፤ የእጅህንም ሥራ ሁሉ ይባርክ ዘንድ መልካሙን መዝገብ ሰማዩን ይከፍትልሃል፤ ለብዙ አሕዛብም ታበድራለህ፤ አንተ ግን ከማንም አትበደርም። ዛሬም ያዘዝሁህን የአምላክህን የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ሰምተህ ብትጠብቃት ብታደርጋትም፤ ዛሬም ካዘዝሁህ ከእነዚህ ቃሎች ወደ ቀኝ ወደ ግራም ፈቀቅ ባትል፤ ታመልካቸውም ዘንድ ሌሎችን አማልክት ባትከተል፤ እግዚአብሔር ራስ ያደርግሃል እንጂ ጅራት አያደርግህም፤ ሁል ጊዜም በላይ እንጂ በታች አትሆንም» (ዘዳግም 28፥1-14)።

ይህ ቃል የሚያስተምረን እግዚአብሔር ከሀብት፤ ከትዳር፤ ከሕይወት እንኳ እንደሚቀድም ነው። ሁሉ መስመር የሚይዘውና ዘላቂ ውጤት የሚኖረው እግዚአብሔር ሲቀድም ነው። እርሱ ከቀደመ ውስጣዊውም ውጫዊውም ይሠምራል። ግራ መጋባትም አይኖርም።

አንዱ የእግዚአብሔር ባሕርይ ሰጭነቱ ነው። በሰጭነቱም ከዘለዓለም ሞት ድንኳል። «በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘለዓለም ሕይወት እንዲኖረው

እንጂ እንዳይጠፋ እግዚአብሔር አንድያ ልጁን እስኪሰጥ ድረስ ዓለምን እንዲሁ ወደአልና» (ዮሐንስ 3፥16)። እግዚአብሔር ሰጪ ከሆነ ተከታዮቹም በመቀበል ላይ ሳይሆን በመስጠት ላይ ማተኩር አለባቸው። ወንጌል የመቀበልና የመስጠት መልእክት ነው። በግል ጥቅም ላይ የሚያተኩር ሐሳብ የለውም። መጽሐፍ ቅዱስ «ስጡ ይሰጣችሁማል» (ሉቃስ 6፥38) ሲል፤ የጌታ ኢየሱስን ትምህርት ማስተላለፉ ነው። ሆኖም መስጠት ብቻ ሳይሆን እንዴት መስጠት እንደሚገባን በተጨማሪ መመሪያን ይሰጣል። «የሚሰጥ በልግስና ይሰጥ» ...ቀኝህ የምትሠራውን ግራህ አትወቅ...» (ማቴዎስ 6፥4) የሚሉ መመሪያዎች የተሰጠን እንዳንሳሳት ለማስጠንቀቅ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ መስጠት የአንድ አማኝ ኃላፊነት ቢሆንም፤ በትክክል ካልሰጠ ስጦታው ይቀልጥበታል። በማቴዎስ 6፥2 ላይ ግብዞች ከሰዎች ክብርን ፍለጋ ምጽዋት እንደሚሰጡ ይናገራል። መስጠት ብቻ ሳይሆን ለምን እንደምንሰጥ ማወቅ ግዴታችን ነው።

ትክክለኛ የመስጠት መንገድ ከሰጪው አንጻር ከማንም ምንም ሳይጠበቅ የግል ጥቅም ለማግኘት ሳይሆን ለእግዚአብሔር ብሉ መስጠት ነው። መስጠት የልባችንን የምናፈስበት የአምልኮ ክፍል ነው። የመስጠት መንፈስ ከተበላሸ አምልኮ ተበላሽ ማለት ነው። ለመታየትና ለመመስገን የምንሰጥ ከሆነ ዋጋ ያለው ሥራ አልሠራንም። «አንተ ግን ምጽዋት ስታደርግ ምጽዋትህ በስውር እንዲሆን ቀኝህ የምትሠራውን ግራህ አትወቅ፤ በስውር የሚያይህ አባትህም በግልጽ ይከፍልሃል» (ማቴዎስ 6፥4)። ስንሰጥ ቀርቶ ስናበድር እንኳ ምንም ተስፋ ሳናደርግ እንድናበድር መጽሐፍ ቅዱስ ያዛል፤ ያ ብቻ አይደለም «ነገር ግን ግብዣ ባደረግህ ጊዜ ድሆችንና ጉንድሾችን አንካሶችንም ዕውሮችንም ጥራ፤ የሚመልሱት ብድራት የላቸውምና ብፁዕ ትሆናለህ፤ በጻድቃን ትንሣኤ ይመለስልሃልና» (ሉቃስ 14፥13-14) ይላል።

በአጠቃላይ ስለ መስጠት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ስንመለከት እግዚአብሔር ደስ በተሰኘው መንገድ በፈለገ ጊዜ የሚመልስ እንጂ ዛሬ ሰጥተሃልና ነገ ጧት ታገኛለህ የሚል ትምህርት በፍጹም የለም። «ኢየሱስም፡- ፍጹም ልትሆን ብትወድ፤ ሂድና ያለህን ሸጠህ ለድሆች ስጥ፤ መዝገብም በሰማያት ታገኛለህ፤ መጥተህም ተከተለኝ አለው» (ማቴዎስ 19፥21)። እያንዳንዱ ክርስቲያን ስለ መስጠት እርግጠኛ መሆን ያለበት በዚህ ዓለምም ሆነ በሚመጣው የማይረሳ መዝገብ መሆኑን ነው። «በጻድቃን

ትንሣኤ ይመለስልሃል»፤ «መዝገብም በሰማያት ታገኛለህ» የሚሉ የተስፋ ቃላት ነገ የሚፈጸሙ አይመስሉም። ይህ ማለት ግን እግዚአብሔር ሁሉን ነገር ከሞት ማዶ ላለው ሕይወት ስለሚያከማችልን በዚህ ሕይወት ምንም አናገኝም ማለት አይደለም። ዛሬ የምንኖርበት ሁሉ የእርሱ ስጦታ ነውና። ምስጢሩ ግን ሕይወታችንን በምስጋና ለእግዚአብሔር በእምነት እንደ ሰጠን እንዲሁ ሌላውንም በልግስና ብንሰጠው በእርሱ ጊዜና ፈቃድ በብዙ መንገድ ይመለስልናል። ስለዚህም ለጌታ መስጠትን የንግድ ጉዳይ አናድርግ፤ ሁሉንም ከውስጥ በመነጨ ፍቅርና ምስጋና እናድርገው።

በዚህ ዓለም ላይ ጌታን የሚያውቁና የማያውቁ በእኩልነት ሀብት ሊያከማቹ ይችላሉ። ብዙውን ጊዜ ሀብታም መሆን ከክርስትና እምነት ጋር ግንኙነት የለውም። ብዙ ሀብት ያላቸው ጌታን ግን የማያመልኩ ግለሰቦች በዓለም ላይ ብዙ ናቸው። የክርስቲያኖች ምልክት ብርና ወርቅ አይደለም፤ ምልክታቸው የክርስቶስ ኢየሱስ መስቀል ነው እንጂ። መንፈሳዊነት በብርና በወርቅ አይተመንም። ብርና ወርቅ ቢገኝ ግን ለመንፈሳዊ ሰው ትልቅ የሥራ ማከናወኛ መሣሪያ ይሆናል። እግዚአብሔር ከታመኑለትና እርሱ በቃሉ በሰጠው መመሪያ ቢመራ ልጆቹን እንደሚያበለጽግ ምንም ጥያቄ የለውም። መዝ.1፥1-3፤ 1ጢሞ.6፥17። ቀደም ሲል እንደ ተመለከትነው መበልጸግ ስጦታ ነው። ያን ስጦታ በሁኔታዎች ምክንያት የማያገኙት አሉ። ስለሆነም ብልጽግናን የጽድቅ ምልክት እንዳናደርግ መጠንቀቅ አለብን። እንዲሁም ድህነት ከእግዚአብሔር ዘለዓለማዊ ብልጽግና ሥርዓት ውጪ የመገኘት ምልክት ቢሆንም፤ ጌታን እጅግ የሚወዱ በልዩ ልዩ ችግር ምክንያት ሥራ መሥራት የማይችሉ፤ ብርቱ ክርስቲያኖች ስላሉ ድህነት ሁሉ ከኃጢአት ነው ብለን መደምደም ስሕተት እንደሆነ መገንዘብ አለብን።

ሀብት ያላቸው ክርስቲያኖች እግዚአብሔር በሰጣቸው ኃላፊነት ታማኞች መሆን ይገባቸዋል። በኑሮአቸው ውስጥ ለጌታ ሥራ ቅድሚያ መስጠት አለባቸው። ሀብት በበዛ ቁጥር ፈተናውም ያን ያህል ነው። ከሀብት ጋር ለመኖር ብዙ ጥበብና ማስተዋል ያስፈልጋል። ሰው ሀብት ስላለው ለእግዚአብሔር ሥራ ከሀብቱ ላይ ይሰጣል ማለት አይደለም። ሀብት እያላቸው ሳንቲም የማይሰጡ ሀብታሞች ሞልተዋል። ግን እግዚአብሔር በሀብትም፤ በመስጠትም ያበለጸጋቸው ክርስቲያኖች ደግሞ አሉ። ለእነርሱ እግዚአብሔርን እጅግ ማመስገን አለብን።

እንዲሁም ሰው ድሃ ስለሆነ የሚሰጥ የለውም ለማለት አይቻልም። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በስጦታቸው የተመሰከረላቸውና የተመሰገኑ ድሆች

ነበሩ። «ኢየሱስም በመዝገብ አንጻር ተቀምጦ ሕዝቡ በመዝገቡ ውስጥ ገንዘብ እንዴት እንደሚጥሉ ያይ ነበር፤ ብዙ ባለጠጎችም ብዙ ይጥሉ ነበር፤ አንዲትም ድሀ መበለት መጥታ አንድ ሳንቲም የሚያህሉ ሁለት ናስ ጣለች። ደቀ መዛሙርቱንም ጠርቶ፡- እውነት እላችኋለሁ፤ በመዝገብ ውስጥ ከሚጥሉት ሁሉ ይልቅ ይህች ድሀ መበለት አብልጣ ጣለች፤ ሁሉ ከትርፋቸው ጥለዋልና፤ ይህች ግን ከጉድለት የነበራትን ሁሉ ትዳርዋን ሁሉ ጣለች አላቸው» (ማርቆስ 12፥41-44)። በሁለተኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ 8፥1-3 ላይ ስናነብ፤ የመቄዶንያ ክርስቲያኖች በጣም ድሆች ቢሆኑም ትልቅ ልግስና የሚታይባቸው መሆናቸውን ጳውሎስ ይመሰክራል። በዓለም አነጋገር ብልጽግና ውጫዊ ነገር ነው። ሰጪ መሆን ግን ውስጣዊ የመንፈስ ፍሬ ነው። አንድ ጊዜ አንድ የጌታ አገልጋይ ለአገልግሎት ጉዞዩ ብሎ የሦስት መቶ ዶላር ቼክ ላከልኝ። ደብዳቤውን ከፍቼ ሳየው የዚህ ወንድም ስጦታ ልቤን ነካው። ቼኩን ወደ ባንክ ለመውሰድ በፍጹም አልፈለግሁም። በሕይወት ዘመኔ የማልረሳው ጉዳይ ነው። በሌላ ጊዜ ይህን አገልጋይ አግኝቼው የተሰማኝን ሳጫውተው «በባንክ ውስጥ የነበረኝ የመጨረሻ ገንዘቤ ነበር» አለኝ። ለጌታ አገልግሎት በመሥዋዕትነት የሚሰጡ ጥቂት ገቢ ያላቸው ክርስቲያኖች ናቸው። ማንም ሰው ሀብታም ይሁን ድሃ በእጁ ያለውን ለእግዚአብሔር መንግሥት መዝራት መማር አለበት። ባለን ሁሉ ለጌታ ሥራ መሰለፍ ትልቅ ክብር ነውና።

እያንዳንዳችን ብዙ ወይም ጥቂት ሀብት ቢኖረን ያለን ሁሉ ከእግዚአብሔር እንደተሰጠን መርሳት የለብንም። በኦሪት ዘዳግም ምዕራፍ ስምንት ቁጥር 17-18 ላይ ለዚህ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶናል። «...በልብህም፡- ጉልበቴ የእጄም ብርታት ይህን ሀብት አመጣልኝ እንዳትል። ነገር ግን ዛሬ እንደሆነ ለአባቶችህ የማለውን ቃል ኪዳን ያጸና ዘንድ፤ ሀብት ለማከማቸት እርሱ ጉልበት ሰጥቶሃልና አምላክህን እግዚአብሔርን አስብ።» ይላል። ማስተዋል ያለብን ሀብታችን ሲበዛ የእግዚአብሔርን ቸርነት እንጅ ከእኛ ጉብዝና አለመሆኑን ነው። እንዲሁም በእጃችን ውስጥ ባለው ንብረት መታመን እጅግ ስሕተት ነው። መዝ.52፥7፤ ማቴ.19፥22-26፤ ሉቃ.12፥13-21፤ 16፥10-13 በጠቅላላ ዕውቀት፤ ጉልበት፤ ንብረትና ያለን ሁሉ ለመታያ ሳይሆን ለንጉሡ አገልግሎት እንደሆነ አውቀን በታላቅ ምሥጋና በሥራ ላይ መሰማራት ነው።

ምዕራፍ አሥራ ሦስት

ተስፋችን ምንድን ነው?

ኢትዮጵያ አሁን ካለችበት ድህነት ትወጣ ዘንድ እንደ ምእመናንም ሆነ እንደ ሕዝብ ማድረግ ያለብን ግዴታዎች አሉ። በመጀመሪያ ደረጃ ሕዝባችን በማያዳግም ሁኔታ ልቡን ወደ እግዚአብሔር መመለስ አለበት። እስከ ዛሬ በጨለማና በድንግዝግዝ የተጓዘበት ዘመን አበቃ። አሁን እግዚአብሔርን ከማያስከብር ጣዖቱ ንስሐ ገብቶ በእውነተኛ ጸጸት ያለፈውን እርግፍ አድርጎ በአዲስ መንፈስና ተስፋ መነሣት አለበት። የሃይማኖትም ሆኑ የአገሪቷ መሪዎች ተያይዘው በእግዚአብሔር ፊት በመውደቅ ለራሳቸውና ለአገሪቱ ዕድገትና ብልጽግና ምሪትን መጠየቅ አለባቸው። ያለ እግዚአብሔር እውቀትና ምሪት አገሪቷን ማስተማር ሆነ ማስተዳደር ውጤቱ የማያምር ስለሆነ፤ ራሳችንን አዋርደን ወደ እርሱ መጮኽ አለብን። የእግዚአብሔር ፍርሐት በፖለቲካችን፤ በኢኮኖሚያችን፤ በእቅዳችን፤ ሲያንጸባርቅ ሰብዓዊ ርኅራኄ ያለውና መተሳሰብ የሚችል ሕብረተሰብ ልንሆን እንችላለን። ከእንግዲህ እግዚአብሔር እረኛ የማይሆንበት፤ እውነትና ፍቅር የማይሰፍንበት ሕብረተሰብ ይብቃን። እግዚአብሔርን ማስቀደም ለሕዝቡ ይበጃልና።

ሁለተኛ፤ ቤተክርስቲያን ሰማያዊና መለኮታዊ መልእክት ያላት የክርስቶስ ኢየሱስ አካል ነች። ባለችበት ቦታ ሁሉ ጨውና ብርሃን መሆን ተፈጥሮ ነው። የቤተ ክርስቲያን መኖር ለዓለም ሕብረተሰብ ታላቅ መልእክትና ተስፋ ነው። ሆኖም ቤተ ክርስቲያን ጨውነቷን ካጣች፤ መልእክቷ ወቅታዊውን ሁኔታ የማይመለከት ከሆነ፤ የደረሰችበት አደገኛ ቦታ ነውና መንቃት አለባት። ከቤተ ክርስቲያን ብዙ ይጠበቅባታል። ከጌታ መልእክት አለኝ ካለች መልእክቷ ለእርስዋም ለአገሪቱም መሥራት አለበት። አሁንም በምድራችን መስተጋባት ያለበት የተስፋ ቃል በቤተ

ክርስቲያን አለ። ስለሆነም መንፈሳዊ መሪነቷን በግድ መረከብ ይኖርባታል። አደራ የተሰጣትን ማድረስ አለባት።

ኢትዮጵያ ካለችበት ቁሳዊና መንፈሳዊ ጉስቁልና ትወጣ ዘንድ የሕዝባችንን ድንቁርናና ጉስቁልና ከድህነትም ጭምር የሚጠላ ትውልድ መነሣት አለበት። ለብዙ ዘመናት የነገሠብን ድህነት ከእንግዲህ ወዲህ በእኛም ሆነ በልጆቻችን ላይ መሠልጠን የለበትም። ቤተ ክርስቲያን ድሆችን እየረዳች ድህነትን ግን ማውገዝ አለባት። ሥራዋና ተልእኮዋ ድህነትን መደምሰስ እንጂ አቅፋ ማስታመም አይደለም። ድሃ ከሚያደርግ ባህልና አመለካከት፤ ሃይማኖትም ቢሆን ሕዝቡን ነፃ ማውጣት ግዳጅዋ ነው። የኢትዮጵያ ሕዝብ ለድህነት አልተፈጠረም። በዚህ ዓለም ኑሮ ድህነት ድርሻችን አይደለም።

የምድራዊ ድህነት ጠባሳ የሌለበት ኢትዮጵያዊ ቢኖር በጣም ጥቂት ነው። በዚህ በሃያኛው ክፍለ ዘመን ዓለም ተራቅቆ የሚያደርገውን ሲያጣ የኢትዮጵያ ሕዝብ ገና ዳቦ አልጠገበም። ገመናቸውን መሸፈኛ ጨርቅ የሌላቸው ጥቂቶች አይደሉም። ከዚህ ከድህነት መርገም የምንወጣው በመረዳዳትና በመተጋገዝ ነው። ያለን ለሌላቸው እንራራ፤ ካሉበት የድህነት ማጥ ይወጡ ዘንድ እናግዛቸው፤ እናስተምራቸው። ራሳቸውን ወደሚችሉበት ደረጃ እንዲደርሱ በቃል ብቻ ሳይሆን በድርጊት በተጨማሪ ሁኔታ ከጉናቸው እንቁም። አንድ ሰው ሁሉን ሊረዳ አይችልም። አንድ ሰው አንድን ሰው ረድቶ ለቁም ነገር ካበቃው ትልቅ ሥራ ሠርቶአል ማለት ነው። ዛሬ የሰውን እጅ የሚያይ ጤና ከሌለው በስተቀር ዘመኑን በሙሉ የሰው እጅ እያየ መኖር የለበትም፤ የሰውን እጅ እያየ መኖር ራሱ ትልቅ እሥራት ነው። ስለሆነም የበሰለ ዳቦ ከምንሰጣቸው የሚዘራ ስንዴ ብንሰጣቸው፤ ከተዘጋጀ ዓሣ ይልቅ መረብ ብንሰጣቸው ራሳቸውን ወደ መቻል ይደርሳሉ፤ ለሌሎችም በረከት ይሆናሉ። መንግሥት ይህን ሁሉ ሊያደርግ አይችልም። ኃላፊነቱ የእያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ ነው። በድህነትና በመሐይምነት ላይ ጦርነት እናውጅ፤ የምንጠላው ድህነትን እንጂ ድሃን አይደለምና።

ሦስተኛ፤ ለጽድቅና ለእውነት የሚቆም ፍትሕን የሚያውቅ ትውልድ መነሣት አለበት። በአሁኑ ጊዜ ያገራችን ሁኔታ አንዱ ሌላውን ሲበድል

አይቶ ዝም የማለት ዝንባሌ አለ። «እኔን ምን አገባኝ» የሚል አቋም ሕዝቡ የወሰደ ይመስላል። ግን ግፍ ሲፈጸም በድፍረት ቆሞ በእውነትና በፍቅር የሚያወግዝ ትውልድ ያስፈልጋል። ፍትሕ ከሌለ የሕዝቡ ሞራል ይወድቅና ጨቅላውን ትውልድ አረመኔ ያደርገዋል። በሕገ መንግሥቱ ላይ እንደ ተጻፈው ደካማውን ብሔር የሚበዘብዝ ሥርዓት ተወግዶ ዲሞክራሲ እስከ ዳር ድንበራችን ድረስ መዝለቅ አለበት። የሚረሳ ብሔር አይኑር። ለመኖር፣ ራሱን ለማሻሻል ሁሉም ዕድል ይኑረው። ሁሉም ዕድል ቢኖረው መመሪያ ካልተሰጠውና በሥራ እንዲተረጎም ካልተረዳ፣ የራሱ ጉዳይ ብሉ ዝም ማለት፣ ውሉ አድርጎ የባሰ ቅራኔ እንደሚፈጥር የታወቀ ነው። ሕዝባችን ለዘመናት የኖረበትን የአመለካከትና የአስተሳሰብ ድህነት በአንድ ምሽት ያስወግዳል ማለት ዘበት ነው። ብዙ ትብብርና ብርታት ይጠይቃል።

አራተኛ፣ ኢትዮጵያ ካለችበት ድህነት ወጥታ እንድትበለጽግ በምድራችን በቤተሰብ፣ በግለሰብ፣ በአገር ደረጃ እንኳ የሰፈነው የምቀኝነት መንፈስ ከሕዝቡ ውስጣዊ ሕይወት መነቀል አለበት። እንዲሁም ለአንድነት፣ ለዕድገት፣ ለብልጽግና ጠር የሆነው በጎሳ የመለያየት ዝንባሌ በፍጹም መደምሰስ አለበት። መለያየትን የሚጠላ ትውልድ በሌላ ክልል ውስጥ የተወለደውን ኢትዮጵያዊ ቀርቶ ከውጪ አገር ዜጎች ጋር አድማሱን እያሰፋ መኖር መቻል ይኖርበታል። ምክንያቱም የጎሳ ስሜት ከሌሎች ጋር የመኖርን፣ የመሥራትን፣ የመረዳትን፣ የመተሳሰብንና የመተዋወቅን ችሎታ ያደክማል። ኢትዮጵያ በማያዳግም ሁኔታ ካለፈው ተፈትታ በነፃነት ወደ ፊት እንድትገለግስ በምድሪቷ ያሉ ጎሳዎች በሙሉ ለመቀባበልና ለመከባበር በደስታም በጎዘንም በአንድ ላይ ለመቆም በጽኑ ውሳኔ በቃል ኪዳን መጣመር አለባቸው። ውስጣዊ የሆነ ዕርቅና መቀባበል በጣም አስፈላጊ ነው። መነቃቀፍ፣ መተማማትና መነታረክ ለዕድገት ጠንቅ ነው። የማይቀባበልና የማይከባበር ሕዝብ እንዴት መልካም ውጤት ሊያስገኝ ይችላል?

የኢትዮጵያ ሕዝብ ከውስጣዊ ጥላቻ ተፈትቶ በይቅርታ ተቀባብሎ ለወደፊት በቃል ኪዳን ተጣምሮ መኖር ግዴታው ነው። እውነተኛ ብልጽግና የሚጀምረው በኪስ ውስጥ ሳይሆን በሕብረት ላይ ነው። ሕብረት በሌለበት ቦታ ያለው ድህነትና ጉስቁልና ብቻ ነው። ምድሪቷን ለዘመናት የሸፈናት ድህነት በአንድ ሰው ወይም በአንድ ብሔር ብቻ የሚሸነፍ

አይደለም። ከአብያተ ክርስቲያን ሆነ ከሕዝቡ ትልቅ መሥዋዕትነት የሚጠይቅ ብዙ ጸሎትና እቅድ የሚያስፈልገው ጉዳይ ነው። ለዕድገት እንደ አሸዋና ስሜንቶ የተጣበቀ አንድነት ያስፈልጋል። ሕዝቡ የያዘው የጎሰኝነት ፍልስፍና እጅግ አደገኛ ነው። መለያየት ለውድቀት ያመቻል። እያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ ይህን መረዳት አለበት። መለያየቱ ወደ በለጠ ድካምና ድህነት ምድሪቷን ይመራል እንጂ ለማንም ጎሳ የመበልጸግ ዋስትና አይሰጠውም።

ስለሆነም ለታሪክ ጸሐፊዎችና ለዓለም ሕዝብ መተረቻ እንዳንሆን የጎሰኝነት መንፈስ በግልጽ መወገዝ አለበት። አንዱ ብሔር ለሌላው ያስፈልጋል፤ ካልተደጋገፍንና ካልተቀባበልን ወደ ከፋ ጨለማ እንገባለን። የፖለቲካና የኢኮኖሚን አድማስ ማስፋት አይቻልም። የብልጽግና መሠረት ሕብረት ነውና።

አዎ፣ ወንጌል ያበለጽጋል፤ ኢትዮጵያም በወንጌል ኃይል ትፈወሳለች፤ ክብር ለእግዚአብሔር ይሁን!

መደምደሚያ

አንድ ሰው ሕይወቱን ለጌታ ካስረከበ ስለ ምድራዊው ኑሮው «ምን እሆናለሁ?» ብሎ እንደ አሕዛብ መጪያ የለበትም። ክርስቲያን በዋጋ የተገዛ የጌታ ሀብት ስለሆነ በኑሮውም በአገልግሎቱም የራሱ የሆነ ምርጫ የለውም። ጌታ ባስቀመጠው ስፍራ ይቀመጣል፤ በፊቱ ያስቀመጠውን ሥራ በትጋት ይሠራል። የእያንዳንዱ ሰው ስጦታና ጥሪ በደሙ ውስጥ ነው ያለው። አንዳንድ ሰዎች የጸጋ ስጦታቸው ትዳር መያዝ ወይም ሀብት ማፍራት አይደለም። ከቦታ ወደ ቦታ እየተዘዋወሩ በመጠኑ እየኖሩ እንደ ጥሪያቸው ጌታን ያገለግላሉ። ሌሎች ደግሞ ትዳር በመያዝ ንብረት እያፈሩ እንደ ጥሪያቸው ጌታን ያገለግላሉ። የአንዱ ጥሪ የሌላውን አይመስልም። ሌሎች ደግሞ ለአገልግሎት ከቤት ወጥተው የማያውቁ፤ ሆኖም ግን ጌታን ባሉበት ኑሮና ትዳር የሚያገለግሉ ናቸው። እነዚህ ለራሳቸው የሚሄዱ ሳይሆኑ ሌሎችን የሚልኩ ናቸው። በቢሮ ሥራም ሆነ በንግድ ወይም በእርሻ በተለያዩ መስኮች እየተሰማሩ በዕለታዊ ኑሮአቸው በስጦታ የጌታን ቤትና አገልግሎት የሚጠብቁ ደግሞ አሉ። እግዚአብሔር በጣም ሀብታም ነው፤ ሰው ያጣበት መስክ በዓለም ላይ የለም። እንግዲህ ሁሉም በተጠራበት እየተጋ ፍሬ እንዲያፈራ ጌታን እንደ ስጦታው ሊያገለግል ይገባል።

የወንጌል ብልጽግና እጅግ ደስ የሚያሰኘው እዚህ ላይ ነው። በዓለም ሀብት ሰዎች ሲበላላጡ በደረጃ፣ በሹመት፣ በትምህርትና በጉዞ ባይመሳሰሉም በእግዚአብሔር ፊት ማንም ከማንም አያንስም፤ አይበልጥምም። የወንጌል ስጦታ ሁሉን በእኩልነት ያበለጽጋል፤ የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ እኩል ነው። ጌታ ኢየሱስ የተሰጠው ለሁሉም ነው። እግዚአብሔር በጌታ በኢየሱስ ስጦታ ሰውን ቢያበላልጥ ኖሮ እጅግ ይከፋን ነበር። በጌታ ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ ሁሉም እኩል ነው።

እንዲሁም በወንጌል የተጠራነው ምድራዊን ትርፍና ብልጽግና እንድንከተል ሳይሆን ጌታን እንድንከተል ነው። እግዚአብሔርን በሙሉ ልባችን ካወቅነውና ከተከተልነው አስፈላጊ የሆኑ የምድር በረከቶች ይከተሉናል። እኛ የተከተልነው ማንነቱ ስለማረከን፣ ከጋጢአት ስለሚያድነን፣ ከአብ ጋር ስለሚያስታርቀን እንጂ ለመበልጸግ፣ ትዳር ለማግኘት ወይም ጤናማዎች ለመሆን አስበን አይደለም። እነዚህ ከእምነት የሚመጡ እንጂ ወደ እምነት የሚያመጡን አይደሉም። ከብልጽግና የሚመጣው እምነት ብልጽግናው ሳይኖር ሲቀር እምነቱም ይቀራል። እውነተኛ እምነት በመከራ፣ በችግርና በድህነት ጌታን የሙጥኝ ብሎ ማምለክ መቻል ነው።

ወደ ጌታ መምጣት ወደር የሌለው ሰማያዊና ምድራዊ ጥቅም አለው። ሆኖም ወደ እርሱ የሳበን ጥቅሙን ተረድተን ሳይሆን ፍቅሩ ስለ ሳበን ነው። እምነታችን ከምንም ጋር የተያያዘ አይደለም። ያሰብነው ነገር ባይሳካ፣ የምንበላው ብናጣ፣ ጸሎታችን እንኳ ባይመለስልን እግዚአብሔር ለዘለዓለም እግዚአብሔር ነው።

እግዚአብሔር ለሰዎች ልጆች ፍቅሩን የገለጸው ብርና ወርቅ በመስጠት አይደለም። እንዲህም ከሆነ ድሃ ክርስቲያን አይወደድም ማለት ነው። ግን እግዚአብሔር ፍቅሩን የገለጸው በቀራንዮ መስቀል ላይ ልጁን በመስጠት ነው። «እግዚአብሔር ዓለምን ሁሉ እንዲሁ ወዶአል» የምንለው ስለዚህ ነው። ያገኘነው ስጦታ ከትንሹ ጭንቅላታችን በላይ ነው። ስለሆነም የእግዚአብሔርን ፍቅር በምድራዊ ነገር አንመዝነውም። ሀብት ቢኖረን ባይኖረን፣ ቢደላን ባይደላን፣ ብናዝን ወይም ብንደሰት እግዚአብሔር እግዚአብሔር ነው። ነቢዩ ዕንባቆም የእግዚአብሔርንና የአማኞችን ግንኙነት በማያወላውል መንገድ በዘመኑ ቋንቋ አስቀምጦታል። «ምንም እንኳ በለስም ባታፈራ፣ በወይንም ሐረግ ፍሬ ባይገኝ፣ የወይራ ሥራ ቢጉድል፣ እርሾችም መብልን ባይሰጡ፣ በጎች ከበረቱ ቢጠፉ፣ ላሞችም በጋጡ ውስጥ ባይገኙ፣ እኔ ግን በእግዚአብሔር ደስ ይለኛል፤ በመድኃኒ ቴም አምላክ ሐሜት አደርጋለሁ» (ዕንባቆም 3፡17-18) ይላል።

ይህ ግልጽ የሆነ የእውነተኛ አማኝ አቋም ነው። ሌላ የሚጨመር ወይም የሚቀነስ ነገር የለውም። «ወንጌል ያበለጽጋል» ስንል ብልጽግና ወላኝ ሆኖ

እጅና እግራችንን አጣጥፈን ቁጭ እንድንል አይደለም። ወንጌል የሚያበላጽገን ለእግዚአብሔር ክብርና አገልግሎት ነው። ብልጽግና ከድህነት ይልቅ ለእግዚአብሔር መንግሥት ሥራ አስተዋጽዖ አለው። ከድንቁርና የተነሣ ድህነትን በክርስትና ስም አቅፈን መኖር የስንፍና ኃጢአት ነው። ድህነትና ክርስትና ምንም ግንኙነት የላቸውም። ወንጌል ያበላጽጋል፤ የእግዚአብሔርም ሥራ ይሠራበታል፤ ድህነት ከምድራችን ይነቀላል፤ እኛም ከልመና እንወጣለን። ኢየሱስ ክርስቶስ ጌታ ነው። አሜን!

ስለዚህ መጽሐፍ አስተያየት ቢኖርዎት በሚከተለው አድራሻ ይጻፉልን፦

Truth in Love Gospel Ministries
P O Box 888134
Atlanta, Georgia 30338
U. S. A.